

Алекс
Букарски

Луѓе на кои не им
се отвора падобранот

ТЕМПЛУМ

ТЕМПЛУМ

Уредник на едицијата: Никола Гелевски
Графичко уредување и дизајн: Точка™

Темплум, адреса:
Климент Охридски 15, 1000 Скопје
www.templum.com.mk
templum@mt.net.mk

Дигиталната верзија на оваа книга е објавена според условите на лиценцата на Криејтив комонс Наведи извор -Некомерцијално 2.5 Македонија

Можете:

- **да споделите** – да умножувате, дистрибуирате, јавно да го прикажувате или јавно дигитално да го прикажувате делото
- **Преработка** – да го адаптирате делото

Под следните услови:

Наведи извор. Морате да го наведете изворот на ист начин како што тоа го направил авторот или давателот на лиценцата (но не на начин кој би сугерирал дека тие ве поддржуваат вас или вашето дело).

Некомерцијално. Не смеете да го користите ова дело за комерцијални цели.

Во случај на понатамошно користење или дистрибуција морате на другите јасно да им ги дадете до знаење условите под кои е лиценцирана ова дело. Најдобар начин за да го направите тоа е да поставите врска до оваа веб-страница.

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/mk/>

- Секој од горенаведените услови може да биде поништен ако добиете дозвола од носителот на авторските права.
- Ништо во оваа лиценца не ги нарушува или ограничува моралните права на авторот.

Горенаведеното на ниту еден начин не влијае врз законските ограничувања на авторските права.

Благодарност до Комерцијална банка АД,
која го помогна доделувањето на наградата „Новите!“

CIP - Каталогизација во публикација;
Национална и универзитетска библиотека
„Климент Охридски“, Скопје

821.163.3-32

БУКАРСКИ, АЛЕКС

Луѓе на кои не им се отвора падобранот / Алекс Букарски -
Скопје: Темплум, 2006. - 197 стр.; 18 см. - (Библиотека Катапулт;
кн. 2)

ISBN 9989-902-97-6

COBISS.MK - ID 67864074

к н и г а 2

Луѓе на кои не им се отвора падобранот

АЛЕКС БУКАРСКИ

р а с к а з и

Т Е М П Л У М

Скопје, 2006

СОДРЖИНА:

НА ПРИМЕР: ПРЕДГОВОР

БИТОЛСКА ФАЗА

Заљубениот суперхерој	:15:
Луѓе на кои не им се отвора падобранот	:26:
Цвеќе	:37:
Три светли ликови	:49:
Фарина	:68:
Кучебркач	:80:
Во чест на Буреко	:94:
Кој си ти да критикуваш млад човеку	:100:
ЗПО	:109:
Бт крими фикшн	:120:

СКОПСКА ФАЗА

Алтернативна женска	:133:
Каде е точката, да го ебам!	:144:
Заставникот оди во пензија	:153:
Адолесцентски факер	:159:
Палестинска ноќ	:165:
Танц со брзосмртките	:175:
Викенд на гладот	:184:

Драго дејте во развој, писателу со недостижна амбиција, скокачу на сѐтај со претвисоко поставена пречка, девојченце со кибриџчиња зачудено загледана во зирро, Ти, како зајатајен отиварач на Ева конзерва режеш по нашиот интелект, како азбестен факел светил по патот по кој никој не трга, водиш во коммуниски ракојворби, ти Глоријане на умот; голити; Мирно; Спалено; Погледни околу себе; Сам, огорчен, нереализиран.(У чичку машерину некаде, год. 2053)

еден од многуте Нострадамуси

Ликовите и настаните се плод на имажинацијата на авторот и немаат никаква врска со личности од реалноста. Секое совпаѓање е случајно и ненамерно итн. итн.

НА ПРИМЕР: ПРЕДГОВОР

ЕВАНГЕЛИЕ СПОРЕД АЛЕКС БУКАРСКИ: УМРЕНИ ЛУЃЕ

стравот ги опишува, обезличува, обезвреднува.

се плашат да кажат што навистина мислат ако некогаш си го зададат тој духовен луксуз и тогаш делуваат збунето, уплашено, несигурно, се кријат зад завиени форми на изразување, бладајќи го избегнуваат едноставното, чистото, искреното.

не веруваат во ниедни идеали!

:9:

истренирани се смешно да им паѓа тој збор. знаат само да квичат и само да кукаат, во општото кукање си бараат пријател кукач, да кукаат заедно така до бескрај.

рано се откажуваат, после еден посилен шамар, макар и фигуративен, се расплачуваат, се жалат, бараат нечија преградка и банализираат колку животот или реалноста е сурова.

ништо впечатливо нема во нив, нема жар, се препуштаат на евтин хедонизам, дозволуваат времето да ги погази, уште не така оформени, развиени, издигнати се веќе уништени како личности.

еден лош коментар кој не е по нивна мерка, еден звук или шепот не по нивен слух ги турка во длабока депресија.

слаби се, кукавични, подло се кријат зад туѓи имиња, псевдоними, животи, никогаш со своето, вистинското, личното ЈАС. за нив сакаат некој друг да крвари и некој друг да се бори, спремни дури се да им го дадат својот глас и газ иако се свесни дека потоа ќе бидат гадно избедани.

сакаат и очекуваат да бидат изложани, само да се потврди нивната одамна вкоренета помиреност со распоредот на нештата.

сакаат да дојде по „нивно“, или барем по она што ги натерале да го земат како „нивно“ - оние другите.

духот им е мрзлив, спремни се за поинакво размислување само декларативно, наизуст ги знаат сите демократски принципи, а во суштина се закоравени диктаторчиња и им е доволна шака власт за да би почнале со забрани, клади и гилотини.

ставот им страда од непоправлива инфантилност од типот „или си со мене или против мене“.

критика и мислење не им е потребна освен ако не е во насока на нивната самопотврда. не креираат апсолутно ништо, немаат доблест да направат ниедно дело, креација во било каква форма, со став да го поддржат или со верба да застанат зад него.

ја посакуваат славата, но не и последицата на истата.

ретко се случува да критикуваат, а кога тоа го прават, маваат во празно, општо, на купче, без да ја погодат суштината.

безопасниот критицизам им придава чувство на амнестија, оти така уверени се дека се ослободиле од одговорноста, од долгот кон природата.

не поднесуваат ангажираност од било и да е каков вид, ништо за што светот бери гајле.

иако немаат чувство на припадност по секоја цена сакаат да се загнездат било каде само за да добие тежина нивиот колеблив општ став.

со твојот став го условуваат пријателството, или барем пријателството во наводници.

лешинарањето им е една од најсилните страни, едвај чекаат некој да падне да го расколваат, во тоа се најсилни и добиваат на моќ.

никогаш не се свесни за убавото, никогаш го немаат чувството, сенсот и вкусот за убавината, како и за се значајно тоа некој од страна, некој од далечина и **височина** да им го прикаже како такво. па дури и тогаш нема навистина да прогледаат или почувствуваат и тогаш нема да знаат да уживаат во него, и тоа за жал ќе го разберат како сервилна согласност пред авторитетот за постигање на ефтина допадливост.

те затрупуваат со лајнени морализми, со медиокритетизам од најодвратен вид секогаш кога ќе пробаш да најдеш начин да го

најдеш вистинскиот (и само по себе) трнлив пат во животот. први, први се тие околу тебе, *умрениите луѓе* кои во *име на твое добро*, ќе ти укажат дека најдобро од се, е да не преземаш ниеден ризик, само за да го зачуваш тоа малку *ништо* кое го поседуваш.

кога ќе истapiиш храбро со вистината, нема да го следат твојот чекор, лично ќе ти се восхитат, но во надвор заедно со толпата неверници ќе го фрлаат каменот по тебе, само за да никој од нив не се посомнева во нивната покорност - покорност која само тогаш имаат шанса да ја покажат и докажат.

и кога ќе почнеш да гориш поради малкута искра надеж која им си ја вдахнал на најслабите, радосно ќе те гаснат со кофи полни ситнодушност чија единствена цел е да те натераат да сфатиш дека никогаш повеќе не смееш и не треба да се осмелиш.

мајстори се да го избегнат конфликтот од секој вид, поготово оној најнужниот кој резултира со страст неопходна за продолжение на развитокот.

не им верувај кога ти се жалат дека им е *лошо* зошто им е *добро*, зошто и во лошото нашле доволно добро срање кое ги тера мазохистички да се самосожалуваат и да се тешат со излитеноста од типот „има побетер од моменталната состојба.“

не им верувај кога ти се жалат дека знаат и поминале многу, и кога ти го одземаат правото ти да дознаеш како е. во желбата да дознаеш како е, или што има зад планината, во природното љубопитство лежи секогаш мудроста.

и покрај сè, не биди суров кон *умрениите луѓе*, не бегај од нив, бидејќи од нив и не може човек да се скрие и побегне. не сите *умрени луѓе* се **умрени** засекогаш, не сите *умрени луѓе* се свесни дека умираат, ако ти се послужи прилика биди доволно блиску до нив и со својата сила, енергија и пред се **љубов** покажи им живост која можеби неочекувано ќе ги фасцинира. фасцинантноста е ко заразна болест чија втор стадиум е **идејата**. затоа не ги одбегнувај *умрениите луѓе*, и не мораш да се трудиш да ги преобратиш т.е. да ги оживееш, повеќе од доволно ќе биде да не умреш така ко нив, многу предвреме, пред да дојде правото умирање.

п.с. инспириран слушајќи ги ситиховиите "Умрени луѓе на уво ми се дерат / Умрени луѓе многу гомна сера-а-а-иш," на бишолскиите џанкери „Паркеши“

БИТОЛСКА ФАЗА

ЗАЉУБЕНИОТ СУПЕРХЕРОЈ

очињата ми беа затворени, мака мачев да ги отворам очните капаџи.

си ветив дека ко ќе пораснам голем ќе бидам што било само нема да станувам рано.

полузамижан појдов да мочкам в купатило. веќе имав почнато со мочкање кога ми текна дека треба да ја кренам даската. нагло прекинав и осетив како ме притиска мочта во курето. ова е навика која секој ден ја повторувам кога ќе одам на училиште. се прашувам некогаш што ако станам а не ми се примоча? заради навика најверојатно ќе морам да се измочкам.

:15:

сината кецеља беше обесена на столицата в дневна.

ја послушав мама и од плакар ги извадив кафеавите панталони. „сега застудува, и нив мораш да ги носиш за да не настинеш.“ топло ми е во нив и се потам постојано, но мама знае најдобро што е за мене. океј, не сум толку малечок, имам 10 г. и ја слушам мајка ми, само за да не ми вреска потоа.

сидниот часовник покажа дека е седум и пет и ми текна дека тоа е моментот кога треба да излезам. излегов, надвор беше есенско свежо утро, троа магливито, го здогледав чичко Пеце, иначе работник од печатницата „Шикло“ како со грбело ги собира паднатите лисја наоколу.

школото беше блиску, „на пет минути“. уште пред да влезам во него, ми текна дека може не се исчешлав најдобро, дека може не си ги миев забите три минути како што велат на рекламата и дека може имам заборавено гурелка, оти водата ми се чинеше дека е престудена.

што ако *џаа* ме здогледа ваков? што ако се појави туку-така од негде и види дека личам на карикатура, а?

до пред некое време ич не ми беше гајле како изгледам. се враќав дома најчесто со скинати патики, полн со разни дамки на блузата или панталоните. мајка ме критикуваше буквално пред секој гостин кој ќе дојдеше кај нас на гости.

за среќа, *џаа* не се појави и јас брзо-брзо се шмугнав в училиница, каде се почувствував далеку посигурно. првиот час имавме математика. не би ви раскажувал за наставничката, зашто овој расказ не е за школото.

:16:

овој расказ е за *една* која ја сакам. навистина се срамам да ѝ го кажам името. се надевам дека понатаму во текстот ќе собирам храброст.

ете, така... до кај бев со мислата? ахх... ахх... ахх!

ја запознав на 5 октомври (го паметам датумот зашто за мене стана празник!), денот кога нè однесоа на онаа школска екскурзија на која секоја година се приморани да нè носат... и ми станува помалце здодевна... одиме, пешачиме, некои одат со коли, други со такси, трети со веспи и што не. стигнуваме во с. Трново-Магарево. таму јадеме сендвичи и ги гледаме наставниците кај што пијат алкохол и пушат под еден висок и стар даб. ако носи некој топка, играме фудбал, ако не никому ништо.

кога за првпат ја видов *неа*? појдов до чешмичката да наполнам вода и, нормално, бев последен во редот. за

момент се завртив и ја здогледав неа. чудно чувство ме облеа, необјасниво дотогаш за мене, единствено споредливо можеби помалечок тато ќе ми купеше некое авионче... а сега авиончињата не ме радуваат како порано!

М. (подоцна од другарка ми Весна научив дека така се вика!) беше згодна, плавкаста со виткани коси, ми се насмевна, ги покажа белите запчиња, и јас ја пуштив збунето да наполни пред мене.

таа се изненади, зашто претходно сите деца се туркаа. итро ми се насмевна и рече „ќе почекам“ и јас зедев да полнам мислејќи дали се изглупирав најмногу на свет. кога потоа здогледав во шишенцето тоа почна да се преполнува неколку секунди. мене ми стана уште непријатно. сакав веднаш да исчезнам од таму, да ме снема, почувствував невиден срам, срам кој не е ништо во споредба со оној кога пред татко ми „ме пее класната“. тогаш дури ми иди да се смеам, но ме фаќа жал кога го гледам тато како се препотува слушајќи ги обвинувањата на класната.

:17:

некако (имав чувство ко да ползам) успеав да се оттргнам, дојде друга група деца, се завртев малце покасно и не видов дали *џаа* веднаш после мене стигна до чешмичката.

сум читал некои лектири во кои се опишуваат љубовни чувства и морам да ви кажам колку се тоа работи кои немаат врска. веднаш после тоа, не ми дојде чувство да седам мирен на клупата да го цвакам сендвичот со саламичка и маргарин и да чувствувам некакви пеперутки во стомакот. кога се вратив на ширинката, децата од моето одделение со децата од другите одделение играа фудбал, а во мене се појави силна желба да заиграам ко никогаш дотогаш. невиден полет ме понесе што ме натера безглаво да втрчам во теренот и избежумено да ја бркам топката.

едно курле кое секогаш нешто изигрува главен, веднаш ја прекина играта и почна да објаснува дека ако влезам да играм јас од едната екипа, треба некој друг да влезе и во другата.

за момент се зачешкав за главата и ги видов останатите другарчиња кои седеа и беа публика. од нив никој не знаеше да игра фудбал. детето со наочарчињата беше Оливер, слабичко дете, му пријдов и му реков - ајде Оли, влегувај. Оливер крена раце да се одбрани и почна да сифка „не, не“, се откажав одма оти добив чувство дека ќе се расплаче. пробав со друго дете, Бојан. Бојан е високо, развиено дете, тренира мислам кошарка, но зошто да не поигра фудбал? и Бојан ме одби, малце на сила како демек испод чест му е да игра фудбал, кога тој тренира кошарка за јуниорскиот тим на „Пелистер“.

:18:

ги молев и останатите деца, но сите кутеа и одбиваа. нај-после сфатив дека ако некој можам да убедам тоа е Тони Вељонте (прекар од татко му) кој иако е дебеличок сепак сака да игра фудбал. тој, ко да чекаше цело време и ми кажа „да“. ја кренав раката, играта се прекина и влеговме заедно со Вељонте кој пак го кладоа да брани.

влегов во игра и тоа не можам да кажам дека беше некој добар фудбал. сите трчаа по топката, се удираа по нозе, се дигаше и уште толку се голташе прашина. јас трчав ко луд по топката. во мене само една мисла тлееше, а тоа беше - да помине девојчето оттука и да види колку **умеам** да играм фудбал. додуша не сум играл фудбал многу, но ако дојде да сирне, како што често идат да сирнат девојчињата кога играме (ама тоа го прават демек незаинтересирано знам јас), има најсилно да ја шутнам топката и има в гол да го пикнам голманот на седмите.

игравме можеби 15 минути, кога јас почнав нагло да ја губам силата (ме заболело половината), водевме со 9:6, мене ич не ми значеше тоа.

по малку разочаран им реков на соиграчите дека јас ќе седам во одбрана. Ќе спречувам контра-напади демек. и токму кога се вратив до голманот, забележав дека на ритчето се појави девојката со своите другарки. блесок! ни пет ни шест се затрчав со сета сила кон топката.

арно ама бидејќи трчав пребрзо кога стигнав до другата половина малце се подизморив, топката почна да оди од еден играч на друг и кога најпосле стигна до мене, ја поттурнав малце пред мене и ја зашуткав со цела сила. кога го кренав погледов видов дека се крена високо над голот, а кога погледнав околу себе, видов дека сум на средина од теренот! сите се развикаа по мене заради глупавиот потег а јас, а јас... не знаев кај да се скријам. се свртив и видов дека девојката ја нема? уште толку сега не знаев дали ми го виде цело промашување? или ако нешто друго барем ќе се изнасмееше на сета моја несреќа.

:19:

знам... многу забегав со приказната и навлегов во многу детали, но тоа беше првата средба. натаму ја гледав по големите одмори, како гризи кифла, но сè уште не ме поздравуваше. како и да ме поздравува? и дали воопшто се сеќава дека јас сум тој дечкото од чешмичката на кого му се претураше шишенцето со вода цела една вечност!

сè повеќе ја засакував. да, тоа е вистинскиот збор, ја засакував и ми беше мила кога ќе ја здогледав. истовремено покрај тоа што се осекав убаво ми беше и непријатно, во мене се јавуваше некоја несигурност, заради изгледот или моето однесување. ако зборував пред другарите качен на столбчињата од школскиот двор, наеднаш прекинував а сите другарчиња прашуваа „што е, што ти стана?“, и јас глупаво се вадев ме заболе де ова, де она или просто „ја заборавив мислата“, „заборавив што да кажам“ а што да се каже во таков момент? а навистина како сè повеќе

деновите одминуваа мене ме болеше, баш тука во градите. стопати во себе се преиспитував дали можев подобро да се однесувам пред чешмичката или кога дојде да ги види моите фудбалерски способности? сакав да ја вратам ситуацијата назад ко на филмска лента, но се чинеше нема враќање назад и кога потрезвено размислив побитно беше во следната ситуација кога ќе бидам во нејзина близина да се однесувам најдобро што умеам.

постојано во главата, додека врвеа часовите, независно дали беа предметите кои ги сакав ко историја, географија или мразев како математика, хемија, јас си конструирав во главата разни ситуации, би рекол многу филмски. тоа замислување правеше да чувствувам како да сонувам со отворени очи. и тоа најпријатни нешта. знам дека ќе звучи помалце лудо, но ја замислував М. во најразлични ситуации. на пример, зима е, го има оној мраз пред школото, М. се лизга, паѓа, не се повредува многу (како би можел да ја замислам повредена? не, не никако!) и јас притрчувам од некоја страна. ѝ помагам да стане, а таа со насолзени очиња, со тие најубави очиња, најпрвин се држи за мене за да се исправи а потоа широко ме гушнува!

размислував за најразлични такви ситуации, и без разлика дали „се случуваа“ во зима, пролет или лето, пред школо, продавница, во паркот или на корзо, јас ја имав таа херојска улога на спасувач со големо срце! иако претходно не ми се допаѓаа ни Супермени, ни Бетмени нешто посебно, сите тие напумпани со мускули херои, со некои реплики „јас сум најак, морам да го спасам светот и слично“, не ме воодушевуваа (или многу помалку отколку кај другите вршници) многу. се разбира, во ниеден случај не морав да ги носам нивните смешно бојадисани костуми хаха. дома, сепак почнав и пред огледало да седам. на мајка ми ѝ падна чудно, сега кај мене сè беше во најдобар ред, од фризура до личната хигиена, но мама

ко мама, пак нешто ќе викаше, ќе најдеше некое конче на кошулата, или некоја дамка од јогурт, па тоа ќе ѝ беше доволна причина да го преврти светот наопаку.

но, сега кога силно бев вљубен во М., за возрасните ко родители и наставниците не ми беше гајле. цело време мислев на М., на нејзините очи, усни, нос, уво ма сè на неа ми изгледаше убаво и неверојатно складно, совршено. попладне кога лежев во детската соба и се гледав во таванот размислувајќи за секакви ситуации на јуначење, ќе дојдеше Оли со дигитроните и хартиите со задачи од збирката по математика.

Оли ми изгледаше тешко глуп. најглуп од кога и да е. порано мислев дека заради математиката и во тоа што ја сака е добар, и дека малце другите неправедно се настрвени спрема него. но, сега, кога мислев на М., а тој на бројките, ужасните множества на прости и сложени математички операции, ми изгледаше ептен глуп.

:21:

деновите одминуваа сè повеќе, а јас веќе почнав да се прашувам да не сум и јас сепак глуп? ја мислам М., но сè повеќе во некакви приказни, а кога ќе ја здогледам негде сосема случајно бегам ко попарен од неа. бегам од нејзиниот поглед, а после кога најпосле ќе побегнам на „безбедно“, се прашувам дали ми се причини нејзината насмевка? или од желбата да ја видам да ми се насмее, подоцна мојата фантазија создаде таква слика?

почнав да се мразам себеси што ете не одам, како да се изразам, хмм машки ли?, да се запознаам со неа. но, тоа ми делува така глупо. „здроаво М., јас сум Алекс?“ и ако рече „па, што дека?“ или нешто слично. мислам, кога би било сè поедноставно, кога би можеле да одиме и да се запознаеме со сите кои ни се чинат пријатни, без да чекаме, што знам, да заврне снег, да се создаде мраз, да падне и јас да ѝ притрчам? смешки!

со овие сите заносни размислувања, денес, јас веќе го истуркав и четвртиот час. нејќев да ви кажувам за часовите, кои ми се досадни и заморни ко никогаш досега. порано мислев дека се, но сега ова е вистински пекол. добро, кога ќе летам со мислите, се чини времето минува многу побрзо. но, како времето минува побрзо, а како ми се засилува и мене чувството нешто морам да сторам. нешто, што? нешто што било! мисли, ајде си викам. немам некоја верна другарка која би ја пратила во мисија, пр. да ме запознае со неа. а и тоа не ми изгледа многу храбро. додуша сите прават така, но нејќам ко сите. ова чувство кое јас го носам за неа, навистина е посебно, различно од сè друго. не би сакал сега да го упропастам тоа...

како и во најчест број случаи, ел. свонче засвони, четвртиот час заврши. дете од другите одделенија ја отвори вратата и вресна дека немаме петти час, дека ќе имаме празен, што во превод значи дека сме слободни и можеме да си одиме дома.

јухууу! - најспонтано извикаа сите.

махиално зедев, ги напикав тетратките во ранецот. еден час порано или подоцна за мене и не менуваше ништо. целиот училишен хол беше преполн зашто празен час добија сите одделенија, а причината не ја знаев и не бев доволно љубопитен за да ја дознаам. голема гужва се создаде пред излезната врата. се залепив до ламперијата, сосем настрана и решив да почекам, малку гужвата да се намали... кога, кога ја здогледав неа. веднаш се фрлив во гужвата како во најдлабок океан, и почнав да туркам наоколу. туркајќи се трудев да се доближам до неа, а што ќе правам после немав поим, важно само да се доближам, е, ко ќе се доближам ќе размислувам што понатаму! се туркав, некогаш бев и јас турнат, а ако некој се налутеше за моето туркање се правдав со добро познатото „од назад

туркаат“. не знам како во таа гужва ја изгубив. не можев да погледнам назад, или сега да се туркам назад кога сите се обидуваат да одат напред, да излезат напред.

не знаев дали таа заостанува, или веќе излегла надвор и спраштила накај дома. престанав да туркам и сега по инерција дозволив да ме носи толпата. стигнав до вратата, ме притисна еден корпулентен тип од погорните одделенија при што морав да се држам цврсто за вратата. најпосле успеав да излетам буквално низ врата, ко капаче од газирани сок... погледнав надвор, ученици насекаде, од неа никаков абер.

сепак не можам да опишам како ми се огреа срцето кога ја видов како чекори сама накај една од уличките кои водат надвор од школскиот двор. **тотално сама.** и беше многу далеку од мене... може 10-тина метри... или изгубив чувство за должина, изгубив секакви чувства за пресметки... направив неколку големи чекори и бев веќе зад грб. се припремав да ѝ се приближам и да се запознам! да, туку така!

:23:

„здрво, јас сум Алекс. јас сум Суперхерој! јас сум заљубен во тебе.“

одевме во паралела може десетина чекори а јас сè повеќе се силев себеси да ѝ пристапам. наеднаш таа се сврте, по што јас се сепнав, кусо ми упати поглед, доволно да ме замрзне за навек, ја крена својата рака и им упати поздрав на другарките. ух, за момент, ми се врати здивот назад. несвесно сега веќе бев на иста линија со неа, а бевме оддалечени не повеќе од метар... што се вика во тие моменти? сега или никогаш! о, да, да, се вели така, во себе, а што ѝ се вика неа? не дозволив да мислам многу, оти крајот на уличката се приближуваше. едвај успеав да склопам само една реченица во која најразбирливо беше почетното:

„здрво.“

ми одврати, помалце зачудено, а мојата насмевка уште толку се рашири, па набрзо сфатив колку моронски тоа делува, ко мало дете кога ќе види сладолед или така нешто.

„М....“ - ме издаде совеста, „М. се викаш, така?“

„да, од кај ми го знаеш името?“

боо, утнав. како утнав, еј, во себе си помислив. сега ќе сфати дека сум се прашувал за неа.

„па... па другарка од моето одделение ми кажа...“

ете, наместо да измислев нешто „чув нежни кога те поздрави еден другар, или кога купуваше кифла продавачот те ослови со повели М.“

но, кај ми беше паметот!

:24:

„која другарка?“

која другарка? ете, утка поголема. ете што направив. сега, кога ќе ѝ каже на другарка ми Весна... Весна ќе ме убие.

„не е важно“ - одговорив, и се направив мангуп. пробував да се правам мангуп.

„ах, океј. а ти се викаш Алекс така?“

„да“ - целиот кефлосан и одговорив отсечно, без двоумење ДА! Алекс ами како. тој сум! таа го знае моето име.

„од кај го знаеш?“ - прашав.

ми кажа дека го знае уште од моментот кога шутнав со топката горе во Магарево. и да, така беше, сите викаа по мене „море Ацо“ и сл.

и не можам да ви го опишам дијалогот натаму. беше кус, разменивме уште неколку реченици, на кои јас и не се секавам. толку. прекинав да живеам во реалниот свет. натаму се беше бајковидно.

знам дека застанавме на тротоар и М. рече:

„сега тука ќе го чекам татко ми со колата да ме земе.“

се задумав, да ѝ речам? да ти поправам друштво, додека дојде? не, не бев пресрекен и со толку, бев пресрекен со тоа што чекорев со неа 100-тина метри и се запознав. којзнае што ќе помисли, може ќе ѝ делувам ко манијак, ајде првпат ме запозна сега сакам да седам со неа? а?

што ќе помисли? ајде, пак решив да не мозгам толку. испукав од мене ко рафал:

„а сакаш да ти правам друштво?“

М. се насмевна толку убаво што мене ми се слушна „да“ без разлика што за секунда понатаму сувопарно одговори „не, тато ќе дојде одма, фала ама нема потреба.“

и целата моја привремена среќа наеднаш пропадна. кула од карти ефект што би рекол наставникот од историја, кога ќе раскажува за пропаста на римската империја. може некому ако му раскажам (а ветувам нема, оти кој ќе разбере?) ќе се смее, кога ќе му кажам дека во тој момент се осетив страшно несрекен. ма несрекен е малечок збор, се осетив проклет...

механички и пуштив рака, и таа рефлексивно ја прифати, се зелепија дланките, помина малце неприродна пауза и јас ѝ кажав „чао, ќе се видиме“.

не памтам дали ми одврати, оти веќе одев, преку улица, а кога ја преминав и ѝ се изгубив од видикот, почнав да трчам истовремено изгубен ко зајак на нишан и брз ко оние антилопи кои бегаат од лавови на „Опстанок“...

стигнав до пред мојата зграда, успорив... го видов чичко Зоран како го полива тревникот пред нашата зграда. му кажав „добар ден“ и силно ја турнав гломазната метална врата пред влезот.

ЛУЃЕ НА КОИ НЕ ИМ СЕ ОТВОРА ПОДОБРАНОТ

Во Сајберот ечеа *карневали*.

почнувајќи од вработениот Пеце Д Шит кој беше ситен, слабичок и исцицан. поради многубројните тепачки забите напред ги замени со вештачки кои беа жолти и криви.

прекарот го добил, кога се поздравувал со некој голич кабадаја кој го прашал „Пеце кој“?

Пецката наприцкан во џемсбондовски стил му вратил:

Пеце бе...Пеце Д Шит.

тоа му остана прекар.

„Пеце бато, во устата личиш ко да си лапнал крешник!“ - го земаше „наудолу“ Макаренко, Ром кому мешлакот му се провираше под маицата со кратки ракави. беше во доцните дваесетти - лик од инвентарно значење.

обично одеше од компјутер на компјутер, и кога негде ќе загледаше порно чудно жмијуркаше со очињата викајќи „КЛЕПТОМАН!“.

досието на Макаренко говореше дека бил осуден во КПД „Идризово“ на 6 години робија.

причина: нанесени 8 убоди со кујнски нож врз бабата на 12 годишната невеста-бегалка.

одлежа 4 год. и нешто фазла.

сега Макаренко беше умешен трговец.
пронијата на судбината сакаше на пазарче да шитка кујнски ножиња.

шанкурињата во „Cyber World“ или Сајберот по наши, не правеа ништо особено.

меѓусебе си покажуваа слики од искомплексирани штукчиња.

тие исто како и нив беа нападени, сексуално незадоволени, и не беа во ситуација да најдат партнер во 3D.

тивко шуштеа наоколу - видија брат оваа, видија брат онаа.

масовно се слегуваа порно клипчиња со Silvia Saint, Jenna Jameson и Aria Giovanni. залудно газдата на Сајберот имаше испечатено лентичка со следниот натпис:

:27:

„забрането слегување на икс, икс, икс, филмови“

денски на смена работеше еден стар роднина на газдата.
чиче со бела коса и наочари со дебела рамка. екс-раководител во фабрика за сточна храна. чичето на сите им се обраќаше со „Вие“. култура да го ебам.

намќорски расположен киснеше пред кварцна печка.

решаваше ко улав крстозбори. подоцна го проваливме дека четува. шифра SeksiTi.

се кажуваше ко 17 м Бт, и практикуваше сајбер-секс кога Сајберот ќе се испразнеше. беше фкрај уфилман да си иби пелената.

го дупчевме од друг Сајбер со женска шифра - Епа18.

ирцашка класика.

ебачкиот вокабулар му се состоеше од микс на старечки еротски изрази од на Тито времето ко „да ти го грицнам

коковчето“ со нови квази-романтичарски ко „да ти доле-там драга до креветот?“ и „погледни ме в очи“.

и Макаренко четуваше исто.

шифра „Дејан“.

едно, две научи да пиши asl,pls

„кажи срц голташ или плукаш а“?

му беше втора и последна напишана реченица на „Дејан“.

:28:

со денови, со врсниците додека листавме виртуелни енциклопедии ко Wikipedia, прегледувавме сателитски мапи на градови и места на Google Earth, и илегално слегувавме епизоди од пиратски т.н. warez сервери од омилената цртана серија South Park, Макаренко држеше предавања за пичињата.

„клецкам бато јас клецкам. не си играм играчки. шо се вели, клецни ваму, клецни таму не остана време за тинкање. вчера на една шо и го фтерав. абе ја искинав од дупење.“

„алал да ти е“ - кусо му одвраќаше газдата на Сајберот кој уживаше како се кршат кичми во бруталните клипчиња со Ultimate Fight.

„а не, вии го тркалото онде. море ти учен си, ама џабе ти е тоа. не знајш ти со пичињата како. ќе им зазбораш некои зборој, зборој, ич нема да те сварат. ќе те глеат ко зелен. шо кака бе овај?“

„во право си. малио по улица не знај да оди“ - се надоврзуваше газдата, чие окцето ми намигнуваше во смисол „се засебавам.“

Макаренко кога ќе направеше неколку ситни далавери - земаше девојки дома. демек невести, ќе се жени „чоеко“.

Ќе ги потрошеше парите и ги враќаше на клоци дома.

„газда дали знајш шо е најакото? да си со пиче, да си на топло, да си во кревет... да има музиче, нормално... и да има кикикрики.“

„поарно бадеми земи Макаренко“ - му дофрли еден хроник кој седеше на бката.

Макаренко се попари:

„КОИ БАДЕМИ МОРЕ? ЗА ТИЈЕ ПАРИ ИМА ДА КУПАМ ЕДНА ЦЕНА КОКОШКА...ЕЕЕЕБАТЕ ЉОКОТО.“

Газдата ко по обичај, се смешкаше:

„за такви ко вас Алан Форд можи слободно канти лајна да јади.“

:29:

пичиња наминуваа се поретко и поретко. а што кур да доаѓаат? шанкурињата гледаа клипчиња со Zoo секс или исклучиво дебели фуфици какви што преферираше Пеце Д Шит. (кои го потсекаа на неговата жена дома)

беше тоталка непријатно за девојката во тие пет минути да прегледува ел. пошта, додека глаучите одзади индискретно и се свертат во деколтето.

на пример како да не се плашеа од 42 годишниот шофер Борко на „Transkor“.

шифра Alone42. за него кружеа многубројни анегдоти.

една од нив раскажуваше дека возел со својот бус 120 км/ч кога сообраќаец го фатил на радар. но Борко не зас-

танал на палица, туку продолжил да шиба. знаел дека му следува казна. за да не му ја пишат, сепак се досетил на една „оригинална“ идеја.

застанал неколку км потоа и го паркирал автобусот. излегол надвор ги турнал панталоните пред некој жбун демек кака. кога пристигнала патролата Борко почнал да им се правда во стилот „морав луѓе, извинете ме стегна.“

вообичаено преку интернет бркаше младо месо.

so fucking webcam.

често ме масираше да му преведувам на англиски.

„молимте пиши и AJ LAJK ЈУР ПУСИ!“

I like your pussy yeah!

:30:

„тоо бато тоо! леле бе да цепава колку тебе англиски имаше пичните жили да им ги превртам на пичињава од по америките!“

на почетокот на новиот заебан техно милениум стана мода низ интернет да се појавуваат домашни порно филмови - „home pornvideo“ на естрадни ѕвезди од целиот свет.

ебана атракција.

во Сајберот по безброј пати го вртеа 11 минутното порно-филмче на хрватската поп-пејачка Северина која се рокаше со некојси тајкун во јахта.

Макаренко изигруваше пичлеме пред другарчињата.

„вии ја бе ова во пичкана. сета шума е!“ - се чудеше еден од младите Роми, алудирајќи на Северина која не си ги имаше средено срамните влакна.

Макаренко застанат со поза на белобрад академик, ладнокрвно

претпоставуваше дека:

„more ѓупци филмо по се изгледа 90та е снимен!“

најкрваво беше кога Макарено од пичку си материн, се појави наполнет тинтак со многу кеш.

беше празник. Водици.

Макаренко чапнал 50-тина евра роварејќи со крст на градите низ градот. нам, не ни беше јасен муабетот.

„добро Макаренко не дупчиш? си играш дрндупка со нас?“

„не бе, внучиња. се заработив сам. башка шо и крсто го најдов за 180 динари... и уште не ми е отплатен!“ - се курчеше Макаренко во кабадајски манир.

Пеце Д Шит се сушеше од алкохолите од ден на ден. покаше ко сунѓер.

:31:

„дечки до кога ви е работното време?“ - ќе прашаше некој муштерија по полноќ.

„до Бииниингоо!“ - одговараше Пеце, што во превод значеше ќе затворот кога ќе им текне. (кога тој ќе рече „Бинго!“)

колегите пијандури му идеа на гости, си носеа „по едно“ и локаа на мермерното шанкче поставено на средина помеѓу излогот и огромната маса со компјутерите.

„ние си пивкаме, така за ќеф. оние старине во продавничката сте ги виделе бе? моооре хроници еј. цигерот им виси ебаго“ - филозофираше еден матен тип Божо кој не дознав кој кур фактор е, ама Пеце го опишуваше како „чоеко шо за нова година бос рипна од втори и немаше ич гајле.“

„газдата кова швалерка, оти па и јас да немам? да не сум јас подолу?“ - имаше навика Пеце да се правда за блуд-

ничењето кое го правеше со неговата швалерка. таа беше дебелуца ко графика. ја коваше силно долу во визбичето каде имаше билјард маса. покрај неа, имаше две обични маси, пепелници, звучник, пластични столици и секако сидови. чојата ја кинеа, топките ги крадеа, масите и столиците ги кршеа, звучникот го дупеа, семки и ѓубре имаше тони и тони, сидот беше исшаран со потписи, пепелниците ги арамисуваа...

доволно беше што просторијата не беше набљудувана од вработениот.

билјард масичката исто така му служеше ко ебачки кревет на Пеце.

а клецкаше на се што ќе најдеше, да го ебам.

Мара, Жането, Блага Кривата...

некои од нив на луѓе не личеа.

и правеа реденка со Макаренко на една која имаше криви плави очи.

неа ја викаа Снајперот.

постоеја и други ликови кои редовно се собираа во Сајберот.

беа споредни.

претежно идеа од населбите Баир, Генимале...

главнината беа триесетгодишници со оскуден работен стаж, со стомачиња, со промашени тикети за спортска прогноза, со скршена судбина.

беа таксисти, келнери.

пред да ја испијат на екс чашата со Rizling резигнирано велеа - „шо можеш друго да се работи во овој посран град?“

повремено навраќаше пијан или дрогиран кој ти знае - Златко Морисон, некогаш важеше за рокенрол цар во околијата, фронтмен на панк-рок бендот „Кактус“.

последните две-три години свиреше турбо-фолк по кафани и народно по свадби, родендени и крштемки.

неговото „соло“, многупати одекнуваше во Сајберот:

„со себе секогаш си носам огледалце. среде некоја песничка од Саша Матиќ, го вадам и во него се гледам. се прашувам - Злате ти ли си овој бе брат...? не бе, не сум јас. врска немам кој е чоков. ова мора да е некој друг!“

имаше и еден средовечен наставник по историја. бараше женичка преку интернет. „ми здосади“, викаше, „учениците на секоја матура да ми ја пеат *Ерген огеv*“.

покрај него, вриеше полно педери. исто се наоѓаше и по некоја залутана лезбејка. беа прилично параноични на најмало врткање околу нив.

„аман бе луѓе има ли тука некаква приватност?“

мала банда составена од неколку 13-14 годишни клинци бараташе со крадени кредитни картички. се зборуваше дека знаеле и во Интерпол. не знам, дали тоа беше вистина, но знам дека за тоа знаеше Филипче млад џандар кој навраќаше во Сајберот. тој на клинците им викаше да немаат гајле.

„хехе ај да ве видам купете ми дрес од Ливерпул, ако сте толку јаки хакерчиња.“

Филипче слегуваше малолетничко порно кое го снимаше во папка со назив „Filip - ne brishi“

сепак по неколку месеци се појави, во цивилка, со кожен „удбашки“ мантил фкрај озбилен:

„еј, тоа што беше со кредитните пиздари и беше. појќе такви работи не...“

„зошто?“

„па, некни постанав инспектор за интернет криминал.“
навечер можеа да се најдат и наркомени со усти полни
пена. пагаа во кома и лежеа на тастатура. ќе се јавеше
Пеце или газдата.

„бато дој пали ги патиките да изнесиме една будала.“
ќе појдев.

„кревај, кревај, ааааајде...покроце...пази да не го чукни-
ме..не ми е за него, колку шо ми е за плочките. - збораше
газдата давајќи инструкции кога на раце ги извлекувавме
од Сајберот.

ги остававме да лежат на тротоарите откарши „Cyber
World“ пред туристичката агенција „Dream Tours“.

:34: таму кутрите наркомени спиеја, и се чини сонуваа, пату-
ваа...

„еј, чоек, глеј намини ноќеска да го покриеш браткото.
оти кизнај можн немирно спие и можн да се открие“ -
низ смеа ќе речеше газдата.

во Сајберот имаше телефонски услуги за разговори во
странство.

Битола, битолско е познат (нео)печалбарски крај. секој
има по некој стрико, вујко, баба или дедо во странство.

во пазарните денови се собираа селани од околните
села.

ги имаше шиптари, ѓупци, торбеши, каури, најразлич-
ни...

ебана шаренолика мултикултура.

во пазарните денови се создаваа редици за јавување. всушност од тоа газдата највеќе заработуваше.

без разлика кој на која националност ѝ припаѓаше, мотивот на сите им беше да исценкаат по некој цент од родните во странство.

од сите кои молеа најубедлив беше еден цуцест Турчин со брчкосано лице, темен тен и бела брадичка, облечен во лилави (виолетови) женски тренерчиња. го викаа Тасим, познат уште како Вампиро.

неговите сеанси започнуваа со тивко цивкање кое потоа преминуваше во хистерично вриштење во импровизираната (од лесонитни парчиња склопена) телефонска кабина.

кукаше да му пратат 100/200 евра.

лекови за неговата болесна кутра мајка, заостанати сметки за струја, на брат му ќе му ја сечеле ногата?

совесните роднини, после многу моленици ќе му испраќа пари. Вампиро одма се пустеше во кафулето со аквариум, пушеше „Marbora Light“, честеше сè што ќе влезе внатре.

одеше на комар, „зад згради“, циткаше зарови.

парите ги арчеше за кусо време. потоа одново пак во кабината, пак молеше и колеше...

газдата ми раскажуваше дека е фкрај исчукан.

„врати, прозорци, лавабоа, болјер, па и паркетот ги има исшиткано во станот за тој пусти комар. мајка му од страв, се плаши дека ако го му го препиши станот, дека и него ќе го фрли рем.“

Сајберот го затворија како резултат на одредени санитарни недостатоци утврдени од градската инспекција. официјално. неофицијално причина за затворање беше смртта на Тасим Вампиро.

тој самиот дошол по којзнае кој пат да испрактикува една од своите донаторски сеанси. баздел километарски на алкохолни киселини. со кеш стоел - слабо. долго се набедувал со Пеце, кој од газдата по телефон добил условување „ако плати“.

Тасим урлајќи запалил накај излезната врата. шантал. стигнувајќи до вратата полека ги губел чекорите. пред да ја отвори, наместо чекор напред, незгодно нагазил чекор на лево та почнал да се тркала по скалите кои водеа со визбичката со билјард.

:36: некој од присутните дрекнал - „еј, абе Вампиро ги фрли челите ало!“

Пеце каменосан, се затрчал да види што се случило.

на Вампиро главата му била сплескана за сидот, капеле реки крв.

присутните во Сајберот го прашале Пеце - „море шо е работата?“

Пеце Д Шит, го извадил крешникот, и низ лудачка смеа им одговорил:

„ништо луѓе, на Вампиро овајпат изгледа НЕ МУ СЕ ОТВОРИ ПАДОБРАНО!“

ЦВЕЌЕ

„синко, ги гледаш овие бели ракавици?“

„добро, стар, шо ти е?“

„ги гледаш!“

„ама се исклучуваш ти?“

„ќе ги зачувам овие бели ракавици за понатаму и ќе ти ги дадам еден ден да ги облечеш.“

„фала ти.“

„тоа, знај, ќе биде денот кога твоите другари ќе станат нешто повеќе од тебе, а токму овие бели ракавици ќе ти послужат да им ги држиш мадињата на кривина!“

вратата се лупна. тоа беше стариот со неговите систематски испади. чмаев пред монитор обидувајќи се да напишам расказ.

имав цели 16 и пол години. расказите ги пишував зашто беа единствена прилика да се доближам до заносната М.

кога ќе начкрапав нешто, со трчање и дискета во рацете одев кај неа дома.

таа ќе ги испечатеше неколкуте листови и потоа на глас ѝ ги читав од прва до последна буква додека таа клацкајќи се на столица и лакирајќи си ги ноктињата одвреме-навреме повторуваше колку животот знае да биде неподносливо здодевен.

одненадеж вратата од детската соба повторно се отвори и овојпат тоа беше мајка ми.

„дудук, сместа дојди в дневна!“

„не можам.“

„зошто?“

„мака ми е.“

„дојди бе, дојди. ти купив капа.

плус, дојде да те види тетка Јана.“

„ми е гајле за тетка Јана.“

„дојди ко ти велам! оти појќе нема ништо да ти купам!“

таму не беше само тетка Јана, беа и некои други неидентификувани тетки. сите бладаа - колкав сум пораснал, колку сум бил убав и сл. мислам имав цели 16 и пол години... тој факт како да не им значеше премногу.

„еве, синко, види ја капата.“

мајка ми ја стави зимската волнена капа.

ги праша - како изгледа, а?

„ко Стив Меквин“ - додаде една од тетките, која верувам престанала да чита весници откако тој јавно призна дека е педер.

и останатите почнаа да редат некои имиња, претежно од нашата естрада кои, ете, не беа педери за жал но исто така не и вредни за спомнување.

сконтав дека колку поочигледно се муртам толку повештачки беа во искажувањето комплименти.

нема нешто поужасно на светов од вакви ситуации.

електро-шоковите, корнењето нокти, набивање на колец и други измачувачки методи се нула во споредба со средбите со тетките во постклимактерална фаза.

некако со лазење, што се вели, се вратив во детската соба.

лежев на креветот половина час обидувајќи да заборавам на сите овие нешта и да се сконцетирам на новиот расказ.

Стариот повторно не заборава да наврати.

„јас само да проверам, случајно да не учиш.“

од внатрешниот џеб на горната тренерка извади едно големо зелено јаболко.

„го гледаш ова зелено јаболко?“

„остави ме на мира.“

„еве ти писателе едно големо зелено јаболко.“

„ахам. фала ти.“

„видиш, тоа ти е исто ко тебе. големо, сочно, вкусно но сепак премногу зелено... и од него се добива пролив.“

„добро, стар, не гледаш дека се обидувам да мислам, да творам...“

„творишишиши... а и смрдиш да ти кажам право.“

заврши својствено во негов сарко-стил.

сега веќе бев видно вознемирен и може слободно да се каже доволно фрустриран, да седнам и напишам неколку реда текст.

ко за малер зазвони телефонот.

- „... те молам, брат, жити сè, жити сè... направив беља на школо, ебан сум фкрај...“

„шо беља бе Стефче не забевај како тоа ти така примерно дете си...“

„седи подобро не прашувај.“

„лежам и затоа прашувам.“

„е па, игравме ракомет на школо...“

„од кога играњето ракомет се смета за беља?“

„чек да ти докажам... и игравме во дворот на школото...“

и, и завршивме и негде час, час и половина пред да почне наставата отидов во училиница. таму постоив неколку минути кога ме стегна голема нужда...”

„аха и?“

„и ништо. се качив на катедра ги турнав гаќите и се испосрав.“

„алллл... и?“

„и ништо.“

„и никој не те виде Стефче брат?

„никој бе чоек. арно ама не можев а да не се испофалам. и ме дознаа.“

„и сега?“

„нешто црно ми се пишува...”

:40:

тоа беше (претпоставувам после овој маестрално-креативен чин), Стефче (со ф, не в) поранешно другарче од основно кое сепак важеше за преглупо за да можеш да го одбиеш.

тој претпоставувам знаеше дека останатите го жалат па немаше срам или каков било проблем да побара некаква услуга.

во случајов требаше да направам интернет-страница за канаринците на некојси професор по биологија кој за возврат требаше да му пише крајна оценка двојка или евентуално тројка. (ако била гром стр., рече Стефче)

Стефче ме имаше снабдено неколку дена претходно со потребните слики и текстови, но не мислев дека за толку брзо време ќе се јави.

измина можеби половина час, и почнав да се занимавам со новата страница, кога се појави мајка ми која ме замоли да отидам до продавница и да купам повеќе кафе, сок и цигари. ме испрати со:

„срам да ти е! цел сок го имаше испиено!“

по патот до продавницата имав голема среќа да ја сретнам ниедна друга туку неа - М.

секогаш кога излегував од дома, при секоја прилика, внимавав како се движам, со која брзина чекорам, каква фацијална експресија ѝ истакнувам на околината... потајно ме плашеше законот на веројатноста да не направи да се сретнеме во момент кога го чепкам носот или вадам мармалад од ушите.

М. блескаше со својата става и додека ми се приближуваше на неколку чекори од мене зјапав со што е можно поотворени очи за можам да ја овековечам сцената во мојата осиромашена тинкачка меморија.

тоа што таа го придвижи за момент зглобот и ми мафна дополнително ги парализира сите мои дишни органи.

:41:

„еј, па кај си ти?“ - извикав од небрежност.

„тука, живеам скоро спроти тебе, нели?“ - одговори со чиста ладнокрвност.

„како си?“

„суперрр!“

„те нема на школо, се откажа ли?“ - безнадежно се обидував да бидам духовит.

„не, бе па ти малце паузирам... а потоа што е можно спонтано додаде - слушај, можеш да дојдеш до *Пуреј*“?

„можам секако. ја имам дома. ќе ја читаш?“
„не не... тоа само колку мама да ме види дека држам во рацете некаква книга?“

„кога веќе ја држиш не ти паѓа идеја да ја отвориш и да ја прочиташ?“ - не успеав да додржам да прашам.

„хаахаааа не си салам жими сè хаааха...“ - се кезеше лудо па и јас се придружив во смеењето, зашто беше глупост

шо и дадов таков предлог изгледа.

„всушност пишувам нов расказ...“ - тоа требаше да биде тајна сè додека не го довршам... но!

„да? за шо се работи?“ - праша куртоазно, нормално.

„за едно мало дете кое се наоѓа во фабрика за чоколади.

„ooo, интересно ли е?“ - праша куртоазно, ненормално.

„се работи всушност за мене ко имав 7 и пол години. се шо се работи за мене е интересно.“

тоа последното го кажав со тешка повредена суета.

„а каков ли е крајот?“

„ти кажав, го немам довршено.“

„и капата бе Богоја ти е многу смешна, кога си ја купи?“

„капата, смешна?“

„охх, реков смешна? извини не сакав да те исмејам, сакав да кажам симпатично ти стои...“

“симпатично ми стоела?“ се искомплексирав.

ја тргнав и ја ставив в џеб.

се вратив назад во станот со погрешна марка купени цигари, со сок од портокали место боровинки и заборавив да купам кафе.

„зошто не ја носиш капата?“ - ме праша мајка ми

„глупа е.“

„ти си глуп. извади ја и веднаш стави ја на глава.“

ја ставив и се вратив назад. овојпат и патентот ми беше подотпетлан но не ми беше воопшто грижа.

она што ме мачеше беше... М. не ме гледа како ништо повеќе освен како ебан лектиро-снабдувач?

да ѝ го најдам јас сега романот *Пуреј*???

Петре М. Андреевски, С. Попов, С. Јаневски ми беа досадни до посер.

отпор, тврдоглавост, кур се треси и непокор на македонскиот народ.

не ми беше поарен ни Горан Стефановски. има една-две добри драми, напишани во 70-тите... останите се интелектуални дрвења на кои сè слепо се диви најодвратната снобовштина.

подобро Буковски, Фанте и Селинџер.

кога се вратив тргнав накај ве-це по голема нужда но, попусто, стариот веќе беше во него.

стоев пред врата и сакав да помуабетам со стариот во врска со ситуацијата.

„стар, мож да те прашам нешто?“

:43:

„прашај што сакаш, само не ми барај пари.“

„ти со мама се зедевте од љубов така?“

„добро, сине, зошто не си како сите други деца, да земеш еден чадор и да скокнеш од балконот?“

„а ова мислам шо се справате на секое?“

„нема никаква врска тоа. јас ја сакам мајка ти. многу. и покрај што се справаме. ете и сега ја сакам.“

„додека какаш?“

„кути јас кога зборувам. јас ја сакам мајка ти, но сепак не се грижи многу многу за жените.“

„зошто?“

стариот ја подотвори вратичката, ми упати строг поглед, и рече:

„и една синко да имаш и милион, ќе дојдеш до истото сознание...“

„а тоа е?“

„дека сите се всушност исти! не вреди да се замараш. ајде земи книга учи таму.“

„аха, разбрав.“

„и, еј, сто пати ти реков да не мочаш преку даската. глуп си?“

седнав на компјутер и почнав набрзина да пишувам. фабрика за чоколади и за детето кое заедно со учителката и одделението е во посета на истата.

тоа дете бев јас, а дејствието се засноваше врз автобиографски настани. се сеќавам на темните хали кои те тераа да се осекаш ко да се наоѓаш во длабочините на некое сиво морско дно.

работниците отсечно се смешкаа гледајќи во живуркастата детска жар и општо-распространетите невини насмевки. еден од нив со голема кафена дамка на униформата, на доста театрален начин дури и за деца на таа возраст го појаснуваше принципот на работа на околните машини.

неколку минути со помош на еден виљушкар донесоа еден голем картонски пакет кој изгледаше нешто како ветување.

внатре во тој голем пакет се чинеше се крие дотогаш неоткриена слатка тајна, фасцинантно изненадување на нешто што е гломазно, масивно, нешто што дотогаш не можевме да го видиме во ниту еден познат простор и што се разликуваше од сета фабричката меланхолија наоколу.

не помина многу кога одненадеж првин се покажаа црни вреќи, а потем мали чоколатца за кои веднаш почна тепачка.

работникот се трудеше кобајаги да воспостави некаков ред зашто сè се одвиваше по будна надзор на шефот кој пак постојано економски-пресметливо повторуваше -

„остави ги, и онака сите се предвидени за нив“.

учителката нареди секој еден по еден да отиде и да си земе по точно три чоколатциња.

сите лакомо се грабаа по чоколатцата, а јас стоев мангупски потпрен на еден од столбовите и глумев незаинтересираност.

учителката со својот поглед неколкупати предупредувачки ми прати ишарет да појдам да си го земам она што ми следуваше.

откако сите си зедоа, учителката се доближи до мене, почна да свечка со едно од чоколатцата и милозвучно ме запраша:

„зарем ти не сакаш чоколатце?“

јас како тоа цело време да го чекав и одговорив точно со овие зборови:

:45:

**МЕНЕ УЧИТЕЛКЕ ЕДНО ЧОКОЛАТЦЕ НЕ МОЖЕ
ДА МЕ НАПРАВИ СРЕЌЕН!!!**

што беше тоа? Ниче - *Раѓање на ипратегијата?*
или можеби Макијавели *Владејтелот?*

не знам. не можам да утврдам ни сега.

телефонот и Стефче повторно ме прекинаа.

„слушај еј... професорот прашува дали може... канаринците од сликите да летаат по цел монитор...“

„да летаат по цел монитор?“

„да бе.“

„божеее. кажи му не сум јас Дејвид Коперфилд... да не му туши лепенката?“

„чек, до мене сега ќе ти го дадам... ало, ало...“

„да.“

„здроаво дете како си?“

„арно.“

„кажи ми, да те прашам, дали постои опција моите птички да летаат по мониторот.“

„не може професоре. тоа е тешко изводливо. скоро невозможно.“

„добро, те молам само направи го што можеш побрзо зашто утре јас ќе одам на изложба и веќе имам отпечатено визитки со таа адреса...“

„професоре, ве уверувам ќе сторам сè што можам.“

дојде часот за да заминам на школо. расказот го оставив за потоа.

отидов на школо и таму го сретнав Златко-глупакот, вечен кандидат за претседател на гласот. се обидувахе да биде фер и коректен со сите, наивно надевајќи се дека тоа ќе го направи претседател на класот.

„еј, бато, гледаше ли кошарка сношти?“

„мразам колективни спортови.“

„океј, а дали тогаш гледаше формула 1?“

„не баш.“

„формулата не е колективен спорт.“

„не гледам формула од иста причина шо не гледам и порно.“

„шо така?“

„и во едното и во другото страшно се нервирам да гледам други како го прават тоа.“

„добро, ете, кажи кој од индивидуалните спортови ти се допаѓа?“

„шах.“

„демек интелектуален тип си?“

„одалечи се!“

имав некое спортско искуство. фудбалот беше грозен, и како игра и за гледање. не знам какви забегани лудаци се тие кои се палат на најглупиот спорт на светот - фудбалот.

часовите си врвеа еден по друг, а јас сè уште размислував за спортот. година претходно тренирав ракомет - секако зашто родителите мислеа дека играњето ракомет е богзнае какво задоволство.

изразот - син ми тренира ракомет - е тој кој носи поголемо задоволство, а кога во случајов вие сте синот сè е така бесмислено па и ракометот.

се секавам, тренерот ме ставаше да играм десно крило иако имав доволно висина да играм бек. бековите пак не беа којзнае колку опасни типови, туку едноставно нивните жлезди лачеа повеќе и тие можеа да направат скок-шут од девет метри и притоа да упатат удар кој не е млак и бајат. како крило топката малце или ич не стигаше до мене. кога ќе се случеше и тоа малце, крилото од одбраната не реагираше на прозивка од капитенот на нивната екипа кој најчесто имаше обичај да дофрлува - остави го - оти беа сигурни дека ќе промашам. и промашував. страшно ме демотивираше тоа - остави го - мислам зошто би сакал да дадам гол кога никој не се обидува да ме сопре?

:47:

тренерот кој понекогаш играше како организатор на играта често ми даваше прилика да се истакнам бидејќи од досада на крило се прикрадував на позицијата центар па неретко почнав да постигнувам голови.

повеќето сметаа дека тоа не е фер па после завршувањето на тренингот, во соблекувалните фрлаа винтијаги на мене и удираа со цела сила притоа обвинувајќи дека давам голови благодарение на тоа што - недозволено ја м е н у в а м п о з и ц и ј а т а .

кога еден ден дојдов дома со раскрварен нос, мислев дека стариот ќе оди да ги испоубие, но тој само промрмори - веројатно пак нешто ти има зборувано муцката. не можев ништо да му објаснам, стариот мој обожаваше кошарка.

на крајот чукна и свончето.

се вратив (право) дома. батериите од далечинскиот се топлеа на термоакумулационата печка. мама имаше ставено нови испрани кадифени завеси, делот од сидот каде што ги потпирав секојдневно нозете изгледаше повпечатливо пожолт и повалкан.

влегов во детската, компјутерот сè уште работеше, седнав да го завршам веќе почнатиот расказ.

:48:

по некоја минута ме фати кобна дремка и ми изгледаше глупо да пишувам што било, особено за некоја глупава фабрика за чоколатца за која М. ќе се изнасмее.

за да биде полошо тука беше и мојата смешна волнена зимска капа која бев приморан да ја носам активно.

видов-невидов, го избришав целиот текст што дотогаш го имав начкрапано.

напишав само наслов со задебелени букви - Цвеќе!

а долу под него невинно-патетична реченица, но пред сè најискрена:

Уште едно залудно изминало доба во кое не успеав ни за моменти да йомирисам росно цвеќе.

ТРИ СВЕТЛИ ЛИКОВИ

излегов од влезот на зградата во која некогаш бев постојан станар. се појавија три стари издрлгавени комшивки. се беа вратиле од пазар.

почнаа детално да ме сослушуваат. абе дали сум добар, дали сум здрав, дали сум прав, дали ќе се женам!? у пичку матер еј.

успеав едвај да збришам!

запалив дирек кон маалското статусно бакалче. (се сеќавам дента кога заминував оттука, таму беа и седеа Диличо, Цане Црво и Багата)

и денес беа и седеа таму. плескаа карти.

бељот по сокче. стандард.

сите беа на возраст од 26-31 година, беа женети, Црво и Диличо веќе имаа и деца.

живееја во становите на нивните родители. заедно.

кога стигнав, зедев столче и го ставив блиску до масичката. на неа се слушаа плескањата на пластифицираните карти.

тоа плескање и финтациско замавнување со зглобот беше посебен ритуал, на кој долго време ме учеа но не ме научија да го ебам.

се слушаа познатите фрази „бељот“, „ромбељот“, „цакам“, „оди дваесет“, „петарда“, „динар“ итн.

кога седнав и ме видоа прв ми се обрати Диличо. ме пречека со:

„кај си бе Букарски, да те ‘рснам од мадиња!“

Багата и тој гласно како и Диличо, со смеење додаде:

„замина значи си иба матер, и ич куро појќе не те боли за старото маало.“

„тука сум, де тука. шо мислите вие, Америка да не заминав!“ - одговорив јас.

„замини, ако заминуваш совреме, ние веќе ќе палиме Америка!“ - се јави за првпат Цане Црво.

„Америка!? каде бе во Америка?“ - прашав.

:50: „Лас Вегас, се знае! кај шо има кеш и пичиња“ - рече Диличо, и сите гракнаа од смеа.

„ќе го шитнам томосо, и таму ќе си купам Харли!“ - рече Црво.

„абе, жими петело, ќе си купиш, глеј играј овде... кај ти се очите... не знаеш шо карти фрлаш!!!“ - му подвигна Багата.

се занесоа во играта. продолжија со „бељот - ромбељот“.

знам ќе играат сè додека не излезат преку „илјадарка“.

„абе, го слушавте на ТВ вчера шо изјава даде министерот?“ - начна тема Црво.

„пичка му матер на министерот...“ - додаде Диличо, кој беше изнервиран што ја загуби играта и мораше да си „дај по едно“.

„а Пецко, го читавте денес?“ - праша Багата.

„Бага цел да го седниш и арам да ти е!...“ - рече Диличо, кој очигледно имаше голема желба некому да еби матер.

„море Дилич, колку шо имаш ти во куро толку имам јас во глата!“ - вресна Багата, но кога се сети што лупна, пискливо додаде - „ама обратно, обратно.“

но, прекасно! сите веќе тркалавме од смеа.

„и, Букарски, како е таму горе!“ - праша Диличо.

„арно е.“

„како со скопските педерчиња да ги ебам?“

„не е лошо.“

„да не го мразиш Скопје?“

„шознам. го мразам не повеќе од просечен битолчанец... а го сакам повеќе од просечен скопјанец“ - изфилозофирав некако.

после тој мој одговор почна тешка расправија. кој кај бил, кој колку шетал... и нормално ко се тепале со „Комитите“.

и така до ебан недоглед. почна шемата. сите врекаа, се дераа, се надвикуваа еден со друг.

се разбира, секој од нив во тогашно време претставувал „некој и нешто“.

зборуваше секој, без некој особен ред, често пати си редеа сè по список, и се прекинуваа среде реченица.

јас не запаметив многу од нивните прекини и дијалози.

но, главнината на приказните на сите тројца ја запаметив прилично јасно.

ко да сум некоја современа верзија на Петре М. Андреевски да го ебам, почнав да ги бележам приказките на овие „соселани“.

ќе почнам најпрвин со Диличо и неговата приказна.

напишана во прво лице, монолично.

исповед на Диличо: јас!? јас кој бев!? закон!!! запамти, ќе ти повторувам буква по буква, за да можеш убаво да запамтиш... зззззз ... аааааа кккк.... ооо... ннннн! закон!

Диличо број еден, во поглед на тепање. сам и ферски! чоек од акција. чоек шо или поштова или не поштова. немаше кај мене трте-мрте. ни пет ни шест ако некој не ми се бендисуваше, одма му ја качев една и одма д`нк на земја. а се тепав по два-три пати на ден.

дома од училиште немаше ден а да не се вратам со иски-ната облека, или со лузни на лицето или телото. старио преземаше воспитни мерки, ме тепаше со ремени, стапови... ама сфе цабе, јас и понатака бев човек од акција... имав позадина... а некој мене ме гибнеше, доволно беше да се јавам на неколку телефонски броеви и наеднаш ќе се собереа 50 души. и после. ихх... и после се знај, тој шо се имаше гибано со мене, ќе го наебеше доживотно... бев-ме вооружени за тие времиња, максимално колку шо се можеше... синџири, боксирачи, метални шипки, хебли, лептири... па и пиштоли, само шо тие покасно излегоа... и така ви велам... уште од основно ги шлакав сите... сите по ред... машките редовно ги малтретирав а женските пак ги гњавав... ги штитев, ги тргачев за коси и то.

бегаше сè живо и диво од мене. Диличо дилеа права, кој сегде во градот беше познат ко чоек со големи јајца. јајца ко на слон ебате.

немаше тогаш ко сеа толку копиљаци и татини синови, да не знаеш шо ќе ти се деси, ако ги нашлакаш.

и во тие времиња ги имаше, ама од мене највеќе цмиз-дреа.

се сеќавам и првпат ме прибраа в џандарска... ради тепачка... ме тереа кодош да станам... ме тепаа... лош џандар, добар џандар. ги знам јас сите тие финти ехее. и не се да-дов... зошто да бидеш кодош и да бидеш пизда, се знај во

наше маало шо значеше тоа... дека ако некој е таков, дека дирек треба да пој на „превоспитавање“ ... а на тоа „превоспитавање“ не само шо ќе го натераше да се смени и стани јак маж, туку и мајчиното млекце ќе го проплукаше... имаше многу такви случаи на такви пизди. ете и Црво памти жими од Камбер душата!

памтиш бе Црв, на Ламбата еден шо го викаа? Ламбата шо нè кодошеше на старите, дека пушиме цигари зад гаражи!? еее... се секаваш, ко го замававме и го газевме, и ко со мартинката на фаца му стапнав и му го пукнав носот. боже... знам дека се секаваш и двајцата се испостравме од страв после... мислејќи дека сме го убиле... ама толку беше стравот ден два... максимум потоа пак колевме бесевме... сите деца во пошироката околина ги имав шлакано... кој шамар, кој тупаница, кој клоца, кој чврга, и ластик или пак чекич... кој од сè по нешто... некогаш заради некоја безврска причина... некогаш без причина... онака, колку да се покаже кој е маш кој не е... и да се заработи некој стравопочит во околината... некое поштовање од останатите... а не ко сега, педерчињата шо се дотеруваат, се во мода и се главни мангупи... а порано... како беше порано... не смееше така бе бате... постоеја правила... постоеше закон... и ред... а законот бев јас... јас Диличо, и никој друг... имаше една таква пизда шо се праеше манекен... беше копиле прва класа, и органски ми одеше на нерви... сегде користев прилики да го ишамарам и изгазам... но не се појавуваше таква шанса секогаш... плус, се разбира, наставниците го сакаа, пичињата... а највеќе ради то шо татко му беше втор чоек во внатрешни... па сите ко да се плашеа од него... јас не!!!

еднаш се секавам после часови, си бегав и го начекав, онде кај „Магнолиа“, Маријанти кај шо вика на секое „дај една банка жити швалерката“.

и му велам еј застани, застани педерче едно... и то копи-
лето мене ми се заврти и ми вели - кој си па ти да ти зас-
танам а!? кој си па ти!? кој си па ти!? леле... кој сум јас!?
кој сум јас!?А? А? Ааа? ко му ја влепив една... па уште
една... па падна на земја.. па джнк, д`нк... па почна да вре-
ска, да гровта... па ко му влегов со клоци, со тупаници... па
од коленце го акав... д`нк, джнк... тој пак, серло најголем...
вришти ти се чини свиња колиш... едно време почна да
вика - те молам... те молам ко Госпо те молам... аман те
молам... Господе, Господе... и јас ко да омеканав... поштен
чоек, шо верува во Госпо сум јас. реков доста, ај, доста е,
го натепав доволно... таман, напрајв пет чекори, ко одзади
слушам, копилето трча и вика - Дилич... Дилич... да ми ја-
диш Диличо! еј Дилич... да ја ебам мајка ти... да ја ебам
мајкаа ти... и тоа в пичка!!

:54:

јас ептен збеснав. мож да замислите... се затрчав и реков,
е ќе го фатам макар и да го бркам до крајот на свето!!!
и го бркав низ цела чаршија. и го фатив онде кај Идриз
семки шо продаваше, ви текнува? и ко го фатив, најдов
една дрвена летва и со него зедев да го перкам насекаде
по телото... фрш, фрш... немаше место кај шо не го удрих...
фрш... фрш... се уморив дури и од мавање... мавав можеби
15-20 мин... го напрајв во сурато ферфеле!

тој пак вриштеше, пак викаше ко да го колат... пак Госпо
ова-она. пак престанав, па побегна, па почна да ми пцуе
мајка... па го фатив и така едно три-четири пати замисли,
еј!

секогаш ми праше така племето да му го ебам. години-
те минаа и тоа педерчето накондушено, стана некој висок
службеник таму во министерството! политичар, еј! да
му ебам сè дома шо му е на штикла! оти да знаев дека
ќе стани политичар, абе не со летва, абе ќе го откорнев
семафоро од раскрница и со него ќе го тепав... но тоа е...

јас една работа не можев подолго време да сфатам, а сега сфатив... не можев да сфатам како може човек, додека го тепаш да те моли, а потоа чим си заминеш да ти пцуе мајката... кога стана ова педерчево политичар, читав негде и дознав за шо се работи... тоа шо го праеше ова педерчето го викаат коректност... политичка коректност... знам јас... јас никогаш не ја имав таа политичка коректност пизда ли му матер! чоек од акција. чоек кој или поштова или не... не, нема тука никакви посрани коректности... и такви ташаџи... но ете ова педерче го бивало за политичар од мали години, по се изгледа... така оди тоа!

тоа ви е брат Диличо... можи и не сум јак ебач, ама важно во куру сум НА!

исповед на Цане Црво: АБЕ СИТЕ КОМПЛЕТ ДА СИ КЛАЈТЕ МУСКУЛИ НА НОСЕТЕ И СО ТРЧАЊЕ ДА СЕ ЦИТНИТЕ ВО ДРАГОРО!

:55:

кеш полн џебот во секое време. старио беше шофер, си идеше еднаш неделно, оставаше кеш и бегаше.... пара еден куп... кој имаше најдобар касетофон, а!? кој донесе прв цд-плеер!? се чудејте ебаве, како направиле толку мали „грамафонски“ плочи... кој имаше прв мобилен во маало-то, ако не меѓу првите во градо а? Цане Црво, нормално. кој да ви ебам пелената ако не јас.

ко го имав мобилнио не можам да заборајам, ко се јави Багата кај мене... се секаваш бе Бага!? се јави и ме побара а јас ти се јавив и ти реков - Црво не е достапен, моментално се тушира!

и ти ко му рече на Силвана, на жена ти - леле жено, до кај отишла техниката... во секое време знат шо прај Црво... ете, сеа му се јавив и ми кажаа дека се тушира...

да не прајме сеа муабет, да не испадни дека се курчам, ама секоја недела ко шо се вика, доаѓав со ново количе... те фиати... те фордови... те опели... те цитроени... а не ко

Диличо шо се фалел во седмо дека неговите за роденден му купиле „москвич“ хахаха!!!

:56:

додека јас ко господин... секогаш сум бил господин... галантон! ко јас возев брзинско „јамаха“, „кавасаки“ едно-друго во градот, овие денес, маџари прави... шо се прават газди и богаташи... врвеа покрај мене и прашуваа дали може да ги повозам кругче или две... и кога ги возев се сереа в гаќи од страв... јас возев брзинско... пичиња да бираш... полн кеш... а тие ниту банка во џебот... сè одеше арно, се додека со џандарите не си фатив работа... племето нивно... шо нè заебаваат нас, малите бизнисмени... нека ги бркаат големите риби... тие се виновни за ова шо ни се случува... туку кога сме кај џандарите... да не правам муабет колку мобилни и коли за курово здравје ми имаат запленето... арамишта најголеми... после ќе сме правеле поштена држава... е нема држава. а за држави и за шетање сегде сум бил бе шо вие. по Западна, Источна Европа. ете, во Полска, Полска ко бев... седнувам в ресторан, иди келнер и му велама дајте ми чикен. за пиле, де. не знаев како да му речам. а тој па ми вика, курчак? јас пак, чикен бато, чикен. тој пак, курчак? е, ми скисна мене и му велама, море бато на мајка ти ќе му дајш курчак, јас ебате чикен ти барам. дури после дознав ебаго дека на полски курчак значело пиле. но остај то. да ти кажам пример пред некој ден... ми дојдоа дома едни двајца џандари... и пет-шест пиштоли шо си ги имав закачено на сидот туку-така ми ги собраа. ги прашвам зошто бе, како смејте така? тие ми велат „немаш дозвола вака-така“... а јас дозвола, сè си иам... туку ај оди разбери се... тоа ти е.. пиштолите шо ми ги зедоа џандарите додуша беа стари... ама шо има тоа врска... сепак бато работеа!!!

и да ви кажам право мојо живот за вас е научна фантастика!

исповед на Багата: не знам јас за вас двајцата, те коли, те пиштоли... јас по пичињата си го имав и сè уште имам мерако... мене ништо во животот не ми прави кеф освен пичето... јас за и од пиче живеам...

прва пичица карив уште во четврто одд., уште вие ко не знаевте дали девојчињата место куре, имаат нешто друго ебаве јунферковци. се секавам се викаше Марија, Маре... моја прва љубов... се лапаме кај неа дома, под маса и тоа... а нејзините си мислеа дека Марето ми покажува математика... само шо ништо страшно... после како го земаше Марето еј. Ферус оргинал! а да не зборам ко појдов средно. ко почнаа да ми се редат пичиња на купче... не можев да ги избројам... една во паркот носев, со друга си идев... монте се чудеа, по телефон нон-стоп некоја ме бара-ше.... и вас... и вас кој прв ви намести пичка!? а? Црв, ај ти кажи, и ти Дилео, не кутете да ве ебам двајцата, кажете, кој ви овозможи за првпат пиче да осетите да ве залапа. шо? како? не ми ги прајте мадињата чунга-лунга „курви биле“ не знам ти шо! на шо се учи, чоек, нормално на курва... шо сакавте вие...

а за Жането? ко ја ковав во Преспанско езеро, во плиткото? ја ебам, ја ебам така некое време и ми иди за свршвање... Жана офка ли офка, ми вика „аман Бага немој внатре!“ а јас пак ја ебам и викам - „сеј мори, ако го турам в езеро има ајкули да пораснат“.

или Прилеп ко одев? возам со колата и ми се примоча. застанвам покрај автопато, го вадам и мочам. мочам, мочам, кога се вртам едно време гледам колона коли дуууури до Битола. а јас Тополчани веќе!

и си продолжвам со мочање, шо ги ебам... едно бате излегла од кола и ми вика - абе чоек? и јас на сила „шо бе?“ и тој „абе дај тргнија таа рампата да поминиме.“ хехе-еехеее!!!

туку ај... да не кажувам за времињата кога тука во близина имаше еден локал во кој секоја вечер се правеа пиздарији на големо... појќето се тепаа се докажуваа кој сум јас ова она... ама мене само пичка да фатам ме интересираше... имав кожна јакна, гел сфе...

имав бе разработено цел механизам, тактика на понашање, за која пичињата немаа контра оружје... да ви кажам за локало... внатре забава секој ден... јас кеш нормално обезбеден... внатре, пичиња број не им се знај... срчи до колена... срчи, срчи до колена бе! јас пијам, частам сè шо знам и сè шо не познавам... од сегде летаат, нарачи, пијачки, келнери... лудници... срчи до колена... срчи насекаде... секој цех идеше по 50 марки, а јас нормално плаќав сè... другите овие не работеа, не имаа од каде да платат! чаши, шишиња сè се кршеше... срчи до колена... и се сеќавам едно време пијан мортус, не знаев колку се имав наложено, може три-четири литри вино, ако не и појќе... и така едно време да докажам... да... едно време... зедев една метална маса и со неа почнав да мавам во сидо... сите викаа аман Бага аман, Бага прекини, Бага бе, Бага бе смири се... не бре брате.. јас и понатаму... удирам со сета сила... сидо се рони... масата веќе готова, се распаѓа... едно време доаѓа газдата, а пошто многу кеш остававме, ептен живеев со газдата и тој изглеа пијан дрво ме глеа преку очи и ми вика - БАГА ИЧ НЕМА ПРОБЛЕМ САМО МОЛИМТЕ КАЖИ ДА НЕ САКАШ ВРАТА ВО СИДОТ ДА ОТВОРИМЕ!?... абе лудници еј... срчи до колена... пиене до посер... една пичка во веќе дупам... потоа на ред иди друга... сите ми велат, педер Светлана ќе те види, дека сега одиш со друга а јас им вела, која Светлана, која Метлана... кој ве еби да ви ковам душата!... јас ќе ебам секогаш, не вие ко ќе сакате... туку овој долу... кога ќе сака... и ебав... сè... сè шо има пичка не пребирав... зашто за и од пичка живеам!

Багата... тој едно... едно... пичкариште невиденооо... да тој Багата!!!

после сите овие докажувања, покажувања и расприкажувања, веќе беа капнати од умор, си пивкаа од пивцињата и закутеа некое време.

се стемнуваше и тоа значеше дека дружбата е при крај.

Диличо појде да се моча во ве-цето на бакалчето.

откако излезе, го заобиколи лавабото и не се изми раце. Црво тоа го забележа па зајадливо го праша:

„more бато, оти после мочање не си ги миеш рацете?“

„е шо, не мочам со твојо!“ - отсечно му врати Диличо.

газдата на бакалчето почна да суредува и да се припрема за затворање.

:59:

трите светли ликови, Диличо, Црво и Багата, немаа веќе што да кажат. беа прилично изморени; муцките им беа ожеднети од претходните препирки. кротко си цуцаа од сидарските пива.

Диличо ја прекината подолгата пауза со тоа што ми се обрати мене:

„не слушаше бе Букарски!“

„ве слушав“ - одговорив.

„е, тоа е шо можеш од нас да слушнеш. ама не само тоа, туку и нешто да поднаучиш...“

„важи бе Дилич, ќе поднаучам, нема проблем.“

„ти слушам си пишиш нешто кобајаги... шо пишиш бе педерко!“ - ме праша.

„ништо сериозно... онака само... се заебавам...“

„или заебавај се или пишувај... нема онака овака.“

се вмеша и Багата.

„за шо чкрапаш бе Букарски!?“

„хмм, за реалноста бе Бага.“

„реалноста а?“ - праша Багата.

„аха.“

„па шо не пишиш за нас. и ние сме дел од реалноста а!?“
- праша Багата.

„шо има да пишам за вас!? нели се знае!? усно се прераскажува!?“ - со потсмев му се обротив.

„абе да... се знае.. само за да памтат и идните генерации...“ - додаде Диличо.

:60:

„не можам да пишувам за вас. не верувам дека читателската публика ќе сака да чита за ликови како вас.“

„ишминкај нè малце... подотерај нè... можеби некому ќе се бендисаме...“ - беше упорен Диличо.

„не можам да шминкам... нели реалноста ја опишував.“

„како, како рече бе? не си можел да пишуваш за ликови ко нас!? е оти бе тркало... шо ни фали а!?“ - се јави Црво.

„мислам дека читателската публика не би сакала да чита за извештени, потрошени ликови... како вас...“

„еј еј... види го одење на сила. има сам да си манам клоца!“ - рече Диличо.

„ама маџар си станал... ко мал, никогаш не сакаше да одиш по цигари, и највеќе од сите клинци јадеше ќотечи... јадеше ќотек колку шо си тежок... шо не испишиш таму некоја приказна каде шо те плакавме... тоа ќе му се види интересно на народо...“ - објаснуваше вознемирено Диличо.

„еј, еј... ај чекајте... еј... ај полека... е така... ај пауза малце...“

сега јас да кажам нешто... вака сеа... ти, Букарски, некако си учен ама недоучен. слушај ти сега што ќе ти каже тебе Црво. океј!?

не знам шо глупости ве учат таму на сколија, но ако си во тек со реалноста би требало да сфатиш дека не постојат веќе херои, бе бате. нема веќе битки, борби, тепачишта, рамбовци и револуционери.

умреа тие времиња. и ако ти дадат таму право да чкрапаш, нема да чкрапаш за некојси „светли ликови“ ко шо беше на времето.

има да чкрапаш за луѓе ко нас и слични на нас. ебивет-ри, цаболебари, пропаднати случаи, сиромави... ама сепак луѓе со големо срце... со многу големи јајца!!! океј, јасно ти е сега бе бате, што ти исфилозофира Црво!? или треба подот да го светнам со тебе? - се изналуги Црво и веќе потстана очекувајќи јас да се изјаснам.

:61:

„ќе пробам.“ - одговорив смирено.

„е така...“ - рече Црвот и се закотви на столчето.

„браво Црв... убаво му кажа“ - рече Диличо

„луѓе ај да палиме... рано треба да станам...“ - рече Багата.

заминаа.

останав сам, заедно со газдата на бакалчето. ме понуди пиво и прифатив. си го пиев пивцето, додека пред мене се издигаше воената зграда на ул. на Свончарите во која некогаш сум живеел.

пиев пиво едно 5-10 минути кога почнаа да се случуваат некои вообичаени и некои невообичаени работи.

вообичаени беа викотниците од трети, кај што живее Диличо. отсекогаш тој и неговите важеа за крвава фамилија. по само две-три минути, пак, невообичаено од петти од најгоре, падна некаков црн предмет.

телевизор! само што падна долу, на џамот го видов сура-
тот на Цане Црво.

се смеев долго време, сè додека не ми светна една идеја
во главата.

да земам да пишувам какви „ситуации“ се случуваат
сега во становите на „трите светли ликови“... го доцокав
пивото набрзина, за час се најдов в стан. го уключив ком-
пјутерот и почнав.

станот на првиот светол лик - Диличо

Диличо живееше во стан од 45 квадрати, заедно со мајка
му, татко му, жена му Силвана и ќеркичката Елизабета.
никој не беше вработен, освен Диличо. не сакаше често да
престојува дома. му се лошеше од сè.

:62: плус, стариот му беше хроничен пијаница. се беше
откажал, но по 20 години пауза, повторно почна да пие.

Пеце Диличо влезе...

„конечно се прибра“ - искоментира мајка му Мира.

„кај си ти досега!?“ - го праша иследувачки Силвана.

„е де де... тука, кај може.“

„каде е тоа тука!?“

„ти демек не знаеш каде е... ај да ми да вечерам.“

Диличо седна на масата. му донесоа вечера, грав. сркаше.
мајка му плетеше, жена му решаваше крстозбор. потоа
влезе татко му, Благој.

Благој имаше голема дамка од кал на пантолоните.

правеше ситни чекори, и се движеше со раширени
раце. очигледно дека беше повеќе од пијан. во домот
веќе се имаа навикнато на овие ситуации. никој ништо
не преземаше. старата и понатаму плетеше, Силвана и
понатаму играше крстозбор, Диличо и понатаму сркаше
грав. Благој едно време подзастана и рече - добра вечер.

но пак исто. никој не го ебаше два посто.

мрмлаше и понатаму ем стариот ем пијаниот Благој.

виде-невиде тргна накај дневната. го зеде далечинскиот управувач. го приклучи ТВ и пушти програма. на програмата имаше хот-лајн реклами за на телефон.

почнаа да се слушат звуци, од офкања и стенкања на девојките од рекламите. стариот Благој го попушташе гласот, сè додека не го пушти до даска. низ целата просторија и во станот ечеа експлицитните звуци на хот-лајн рекламите. Диличо нагло престана да срка и почна да му вика:

„стар... еј стар... стари... стари... стари бе... намали бе. старо... старо... намали да му ја ебам мајката...“

„старо... старо аро... старо... бе, намали арно ти вели детето...“ - се вклучи и Старата.

:63:

„чичко Благој... Чичко Благој... Чиичкооо...“ - викаше и Силвана.

стариот Благој, по сè изгледа им враќаше и се трудеше да остане незаинтересиран. таков и остана. викањата да запре и понатаму продолжија. старецот делуваше како да оглувел. Диличо изгуби контрола и фрли со лажицата викајќи:

„слушаш бе стар! тебе ти зборам... ако дојдам таму... со главата в телевизор ќе влезеш!!! ќе нурнеш со ќелешката во тие дундињата шо ги гледаш...“

„ој, стани бе пак ти... оди земи му го далечинскиот...“ - му заповеда мајка му.

„и ќе одам да знаеш.“

стана Диличо, тргна накај татка си.

„шо прајш бе стар!? привлекуваш внимание а... а... да не мислиш дека си некоја фаца... а глумец некој? а а а!? Шон Конери !? а?!“

Стариот и понатаму стоеше и молчеше. Диличо со огромните свои рачишта се обидуваше да му го одземе далечинскиот кој беше во рацете на Благој, кој пак, цврсто и непопустливо го држеше.

„аман бе стари... не ти го земам... не го јадам... еј... дај бе... пушти.. пушти бе...

Благој виде дека далечинскиот му се лизга од рацете и зеде со лесни удари на дланките да го удира сина си.

Диличо, отпрвин се насмеа, но од кога виде дека татко му и понатаму продолжува, првин го оттурна од себе, и потоа му удри тупаница во десното рамо. старецот падна на подот, до самиот кош. Старата и Силвана се затрчаа да го кренат. почнаа да расправаат, да викаат. од сите, најмногу викаше Диличо. викаше и неговата сопруга Силвана, која на крајот за малку ја промаши еден пепелник упатен од страна на нервозниот Диличо. тогаш и мајка му почна да вика, а и меѓу другото рече - ајде, удри и на мене сега. сите ги изнатепа. ајде удри и на родената мајка!!! ајде!!!

Диличо се закануваше викајќи дека сите ќе продолжи да ги тепа и малтретира. комшиите не се тревожеа многу. знаеја за каков социопат се работи... за Диличо!

станот на вториот светол лик - Багата

Багата живееше заедно со жена му Светлана, беа земени веќе три и пол години и немаа деца. Светлана работеше во текстилна фабрика веќе две и пол години.

Багата беше крајно уверен дека вечерва Силвана мора да ги прими без разлика колку е „уморна“.

влезе Багата и ја виде Светлана како лежи во спалната читајќи од оние мали љубовни романчиња.

Багата мислеше дека токму од љубовните романчиња сега и таа ќе биде мотивирана. напротив, на Багата не му беше јасно дека жените што читаат љубовни романчиња имаат одамна раскрстено со сексот.

се соблече по маица и гаќи и легна до креветот, и со мали поместувања се приближи до Светлана. почна да ѝ дуфка во вратот, но Светлана остана индиферентна. ја лигавеше по вратот, кога Светлана се оттргна велејќи:

„не вечерва...“

„не вечерва... не вечерва... а кога!?“

„друг ден...“

„ти стварно не си нормална, а!?“

„остави ме... читам...“

„доста читаш. ајде да се дупиме... ајде малце пракса, доста читање...“

:65:

„ама разбери дека не можам... и не можам...“

„нема не може, океј!? маж ти сум... добро... шо очекуваше од мене!? како да реагирам, а? а? не можам да си ја ебавам сопствената жена!? ако не можам јас, кој може, а!? да не имаш друг некој!? а!? имаш, а!? да не сакаш развод, а !? а!? а?

„ај ај, не биди смешен... немам друг и не сакам разводи... не се глупирај те молам.. вечерва не можам... разбери ме.“

Багата го фати и го фрли романчето.

хистерично и насилно ја бацуваше Светлана в уста.

Светлана пружаше отпор. Багата и понатаму беше упорен, и продолжуваше да ја бакнува. Цело време тивко прошепнуваше - нема пичка шо се родила... шо ме одбила... нема пичка... нема таква пичка... нема пичка шо мене ќе ме одбие... нема пичка... нема пичка... нема пичка..

„тргни се идиоту! разбери дека не сакам и не сакам и точка!“

„нема не сакам... нема разбери... тоа го нема... знаеш шо ќе има?“

„што?“

„секс... ќе водиме бе љубов Светле.“

„ама разбери дека...“

„нема ама...“

„престани... престани... престани!!!“

Багата ја заврти Светлана со стомакот на кревет, и ѝ ги превитка рацете на грбот. со едната рака Багата ѝ ги држеше заробени рацете, додека со другата ја соблекуваше. на крајот ја соблече. Светлана престана да се спротиставува. Багата јаваше, а Светлана почна да плаче.

:66:

станот на третиот светол лик Цане Црво.

Цане Црво беше мртов гладен. цел ден играше карти и пиеше пиво. кога влезе во дневната, ја затече следната атмосфера - жена му си ги лакираше ноктите и ја гледаше својата омилена шпанска серија, мајка му и татко му спиеја, додека децата играа на Плејстејшн на малото телевизорче.

Цане Црво, уште со несобуени чевли по малку иронично праша:

„има ли некој во оваа куќа!?“

„има има...“ - одговори жена му, Валентина.

„Вале... Вале... стави ми нешто за јадење...“

„шо да ти ставам за јадење!?“

„нешто, шо било... оти гладен сум ко пес...“

„нема леб бе Цане.“

„нема леб!?“

„да.“

„а добро, вие што јадевате!?“

„ние јадеваме и лебот се изеде. за тебе не остана леб.“

„леб нема!? е па, малку ќе ја смениме тактиката, ко што мене ми изгледа... вака не оди веќе.. што работиш ти да те прашам!?“

„ништо што да работам. си ја гледам серијата „Клон“.“

„да ти ја ебам серијата „Клон“. јас умирам за јадење, а ти си гледаш серија. што не правиш нешто паметно а!? нешто паметно како.... паметно... нешто што било....“

„Цане, мака ми е да се расправаме...“

„мака ти е да се расправаме!? Така значи... е гледај сега за што ќе ти биде мака. гледај! глееедајjjjjj!!!“

Цане застана пред телевизорот. стоеше некое време пред него.

:67:

го исклучи од каблите, го отвори прозорецот и потоа го фрли низ џам телевизорот.

Валентина почна да му вика дека е скренат, ненормален, чукнат, будала. децата престанаа да играат и почнаа да плачат. Цане Црво викаше и се закануваше како од утре ќе има нов систем на „понашање“ во домот, како отсега па натаму тој ќе командува, ќе биде главен... ќе биде газда... ќе биде... ќе биде... ќе биде...

ФАРИНА

не знам дали имав две, две и пол или можеби три години, утрото кога го запознав за првпат.

не се секавам ниту на формалниот пристап од типот на - „може да си играм со тебе“.

знам дека само градевме куќички од песок пред дворот на поштарот Ванчо (или пак Ванчо Капетанчо како што имавме обичај да го викаме) така типичен лик со мустачиња кој весело не поздравуваше секој ден.

наоколу постојано кружеше озлогласениот, дежурен комшиски намкор и кучетрујач чичо Милане.

чичо Миле беше свежо отиден во пензија. некогашниот воениот пензионер сега со загубената привилегија и ауторитет, имаше навика да се туши на нас, „главучите“.

се секавам еден врел јулски ден чичо Миле помина покрај нас.

застана. грчевито проговори неколку зборови со неразбирливо значење.

со показалецот експлицитно покажа кон крајот на улицата, каде што се наоѓаше куќата на мојот пријател.

„оди си бе пред куќа! и таму играј си.. па по секунда додаде - „таму кај твоите...“

силно вжарено во мојата детска меморија останаа и рамнодушните црти на лицето на пријателот. тој помиру-

вачки изглед на неговото темно лице на кое му засјаија кафеавите очиња. бесшумно стана направи налевоокруг и се врати „кај своите“.

тоа беше Фарина. така го викаа. никој не знаеше кое му е вистинското име. еднаш ми текнува и ми го кажа ама беше некое непознато муслиманско и прекомплицирано име за памтење.

поткривнувајќи со десното ноќе, ситно чекореше по калдрмата на тогаш сеуште неасфалтираната улица на „Свончарите“.

играњето со него стана практика секој ден покрај дворот на Ванчо Капетанчо.

„абе Фарина брат зошто кривиш на нога?“ - туку-така со прстодушна љубопитност еднаш го прашав.

„болен сум“ - мирно ми одговори.

„од кога тоа?“

„од мал.“

„е, како дошло до тоа?“

„не се сеќавам. но знам дома шо ми рекоја.“

„шо?“

„ами ко сум бил мал, сум играл со играчките пред кука кога еден лош чичко возејќи со камион невнимавал и ми ја прегазил ногата...“

„и после?“

„ништо шо...знам дека тој чичко сега е в затвор.“

кога му го кажав тоа дома на моите, кисело се насмевнаа. мајка ми рече - аха, значи така му велат а?

старата вештерка и наша комшивка тетка Мира, театрално искрна кафенцето и се вмеша во муабетот:

„не ми е јасно шо го пуштате син ви да се дружи со тоа гнасно ѓупче!“

„ако де. нема врска, нека се дружи со сите. нема ништо лошо во тоа.“ - ме бранеше мајка ми.

„нека се дружи де. ама тоа ѓупчето ми изгледа сомнително. којзнае какви се не болести може да носи со себе.“

тетка Мира го сврти строгиот поглед кон мене. гласот и сунеше со извештачена гордост, тресејќи ми ја притоа раката ми вресна на уво:

„синеее море еј. ќе се заразиш! чума ќе те фати.“

беше многу досадна. во една прилика ме искодоши дека не здогледала како јадеме „Снежец“ и тоа по принципот „еднаш лижам јас - еднаш лижеш ти.“

:70:

тогаш моите попаднаа под нејзино влијание и пробаа да ме оттргнат од Фарина.

„има и други деца во комшилукот“ - ми збораше мајка ми.

„какви други деца?“

„милион. паметни и воспитани пред се! деца од кои можеш нешто корисно да научиш.“

„а кои се тие?“

„како кои? како кои? ете, земи го Горанче на Виолета од трети.

„го знам.“

„дружи се со него“ - топло ми препорача мајка ми.

„малиот е гение. свирѝ на виолина на 6 г. веќе на двапати има одржано и мини-концерт на радио. му се воодушевувам. а и стариот му е домаќин“ - се вмеша татко ми, кој седнат на фотелја божем читаше весник.

„нашиот е дудук. не знае да пиши, не знае да црта, за таблица да не збораме. - дофрли мајка ми.

момент потоа дојде дедо ми од на риби. ја разбра приказната по што ме испитија за образ. си ја кажа неговата вообичаена заканувачка парола:

„внучко кога ќе пораснеш голем има да креваш вреќи на железничка станица бреее еј!“

овие се дупчат со мене - под ќебе си зборав ноќта пред да заспијам.

Горанче? Горанче? не разговара, не си игра, не се дружи, не прди и прашање е дали воопшто дише. свирел на виолина, дрнкал на радио? голем успех ебаго. кој што ќе стигне го шлага на сколија.

не знае да вози точак. и тој ти бил гение?

сега настанаа тешки дупешки и не можевме да си играме долж целата свончарска улица.

успеавме да најдеме простор покрај гаражите на местото кое го викаме „зад зграда“, иако таму имаше нова, и друга зграда чие предворје за тамошните дечиња претставуваше „пред зграда.“

таму „зад зграда“ значеше ново место, друга територија, проблеми.

повремено „на грешка“ од карантин ќе излезеше Горанче и тој ќе дојдеше да си игра со нас во песокта.

еден не така сончев ден, мислам беше рана есен, се појавија децата од тамошната зграда. беа година, две па и повеќе постари од нас, а со тоа значи посилни, поразвиени. за разлика од нас играа игри со пушки и пиштоли.

„кај сте беблациии“ - ни се дереше највисокиот од нив, Дејан, кој им претставуваше ко водач нешто, налик на лошите деца од „Децата од Павловата улица“.

„сакате млекце, бебенца?“ - се силеше и брат му Даниел, ситен, малечок не толку јак, со клемпави ушиња и пегии на лицето.

„еј ти... еј, слушаш тркало тебе ти зборам. - ми се обрати мене Дејан.

„да.“ - изустив ко без душа.

„ај кажи јас сум забаваче скапано колаче.“

„кажи, кажи“ - викаше во хор цела нивна банда.

јас кутев. ми влепи една жешка шлаканица. плас. уште една. ја ставив раката на образ. жежеше.

„тргни ја раката.“

ја тргнав.

следеше уште едно „плас“ дотогаш и мене почнаа да ми навираат солзи.

на ред го зеда Горанче кој меѓу сите таленти имаше проблеми во говорот да ја каже буквата „р“.

:72:

кажи ова, кажи она - го малтретираа некое време. Горанче кажуваше а тие театрално се кезеа. ги отвораа најшироко устите, правеа подбивен израз и изнасилено исмеваа за најмали ситници.

како што дојде ред, го зеда Фарина.

„Фарина, Фарина бе...хаха ама прекар. кажи колку души сте дома? сто, двеста? илјада?“

„мајка му кога ги бара за јадење, шета по градот и вика јави се јужна“ - рече Дејан по што сите послушно се изнасмееја.

„како ви ги памти мајка ви имињата на сите? - продолжи да се подбива Дејан.

„изгледа го зема телефонскиот именик и почнува со прозивка. - дофрли некој од групата.

но, Фарина всушност немаше мајка. штуро се секавал на неа.

на нејзиното лице, на нејзиниот глас, на нејзиниот стас. воглавно.

се разбудил еден ден и ја немало дома.

прашал „кај отиде мама?“, му одговориле „во Прилеп.“
непријатно ми беше да го испитувам понатаму.

стариот Сакип не беше нешто грижлив татко. или
рушеше рекорди пиејќи мали зелени шишенца со „масти-
ка“ или го малтретираше коњот со запрегата. на крајот и
го уби. се раскажуваше во форма на анегдота, дента кога
го тепал пола сат на „Црн мост“ му пришол некој загрижен
човек и му рекол: „аман доста не го тепај појќе, греота е.“

Сакип продолжил да го клоца пцовисаниот коњ одгова-
рајќи му:

„кој бе греота? абе остај ти, незнајш шо глумец е тој!“

за среќа имаше Фарина две сестри. едната од нив беше
рано омажена, Ѓурсаде. за него се грижеше помалечката,
Рамајана. ко епот.

:73:

двете нон-стоп се караа една против една друга, или се
правеа лом со една стара Ромка Сабина, која брата си
живееа во една државна барака.

„сеј мори ти, курво“ - и рече еднаш Сабина на Ѓурсаде.

„еее? ти најде да збораш? брат ти шо те ебаваше!“ - и
врати Ѓурсаде.

„ќути мори, пијан беше“ - едвај тивко промрмори натаже-
но Сабина, и си се пикна во колипката.

изминуваа недели и месеци а децата од „пред зграда“ се
почесто се изживуваа. нашиот кукавички карактер не ни
помислуваше за евентуална борба или какво и да е спро-
тиставување.

затоа решивме да одиме до соседното маало се со цел да
ги избегнеме кога тие си играа. во соседното маало имаше
кош. таму се трудевме да играме баскет.

кај кошот редовно го начекувавме едно момченце со плави косиња и црвени образи, ситно и мало - права копија на Палчо од сликовниците. сепак, се викаше Сунај.

играше сам. кога ќе дојдевме ние, напушташе терен.

еднаш не замоли нас да го играме и него.

„не може“. - веднаш го пресеков.

„оти?“

„оти си шиптар, ете затоа“ - наместо мене му одговори Фарина.

„не не сум шиптар“. - срамежливо демантира Сунај.

„тогаш шо си?“

„ништо.“

„глупости. нешто мора да си.“

„торбеш е бе“ - рече некој од другите деца.

„торбеш? кои се па тие?“ - праша Фарина.

„некој вид кенгури изгледа“ - му одговорив.

зедовме да се смееме. поправо да исмејуваме.

„не знам шо се, ама еднаш го слушнав тато како рече дека тие се полоши и од шиптарите“ - гугна и Горанче.

„така а?“ - прашав.

Сунај кутеше.

„шо чекате? ајде да го зашлагаме“ - предложи Фарина и се фрливме да го удираме. удиравме со сета сила. употребувавме клоци, лактови, колена. удиравме со бес, Сунај попадна на земја и почнавме буквално да го газиме. го газевме а сепак не знаевме зошто. не се прашувавме зошто. заврши се, кога Фарина даде смел предлог:

„би било супер вака да му напрајме и на Дејановци.“

Сунај кој пак ја бришеше прашината од панталоните со молчалив глас понизно праша - „може сега да си одам“?

следниот ден, повторно бевме кај кошот. сега таму беа Дејановци и оддалеку најпрвин видовме како малтретираат нечија силуeta.

тоа беше Сунај.

ги видовме како наредени околу кошот го лажат со топката.

Сунај кутриот и покрај се, трчаше смотано обидувајќи се да ја дофати. упорно. гледајќи го таков, ни падна вреотa. молчевме. Фарина најпосле зеде збор.

„може ужива да го тепаат.“

„ти уживаш?“ - го прашав.

„не.“

„епа?“

дејановци запалија. му се приближавме на Сунај. му позборавме, го утешивме по што го испративме до дома. оттогаш ни стана другарче. може да се каже постанавме мала дружина. постоеше взаемна потреба од еден за друг. основата беше тоа што сите бевме инфериорни.

многу брзо потоа се случи Фарина да влезе во инвалидска количка.

не бевме свесни како се случи тоа. ни рече само „одам на преглед во Ковчената во Охрид.“

го гледавме немо додека тој самоуверено не разубедуваше.

„аман шо ме гледате така? - пауза. „ова е само привремено“ - пауза. „ќе одам пак, ќе се вратам ко нов. ќе проодам! - пауза. „ама не ко порано. без повреда без ништо.“

ние и натаму потиштено гледавме во безживотните нозе на Фарина.

и натаму си игравме.

„слушајте, веќе ми е доста од играње со количиња во песокта“ - им порачав.

„стана ептен досадно. шо не почнеме да правиме пушки на тапи какви шо прават Дејановци. пушки ние, пушки тие, па кој е појак...“

најпрвин идејата не беше прифатена. но, кога ја здогледаа мојата нова пушка на тапи, одма се согласија. за кусо време сите ги имавме. со Дејановци пак ништо ново. сеуште не малтретираа.

решивме здружно да направиме план за напад со кул наслов „војната.“

во песокта со едно грмушка ја креиравме целата стратегија за напад. јас бев пешадија, Горанче беше тенкиста, Сунај снајперист, а Фарина со неговата стара инвалидска количка претставуваше „моќна“ артилерија.

:76:

денот „д“ беше доцна есен. фрчеше силен ветер. мајките не бараа дома...но имавме „војна.“

се започна кога Сунај се искачи на гаражите и на мој знак требаше да почне да фрла со хартии наполнети со песок.

Горанче во улогата на тенкиста ја туркаше количката на Фарина, пред кого беше клаен голем картон кој го штитеше Фарина од тапите на противникот. со нас дојде и едно друго дете, братучед на Сунај. пушките беа спремни исто така. имавме и пиштолчиња на вода. се беше на спремно. ние на готовс. бавно им се приближувавме. ние, редовно тепаните, понижуваните и малтретираните, решивме да му зададеме „смртоносен“ удар на маалските силции. одевме исправено ко никогаш дотогаш, дишевме длабоко, гордо чекоревме - глумевме марширање. ветрот уште се повеќе дуваше од правец на ул. на Свончарите, голтавме прашина.

јас бев пустинска лица, фелдмаршал Ромел.

во најпоследен момент, кога требаше да ги притегнеме во самиот агол, каде Дејановци занесено играа со билии

(џамлии) се слушна пискливото гласче на Јасна „Кркмата“ како што ја викавме.

со самото спомнување на моето име, не разоткри.

Дејановци брзо се освестија, го чапнаа „оружјето“ и почнаа да трчаат на кај нас.

„е да го ебам помислив. единствената војна која не беше почната заради жена, за инает ја покака жена.“

прв зеде да бега Гението. втор братучед му на Сунај, па јас, и на крај самиот Сунај кој улав скокна 2.5 метри од гаражата. трчавме и безбедно се затскривме во претходно средениот „бункер“ во пресушениот речен канал.

Дејановци се поврткаа наоколу ко хиени и се откажаа. преку направените дупченца можевме да посматраме што се случува понатаму.

Фарина!

ах Фарина го заборавивме!

него веќе го имаа фатено Дејановци. пред него ко офицер на Гестапо се испречи Дејан. го удри со силна шлака-ница. почнаа и другите да го удираат. додека го млатеа ние зад дупченцата посматравме како „крваво“ заврши бунтот на инфериорните.

сфатија дека телото му е преслабо за да јаде ќотек, па решија да го „мачат“ на поинвентивен начин. едно ќелаво детенце од Дејановци донесе врвца од патика која му ја ставија околу вратот.

почнаа да ја стегаат, да го дават.

Фарина правеше гримаси од болка. солзи му се тркалаа.

но, не пушти глас. инвалидот Фарина храбро го издржуваше мачењето, а ние прави, здрави, кукавички се криевме во „бункерот.“

мачењето најнакрај престана и тоа благодарение на појавата на сестра му Рамаја која веднаш зеде да колне по што Дејановци се разбеггаа.

изминаа години од таа навидум невина детска случка, јас се уште го дружев Фарина иако не толку често.

конечно ја дознав и правата вистина за него. дознав дека е болен од детска парализа. дознав дека му се случува често на деца кои не ја примаат задолжителната вакцина при самото раѓање. дознав дека тие деца, најчесто и не го преживуваат пубертетот.

:78:

во градот во средината на 90-тите се појавија првите sony-play station игри. Фарина неколкупати изрази желбата дека сака да ги посети. ја зедев количката (истата, старата) и туркајќи го по Корзото чувствував мал „културен“ срам.

кога најпосле го донесов пред клубот, излезе сопственикот и веднаш стави до знаење дека за Фарина пристапот не е дозволен.

„нејќам тука да ми се собира ѓупштана!“

бев тотално немоќен да сторам нешто повеќе. а можеби требаше уште да се бунам којзнае...човек секогаш се кае за такви ситуации.

но, се уште бев дете и занесено влегов да играм во клубот. Фарина ко куче пред излогот несреќно ме чекаше. тогаш знам бев многу занесен во игрите но сега кога го враќам филмот назад, ми текнува дека во неколку блиц-погледи накај излогот забележав како се спуштаат огромни солзи по неговото „кафеаво лице“.

од таа непријатна случка изминаа две години. се враќав од сколиа кога ме викна сестра му Рамајана.

„дојди Фарина многу сака да те види“ - ми рече и јас појдов.

влегов во задушливото сопче. го видов Фарина вкочанет како лежи на испараниот кауч. беше парализиран од глава до пети. можеше да ги мрда само клепките. главата му беше несразмерно поголема од големината на телото кое изгледаше ко телце на бебе.

пред него имаше масичка со телевизорче. очите му беа широко отворени. сјаеја и беа воденикави.

не знаев што да му кажам.

„еј Фарина брат, слушам сега може sony-play да се изнајмува дома.“

Фарина ми возврати со смрзната полунасмевка.

не можев веќе да седам. ми стана крајно незгодно. гадно. лошо. башка баздеше на некаква запршка. станав.

:79:

„извини морам да бегам на сколиа. утре ќе дојдам пред часови.“

набрзина излегов низ малата вратичка од куќарката. газев на сега веќе асфалтираната ул. на Свончарите, гледајќи ги новоникнатите 3 погребални претпријатија на местата од некогашните свончарски занаетски дуќани.

преостанатите луѓе од еснафот во чаршијата ѝ измислија ново „транзиционо“ име.

така ул. на Свончарите ја преименуваа во ул. на Гробарите, име кое ми изгледаше сосем прикладно смислено и силно симболично...

во сѝомен на Ферги Русѝемов

КУЧЕБРКАЧ

над градот беа надвиснати густе сиви облаци.

дождот наеднаш запре.

престана да врне, и со тоа на граѓаните им се даде нова прилика да ги доживеат своите заебани животи.

во куќата на 24 годишниот Мачката насекаде во собите имаше тенџериња, садови и легени, кои ја имаа улогата на резервоарчиња за апсорпција на капките вода што капеа од таванот и низ сидовите.

Мачката беше во форма и си ги тегнеше мускулите, кога татко му Богдан, го прекина со зборовите:

„сине, ај отвори го прозорецот, извади ја раката и види кокурофси!“

Тони Мачката го сфати татка си, дека му вели „види колку роси“.

го отвори прозорецот, ја испружи раката, провери и одговори:

„не бе стар... не врне повеќе!“

стариот Богдан веќе се смееше држејќи се за стомакот. уште неколкупати повтори „кокурофси“, „кокурофси“.

Мачката сфати дека беше „крваво“ избебан.

тивко и тој се насмевна па појде во ве-цето, каде што изми раце и лице.

ги облече спортските тренерчиња.

тргна кон излезната врата од куќата.

пред да излезе на стариот Богдан му порача:

„еј стар... отшетава јас... ако ме бара некој, кажи му дека сум тука во блиската меана.“

неколку минути подоцна Мачката (вистинско име му е Горан ли Зоран, кој ли знае?), кој е гломазен тип со не многу заби и црвени тренерки со знакот на „UMBRO“ на градите влезе во маалското бифе.

тоа немаше некое посебно име, но сите го викаа според прекарот на сопственикот, „кај Сверот“.

внатре амбиентот се разбира беше исто така сверски.

:81:

беше многу зачадено, неколкумина врескаа, повеќето пушеа, и скоро сите беа подеднакво изнервирани што и денес како и сите претходни денови се заглавени на истото место со истите сурати слушајќи ги и говорејќи ги истите зборови и фрази.

пред да се упати на неговиот дел од шанкот (Тони беше дел од инвентарот), ја виде Лидија и со насмевка ѝ рече:

„кај си кукле?“

„еве ме бе Мачка.“

„арна си?“

„да, арна, а ти?“

„арен сум... шо ти вака тука?“

„абе не знам дали слушна...“

„шо?“

„па, Тасе од Австралија е вратен. се договоривме да се видиме. да си прикажеме малце... знаеш, одамна се

неаме видено. поминаа цели 6 год. откако замина.“

„супер. убо. Тасе значи, а? шо го шлакавме постојано... се вратил велиш?... па, шо се вратил? пак да не сака да го нашлакаме?“

„ај доста и ти сеа...“

„оти?“

„навистина не бевте фер спрема детето... а тоа отсекогаш било мирно, повлечено шо би се рекло... а вие него ептен го малтретиравте.“

„Лидија аман. сеа почна и да го браниш.“

„не биди сега Мачка таков... кажи шо ти има згрешено.“

„си знае тој... ај сеа... одам да се видам со Црвенио... ќе дојдам попосле...“

:82: Црвенио беше комшија, екс-школски, и другар на Мачката.

и тој не работеше ништо, освен што редовно киснеше во бифето, пиеше гајби пиво, и се дружеше со две-три штуки повремено.

за да ги заработи гајбите и дружењето, дилаше „кока“, по потреба, како прва резерва на „редовниот“ Мачка.

„Црвен бе... кај си?“

„е бе Мачката, арен си?“

„јас арен... а ти шо правиш? да ти ја ракоплескам старата!“

„одмарам.“

„е кажи како да не се смеам ај... кажи шо пиеш.. вино ли е тоа?“

„не бе.“

„ами шо е?“

„сок од боровинки.“

„тц, тц, тц.“

„хаха за да не ти горчи?“

„да, за да не ми горчи“? од кај знаеш бе ти Мачка? да не си цицал негде!?

„мрш да ти ебам мамицата.“

„море, ај за убаво да е.“

„ај ај...“

долго време Мачката и Црвенио пиеја и муабетеа на секојдневни теми. во меѓувреме, во бифето влезе гостинот што го чекаше Лидија.

тоа беше Тасе, висок, но слаб, речиси исушен. носеше фармерки и карирана кошула и наликуваше на австралиски каубој.

бидејќи Тасе беше ново лице кое после подолго време се појавува таму, сите кои беа внатре, кој гласно, кој полугласно, божем скришно, засилено го ојалавајаше.

Тасе лежерно разговарајќи со Лидија постојано се смешкаше - му блескаа изразито белите заби.

постојано беше мета на опсервација на Мачката, кој седнат на неколку чекори од него, делимично смирено го шмукаше шишето со пиво.

Мачката: „шо е бе ова сине Црвен...“

Црвенио: „е шо де?“

Мачката: „срамотилоци!“

Црвенио: „зошто бе?“

Мачката: „оти глуп си, не слушаш ебате. сите сакаат џандари да станат.“

Црвенио: „е кога било бе така?“

Мачката: „бато, ми доаѓа некој да го треснам од земја.“

Црвенио: „онака без причина само.“

Мачката: „без причина де.. колку да се истушиме врз некој.“

Црвенио: „да да... да се издишиме... абе како не се нај некој.“

Мачката: „оди стани ај, удри му два ластици на оној наркомано Деки, ептен шо ми оди на нерви... и ако ти речи нешто, дај ми само знак.“

Црвенио: „остај го бе него. не глеаш гревој е... види го каков е... ко костур... греота да го удриш онај чоек!“

Мачката: „леле бе па и ти.. од кога стана милосрден, да си ебиш коренот.“

Црвенио: „сеј ќе ме нанервираш сега ќе треба да го удрам два-три пати и да го општоуништам!!!“

:84:

само што Црвенио тоа го изговори, пред нив се појави Деки.

едвај шантајќи налево-надесно, се довлечка пред нив.

налудничаво се изнасмеа едно 30-тина секунди, и низ солзи им се обрати, им рече:

„кај сте бе пијаници!!!“

„еј, еј, пијаници...“ - рече Мачката.

„ти најде да кажиш бе“ - рече Црвенио.

„Деки бе... ти сине, на прашок си или таблетоман а?“ - зајадливо праша Мачката.

„ај пали патичињата“ - дополни Црвенио.

„доста бе се пијаните бе... пијаници...“ - рече Деки.

„уште еднаш ако речиш пијаници, има најубавио ЗАБ да ти го скршам...“ - се закани Мачката.

„од оние шо му останаа“ - додаде Црвенио.

„абе ме слушате вие мене или не?“ - рече Деки.

„шо бе?“ - праша Црвенио.

„остајте го алкохолот. тоа е гѓубре. не е тоа вистинското“
- рече Деки.

„како бе така!? шо е вистинското бе дрогираш?“ - праша
Мачката.

„да, шо е вистинското?“ - додаде Црвенио.

„се знај! канабисот, дар од боговите. тоа е закон!“ - рече
Деки.

„еј еј.. дувач“ - рече Мачката.

„дувач ај сеа гитла...“ - рече Црвенио.

„гитла Јасмина! оти ќе го светнам подот со тебе“ - се
закани Мачката.

„арно бе луѓе, арно... како сакате... мир! пис! сас само сакав
да ви ги проширам хоризонтите“ - се повлекуваше Деки.

Црвенио отиде во ве-це, на кур-шум.

:85:

кога се врати, Мачката ја начна темата за повратникот
од Австралија.

му објаснуваше на Црвенио зошто отсекогаш силно го
мразел Тасета.

„се секавам ко имав 13 год. и ко си ја скршив ногата
паѓајќи од точак. носев гипс. три недели отприлика.
покасно го извадив, но уште поткривнував додека одев.
пар месеци... овој Тасе... глеј го еј, глеј, ко глуварче шо е
во фризура, ми извади мајтапски муабет, дека кога сум
си идел од школото, сите кучиња во маалото, бегале од
мене... кучињата кога ќе ме виделе си помислувале дека
се наведнувам за да земам камен; и така едно време сите
ме викаа кучебркач.

Црвенио ништо не одговори.

„ти, Црвен, се секаваш!“

„кучебркач!? бооо, те упропастил бе Мачка“ - рече Црве-
нио и почна на клешти на цел глас.

„абе да му ебам мамицата... ене го, види го со кој седи.“

„каде бе?“

„лево, кај календарот бе ќор.“

„аха. го видов. со Лидија а?“

„Лидија качи се на куро па видија!“

„леле со Лидија ли?“

„да... да.“

„неа ја најде баш...“

„да, да...“

„леле... тц тц тц ц.“

„абе.“

„тц тц тц.“

:86:

„знаеш шо?“

„шо?“

„мефциња ќе летаат од него бе Црвен... ај сеа палиме.“

двајцата станаа, запалија да фатат такси пред „Шехере-
зада“.

такси имаше на крајот од улицата на самиот агол.

таму го најдоа Мирче, инаку нивен комшија.

влегоа, се упатија кон бифето на Сверо.

кога пристигнаа, Мачката му рече на Црвенио:

„оди собери го Тасета, под итно да се нацрта тука.“

по две-три минути Црвенио се врати и му пренесе на
Мачката дека Тасе не сака да дојде.

Мачката беше упорен и уште еднаш го испрати и му
рече: „собери го, да не идам јас, и кажи му дека не ми е
убав денот; ако не дојде, ќе оди на ортопедско, и тоа на два
кревети вертикално нема да го соберат!!!“

овојпат Црвенио излезе заедно со Тасе. Тасе се беше

наведнал над прозорчето од колата прашувајќи го Мачката, „што сакаш од мене“.

„влези, влези, ќе имаме... како велат, мали консултации...“ - му одговори Мачката.

„Лидија ме чека внатре.“

„нека чека де. жив ќе те оставам ама будала ќе шеташ.“

Тасе го послуша и влезе. таксито тргна.

напред седеше Црвенио, на задното седиште седеа Мачката и Тасе.

Тасе прв, се обиде да започне дијалог со пријатен тон:

„Мачка арен си иначе?“ - праша Тасе.

„*Мачка арен си иначе* ти Тасе изгледа се обидуваш да се спријателиш со мене по ѓаволите!? фала сепак на прашање. арен ко компир варен!“- одговори Мачката.

„оти бе, зошто сега вака? шо имам лошо направено.“

„па кај смееш бе Тасе лошо да направиш... сместа ќе те ликвидирам.“

„ете, и самиот гледаш бе Мачка... ништо, ништо немам направено... ајде пушти ме да си одам.“

„токму така бе Тасе. ништо немаш направено. на времето те казнуваа ако направиш нешто. одма ти судеа дали е добро или лошо. ама тоа Тасе на времето. ко имаше критериум. сега не. сега знаеш зошто се тепа и казнува!“

„не не знам.“

„па за ништо.“

„како за *ништо*“?

„па така, *ништо не направив* е доволно голема грешка. кобна. сепак си требал нешто да направиш.“

„еј, ова е бе ко во српските филмови“ - се вмеша такситот.

„Ќути ти жити најмило, да не те седнам тука до Тасе и ти да го папаш малце!“ - се закани Мачката.

момент покасно Мачката го фати Тасе за врат и почна да го дави.

одбранбено реагираа Црвенио и Мирче таксистот кој во паника заочи со колата.

„аман бе Мачка!!! шо правиш да му ја ебам мајката“ - викаше Мирче таксистот.

„Мачка бе, смири живци“ - рече Црвенио.

„шо бе и вие... шо бе Мирче, мај такси драјвер... шо не ти е тебе јасно?“

„ма, ништо, не правете белџа само во колата... не е моја... на газдата е!“

:88:

„шо демек ако беше твоја ќе беше океј? вози ај таму, да не ти го акнам таксиметаро в глава и не запирај се додека јас не ти речам.“

„види...“

„ти ќе возиш сеа, или да те извадам надвор да те ебам на хауба па потоа одзади да ја туркаш колата, а?“

„добро, бато добро... ќе возам!“ - одговори смирено Мирче и ги стави рацете на воланот.

„а така... се разбравме мислам... и попушти го музичето.“

во позадина на радивце пукаше турбо-фолк нумера.

„абе, зошто вака бе Мачка, ако во нешто не се согласуваме и не можеме да најдеме заеднички јазик... дај ко луѓе ќе отидеме во кафана... ќе се напиеме и најдеме нешто... ќе поразговараме...“ - рече Тасе.

Мачката почна да му удира шлаканици и лесни тупаници по вратот, грбот и главата.

„е е доста му е бе Мачката“ - рече Црвенио.
„крепи, крепи, нема гајле овој печалбарски Ромео“ - рече Мачката.

„абе Мачка. леле бе!“ - се јави и Мирче.

„шо лелекаш бе ти мрсулав?“ - праша Мачката.

„ама...“

„ама шо ама?“

„ама прај шо ќе прајш само да не го раскрвариш океј?“

„оти шо? ти да не си трансфузиолог?

„не.“

„па тогаш кути.“

„абе, тепај го брат, неам ништо против... само да не го раскрвариш, ќе ми ги извалка новите навлаки“ - се пожали Мирче.

„за навлаките ти е тебе?“

„аха.“

„епа нати 1000 ден.“

„не, не, не.“

„земи ги бе.“

„а бре океј е.“

Мачката се заврти накај Тасета:

„и сеа Ромео, кај стигнавме со тебе.“

„дај Мачка остави го... дај жити најмило веќе еднаш да завршиме...“ - рече Црвенио.

„чек, бе чек... кажи ни Тасе... како е преку океанот а? р'мбате од утро до вечер“ - праша Мачката

„работиме. работиме, ама не до толку“ - одговори Тасе.

„е така бе Ромео. кажи ни со шо дојде? со параходот? со на Паца бродот? или мејби со аероплан? авијооон?“

„авион.“

„вич компани? Quantas?“

„да. со Quantas.“

„затоа значи... го тргнале кенгурчето како заштитен знак и на негово место ставиле магаре.“

„во Аустралија нема магариња.“

„знам дека нема. затоа бе Тасе ги увезуваат од Македонија.“

„Од кај знаеш Мачка. А ти си се возел со авион некогаш?
- праша Црвенио.

:90:

„Ау, ау, ау. што ме мислите бе? дека сум маџар? сум се возел илјада пати појќе од тебе. последниот пат се возев кога бевме во Германија на ракомет. и цело време и викам на една плава стујардеса што ќе пие пилото од мене? а таа пак ми вика, „пилотот не смее да пие додека лета.“ а јас се смеам и и викам „е што мори да не го застанат џандари да дува?“, така беше бе Црвен?

„така беше“ - рече Црвенио.

„а Црвенио што го згреши во Велес, патот за Битола, и место Битола, замина Гевгелија. знаеш за тоа Тасе, а?“
- праша Мачката.

„не знам“ - рече Тасе.

„овој гнојо возел со фиатот сè до Гевгелија кога го заста-
нале на границата. таму дошол еден цариник и нормално побарал пасош. Црвенио, гад, му рекол - А БЕ ШО БЕ БАТЕ, ОД КО ПОЧНАВТЕ ДА БАРАТЕ ПАСОШИ НА ПАТАРИНА!??

„ех, ех, не беше баш така“ - се бунеше Црвенио.

такси возилото наеднаш заочи.

„не можам појќе!“ - рече Мирче.

„слушај бе тркало еј! ако не продолжиш да возиш, тебе ќе те седнеме овде назад, разбра? разбра? разбра?“

„добро, во ред“ - одговори Мирче и продолжи со возење.

„е така браво. а ти, Ромео, кажи дупиш нешто по Американците?“ - врза нов муабет Мачката.

„Аустралија сум“ - одговори Тасе.

„океј де Аустралија... клецкаш?“

„клецкам бе Мачка.“

„шо клецкаш бе аман!?“

„пичиња бе Мачка...“

„жими петелот. како да не си клецкал. не клецкаш ич. го тинкаш. ти си тинкач. и тука и таму. ако си ебач, планетарно насекаде те бива, а ти оти си тинкач нигде не те бива. не можеш таму да клецкаш бе, па идиш тука да си најдеш невеста, а? така?“

:91:

„ама не... дојдов само.“

„не лажи! ќе дојдеш тука оти си печалел сто години таму. сите мислат дека си полн со пари. демек дете од фамилија, работливо, мирно, домаќинче, и? и шо? ќе ја ќариш најдобрата и сиромашна пичка во маалото, и со првиот аероплан му ја здувуваш во Аустралија. така?“

„не е така, никој никого со сила не го тера и...“

„абе кути, кути... шо сакаш да кажеш, а? ние овде шо не можеме да најдеме работа; или не сакаме да аргатуваме за 100-150 евра плата, шо се пијаниме и дрогираме секој ден, не сме океј? а ти кобајаги си океј?“

„не сум виновен јас за ситуацијата... шо не замина и ти негде ако тука не може да се снајдеш!?“

„арно ти вели бе Мачка, дај остај го“ - се вмеша и Црвенио.

„јас веќе немам шо да кажам, те молам пушти ме да одам... Лидија сè уште ме чека“ - рече Тасе.

„ма заборавај на Лидија... сеа ќе те нашлакам и ќе појдам кај неа.“

- ...

„ме разбра? ќе ја клецнам едно три-четири пати.“

„клецни ја, немам против.“

„а шо? демек некоја иронија ми продаваш?

„не ти продавам.“

„кој бе не... клошариште едно...“

„еј дечко... Мирче... запри ја колата... запри ја... сакам да излезам... застани, застани, застани!!!“ - викаше Тасе.

„тој ќе застане кога јас ќе му речам. а ти седи мирен и не цафкај, оти ти ебав мамицата.“

:92:

„океј.“

„кажи Тасе, како се ориентираш кога се враќаш од работа!? по тополата!?“

„абе знаеш шо Мачка!?“

„кажи, кажи?“

„ај, ај ништо.“

„кажи! оти те општоуништив, жими се по најмило!“

„е па да ти кажам право беше и остана КУЧЕБРКАЧ!!!“

„кучебркач, а!? хе-хе-хе.“

„хехехехехее.“

„хе-хе-хе.“

„хехехехехех.“

„хе-хе. па, тоа цело време чекам да го кажеш! касно палиш, но сепак никогаш не е касно да го примиш бруто. хе-хе!

само што ја изрече таа реченица, Мачката фати да го крши Тасе од котек.

најпрвин му го наби коленото во стомакот. со едната

рака го фати за раменото а со другата за вратот. така повеќепати го удираше од прозорецот во колата. од ударите на прозорецот на Тасе му пукна аркадата, по што на неговото лице почна да тече крв.

Мирче таксистот се исплаши, ја запре колата и избега од неа.

Црвенио пак го тргачеше Мачката за коленото и бутовите, со цел да го спречи тепањето. Тасе врескаше од болка додека крвта бликаше по новите навлаки на Мирче.

Мачката го забрза удирањето со тупаници по главата и сите останати делови на телото на Тасе. дури едно време Тасе се обиде да возврати, но Мачката беше далеку посилен и поразвиен, така што уште повеќе се разбесни.

на крајот Црвенио после неколкуминитно тепање се покажа фер, ја отвори вратата и го извлечка крвавиот Тасе од колата.

:93:

потем влезе во таксито, го запали и тргнаа.

го остави Мачката пред куќа, додека тој замина да ја однесе колата кај Мирчета.

Кучебркачот Мачката беше доста изморен.

веќе се стемнуваше, почна да светка и помалку да грми.

кога Мачката влезе во домот, го затече повторно стариот Богдан, кој насмеан до уши го праша:

„сине, да не врни?“

„Ај, ај доста... какво врнење какви црни курови.“

„не, не навистина, кажи дали врни?“

„не, не врни!“

„е, да ми јадеш мадињата црни... хауахауахаа!“

потоа Мачката го отвори прозорецот, ја испружи раката, по вторпат денеска да се увери дали е „кокуроф“ и навистина, таков и беше.

падвор, повторно почна да врне дожд.

ВО ЧЕСТ НА БУРЕКО

пишам претежно автобиографски цртички. најголем дел од нештата ги имам лично доживеано, многу малку карирам. понекогаш мака ми е да пронајдам нови, поинакви имиња за ликовите кои треба да се разликуваат од личностите во реалноста.

ми приоѓаат читатели и љубопитно ме прашуваат колку од тоа е вистина. им кажувам колку многу и тие се смешкаат задоволно.

не секогаш сум имал пријатни доживувања. еднаш пишев расказ за студентскиот дом за студенти од повеќе градови. ми се јавија некои наприцкани демирхисарци.

„измени го тоа за демирхисарецот. направи го позитивен лик“ - ми кажа по mail некое бесно шанкуре. му кажав - пали патичињата. тој жестоко ми се закани дека ќе ме натепе. па кај е да го ебам?

но затоа далеку понепријатно искуство доживеав кога имав 18 години и одев на курс по англиски јазик.

се дружев со една фина девојка по уникатно старомакедонско име Деспина. беше навистина фина. беше на располагање на сите.

даваше, позајмуваше, фокопираше, мислам на учебници, се разбира.

предавањата понекогаш ни беа насабајле, мене ми се спиеше фкрај и Деспина знаеше да звони и да ми каже: *ajge, doŕaŕaj, без шебе не почнуваме.*

и така.

еден ден се враќавме заедно од курсот и отидовме до клупите во паркот.

таму се однесував како најголем скот. на тој начин сакав да ја спречам кобно да се заљуби во мене.

ме праша нешто како:

„Алекс, зошто секогаш имаш потреба да ја деш гомна?“

и одговорив точно:

„таков сум јас. шо знам. тоа ме разликува од илјадници фини деца низ Републиката.“

тогаш и се доверив дека пишам. не да и се пофалам, демек пишаме сум ова-она, туку дека моето налудничаво однесување има покритие.

сè е во својство на мојата писателска мисија.

„ох, баш сум изненадена. кој би помислил дека во тебе се крие иден Пикасо.“

„Пикасо е ликовен уметник бе Деспина.“

„ама и нешто има пишано нели?“

„аха, да, да.“

потоа се бацивме. премина во лапање. тоа траеше долго. сат, сат и пол.

инсистираше да останеме уште, но јас не можев да издржам бидејќи требаше да се пофалам пред другарите.

следната недела немаше потреба да ми звони насабајле за да ме натера да дојдам на курсот. станував ко пушка. почнав да одам на предавање редовно. и не само тоа, таму

бев фин, културен и смирен. не дофрлав и не се карав со никој иако тамошните тркала заслужуваа да ги дупчиш в ум и да викаат уште, уште.

но Деспина го бараше тоа од мене. рече:

„сакам позитивно да влијаам на тебе. утре јас и ти ќе шетаме за рака. нејќам луѓето да речат видете ја Деспина оди со оној будалиот кој тропа вулгарности на курс по англиски.“

океј си реков. се лапавме повторно на клупите во паркот.

од ракометното игралиште се слушаа како свират Паркети. Симсо фалшираше постојано. една иста песна ја почнуваа наново неколкупати по ред.

:96: најпосле се слушна гласот на Сашо:
ајде, МАШКИ еднаш!

на месечина те заборавив
во облаци те заборавив.
те лажам
само од другите те скрив

Деспина трогната од песната и настапот ми побара да ѝ напишам песна.

„не знам Деспина, повеќе по прозата сум некако.“

„те молам, те молам...“

БАЦ, БАЦ

„добро, види, ќе седнам ќе чкртнам нешто.“

ѝ го кажав тоа... и го заборавив. мислам тогаш и не ни пишев нешто сериозно освен по некоја колумна за порталот Опасна Багра.

еднаш не знам што ме мана дали тоа дека Деспина не ми даваше да ја ковам или нешто друго, седнав, напишав еротски расказ.

се водев според формулата преувеличувај колку што можеш повеќе и се испадна ебано претенциозно.

колку што се секавам (го загубив текстот кога ми го украдоа компјутерот) одеше вака.

„Аххххх тхе набивам на мојоџ цврстџ кур, тџи офкаш сѐ џозасилено, каучоџ крика и тџаа екстџаза на уживањето џомешана со стџравоџ дека каучоџ може во секој моменџ да се расџадне го џрави џовеќе од совршен чиноџ на задовољство.“

девојката која ја ковав во расказот беше именувана како Д. расказот се викаше „Дупење до смрт со г-ѓа Д.“

ич не мислев на Деспина кога го давав, но се чини потсвеста ме издаде.

и на курсот кога учевме некои именки, заменки не знам ти што, Деспина ме праша „до кај си со песната“?

јас помислив троа да се зафркавам и ѝ реков:

„појди на Багра ќе ја видиш објавена.“

„важи, важи“ - ми врати целата насмеана.

во меѓувреме курсот заврши. јас имав некоја работа кај тетка ми и се поделив со Деспина.

таа пошла на кафе со другарките и таму го нашла брат ѝ Иван - 22 годишен манга. беше огромен, развиен, главата му беше насадена на торзото, скоро и немаше врат, беше висок метар и осумдесет и имаше тркалезно меше.

башка претходно беше познат деликвент и цело маало имаше плачено од него.

Деспина му рекла „појди на интернет, отвори Багра, Алекс ми посветил песна“.

брат ѝ седнал дома, се вклучил на интернет и ја здогледал статијата најгоре.

веднаш помислил дека тоа се однесува на сестра му. нормално. телефонираше на уште три-четворица развиени батки.

се качиле во кола и се впуштиле во потера.

истовремено јас заедно со едно дебело другарче со прекар Буреко спокојно шеткаревме покрај едномерните улички крај Драгорот. осетив како одзади некоја кола шиба со сто на сат.

се завртив и видов едно црвено BMW од старите како се забрзува сè повеќе и повеќе. се качив на тротоарот, но и тоа брзо, брзо се качи на тротоарот и почна да лизга низ него.

:98:

сконтав дека некој нè брка.

почнавме без збор да трчаеме со Буреко. трчавме, трчавме и стигнавме до еден паркинг. таму почнавме да се меткаме низ паркираните коли. братот на Деспина со другарчињата застапаа, излегоа од колата и почнаа да трчаат по нас. трчавме со Буреко незапирливо иако сè повеќе и повеќе чувствував дека тој заостанува зад мене. трчав силно колку што можам зашто брат ѝ на Деспина викаше дека „ќе ми ја еби пелената“. во рацете држеше една еднометарска летва...

по неколку секунди се завртив и го здогледав во позадина Буреко. рацете му беа клаени на колена. се издишуваше. најпрвин го начека Иван и одма го здрви со летвата по бубрези. трчав. повторно фрлив поглед назад, и видов како други двајцата се впуштаат по мене. останатите го глеаа Буреко со клоци.

си помислив: ако се вратам и мене ќе ме истепат за цабе.

стигнав до една ограда, се искачив на неа, влегов во еден двор со цреша, се измовнав низ треви, џбунови, влегов во втор, трет двор и успеав да побегнам.

му носев банани и густи сок на Буреко во болница...

со Деспина поодив уште некое време и ми се скара. причината: кога требаше да глумиме доктор и пациент за да го развиваме разговорниот на англиски, јас се претставив ко импотентен. Деспина многу се изнервира велејќи дека другите можеби нема да го сфатат тоа како шега. сакав да ѝ го покажам дигнат за да ја разuverам, но не ми даде прилика и така нашата љубов тривијално заврши.

Буреко сега вози такси и понекогаш ме носи на железничка станица. скоро секогаш ме потсеќа како го папа заради мене.

:99:

напишаново и посветава ми е единствен начин да си ги искупам гревовите кон него.

КОЈ СИ ТИ ДА КРИТИКУВАШ МЛАД ЧОВЕКУ

шо кур воопшто прам тука?

соучениците решаваат бесилка, соученичките гледаат каталози од шминки, врапците питаат на гранки за зрнца просо. ебате, сите ќе бидеме таксисти. наставникот по ликовно го викаше тоа кога ќе почувствувавше дека никој не го еби 2 посто.

„МОРЕ ДЕЦААА АБЕ НА КОЈ МУ ПРЕДАВАМ ЈАС?
ЏАБЕЕЕ! АБЕ СИТЕ ЌЕ ВОЗИТЕ ТАКСИ“

каде е сега истиот наставник? го суспендираа за курово здравје.

ако размислам подобро најарен беше.

а оваа, оваа па? психолог г-ѓа Бети. таа ни е психолог неколку месеци, но и покрај тоа веќе сме се гледале во неколку „сеанси“.

џабе. сè уште се однесува како да е вчера дојдена.

затоа јас ѝ смислив прекар. г-ѓа Вчерашна.

„повели, пополни го овој анкетен лист“ - лефтерно ми подава некое ливченце со начичкани прашања напишани на грд кириличен фонт.

„абе каков анкетен лист! не пополнувам ништо. - ѝ одговорам, а раката сè уште ѝ стои испружена со листот в рака.

„оф, ама си негативен бе Никола. не можам со сила да те терам.“

„добро, ајде дајте ми.“

го земам и почнувам да читам.

гледам не ми се верува!

1. дали познавајте ваш другар кој користи марихуана или други дроги?

Да.

2. и доколку познавајте, заокружете некоја од следниве опции:

а. тој е од мојот клас.

б. тој е од другите класови.

:101:

в. не учи во нашето училиште.

боо не ми се верува! а оваа шутата да појди до горе! до втори, да сирне во ве-цето. ќе сирне? кур, ќе сирне.

„извинете, морам само една опција да заокружам или можам повеќе?“ - ја прашувам.

„можеш повеќе.“

добро, ги заокружувам сите.

3. напишете колку недозволен суксиданци познавајте и наведете ги по имиња.

A-a!!! НА ОВОЈ ТРИК МЕНЕ НЕМА ДА МЕ ИЗДУПАТ.

„не пишувам ништо г-ѓо Бети.“

„добро како сакаш.“

„толку со анкетата.“

„ама зошто...“

„зошто? ќе ви кажам зошто. пред две години имаше слична анкета за да дадеме мислење за професорите.“

„И?“

„и шо... за една професорка напишав дека ѝ се гледаат влакната под мишки кога пишува со кредата на табла. допишав да си набави во најскоро време некаков брич.“

„леле...“

„е да, леле. не ѝ беше тешко да се дознае. по ракописот. ме пушти двапати во август. добро е, се пензионира лани, инаку и годинава ќе ме пуштеше.“

„добро, Никола, ама тоа начинот на кој го кажуваш е навредлив.“

„на каков ненавредлив начин г-ѓо да ѝ кажам дека влакната и лебдат наоколу кога ни се потпишува за домашно?“

:102:

не контам зошто ме малтретира кога длабоко во неа умира од смеа.

кога го напишав срањето разбрав дека цел колегиум се скинал од смеа.

на кој во суштина сега оваа му продава пуфки?

„...во секој случај, Никола, етичкиот код е многу важен сегмент од човековото однесување“ - ми блаботи г-ѓа Вчерашна.

уф, си карам мајката што ѝ се заинатив.

потем влегува класната раководителка.

таа е старата баба во буквална смисла. види бе каква со фризурчето ала Хирошима, во форма на бајата печурка. ужас е да се слуша, гледа, ужас е да се дели кислородот во една просторија со неа. ме кладе на прва клупа за да ме труе со нејзиниот гаден здив од кој веѓите ми паѓаат.

а колку е заборавена тоа е чудо. пишува еднаш оценки во дневникот и ѝ викам:

„наставничке ги пишуваат оценките во графата за второ полугодие!“

таа, пак, ме гледа самоуверено демек лупнав безврска и ми вика:

„што зарем не сме сега второ полугодие?“

е не сме. ебате заборавената. ама како да не заборави еднаш да не ме стане кога испитува.

упс, еве, дојде и мајка ми. се поздравува со г-ѓа Вчерашна која со наочарчињата корлаво сè уште буричка во купишта хартии на бирото.

„јас сум мајката на Никола“ - вели мајка ми и се поздравува со класната.

„еве дојдов и јас, ќе се задржам иначе на кратко. за Никола ќе кажам дека е еден солиден ученик по успех но доста проблематичен кога е во прашање поведението“ - го почнува класната „поздравниот“ говор.

„му збораме дома“ - дофрлува отсечно мама.

знам. Старата и нема да каже нешто друго. ќе повторува како навиеена тоа па тоа. „му збораме дома“? овие бе луѓе ме прават неповоспитан. океј, подобро невоспитан отколку лошо воспитан.

„се жали на програмата, банални му биле часовите, банално му биле писателите, биографиите, сè него нешто го мачи во врска со одредени прашања. да, ние сме тука за да дадеме одговори, да ги насочиме кон вистинскиот правец во животот, и да им излеземе во пресрет на сите нивни барања. но, неговите немаат мерка. слушаш Николчеее....“

доста мори скапана, не ме малтретирај.

- „... а ако ти е роднина Министерот, кажи му него дека не ти се бендисуваат писателите. ЈАС МОРАМ ДА РАБОТАМ ТАКА КАКО ШТО ТИЕ ЌЕ МИ НАРЕДАТ.“

„добро, добро... инаку кхм, Никола има две слаби, и 11 неоправдани. поведението веќе му е намалено заради инцидентот со плакатите“ - се вмешува и г-ѓа Вчерашна.

аххх, глупостите со плакатот. мисли на моронските мисли на кралот на мороните, гласниот Пауло Куељо инаку омилен писател на класната.

на плакатот покрај другите грозни мисли стоеше и онаа бе... демек ако сакаш нешто сè ќе ти се оствари и вселената ќе ти помогне, така нешто.

најпрвин јас допишав со црн маркер - скокни до првиот шалтер и помуабети со службеникот да се увериш колку ти е Вселената наклонета.

па се отвори ебена истрага кој го напишал тоа.

:104:

па ме изнервираа, па го зедевме плакатот, па го направивме авионче и го летавме во ходникот. на крајот Томче му ја запали опашката и го фрли од џам.

„од кај ти се неоправданите?“ - врекнува мајка ми, кога ѝ го покажаа дневникот.

ќутам. добро што да ѝ кажам. треба кога ќе доаѓам дома да ѝ велама „мамо, денес ме избркаа од час“. кажи кој ќе ги слуша после?

„па...“

„си бегал?“

„не, нема бегано многу. овие му се од истерувања ми се чини“ - вели класната.

„срамота мислам вака ТРЕТА ГОДИНА си уште да се расправаме со тебе“ - ми вика мајка ми.

ме нервираат старите кога ме караат пред другите. океј, насамо ко сме, пуштам музика и не ги слушам баш.

зборуваат така некое време а јас ќутам. во тие моменти иако те прашуваат ти всушност треба да ќутиш. демек ти стана јасно колку сè си усрал. абе...

„добар ден.“

ете го се нацрта и заменикот директор Двеста Грама Кафе. да му ебам фацата никаква. како смока крцната е.

„имаме случај на ученик кој ја попречува наставата..“
- ко од пушка гракнува г-ѓата Вчерашна.

попречување на настава? од кај ги копат термините?
која црна настава бе? ало?

„аха, аха“ - кимнува со глава заменикот директор Двеста Грама Кафе и ми праќа еден поглед ко да сум избеган од Идризово.

„што си се степал со ученичката на часот по географи-
ја?“ - ме прашува класната.

„да, и за тоа сте викнати“ - се обраќа психологот на мајка
ми.

„сум сте степал?“ - прашувам зачудено.

:105:

„да, да кажа наставникот. соученичка станала пред сите
на час и те удирала.“

„тоа значи дека ме тепала, а не дека сме се тепале!“

„не се прави паметен!“ - се заканува класната.

сепак делумно точно е ова. стана глупачката и ме здрви
со тој ранецот. претходно ѝ зборав нешто одзади. мало за-
девање во врска со нејзиниот реп, а женските тие работи
ептен озбилно си ги сфаќаат па. нема играње.

ѝ реков - „еј Маца, кога ќе одиш на бербер (има големо
косиште) наместо пред огледало кај него, те мести пред
Стаклената?“

Маца стана и зеде да ме тепа. ме испосакати да ја ебам.

„според тебе нормално ли е да се тепаш на час?“ - ме пра-
шува класната.

„не.“

„дали ти е ова првпат да правиш проблеми на час?“

„не.“

„дали секој понеделник на класен ви зборувам да не ги правите постојано истите глупости?“

„да.“

„и правиш проблеми и на наставничката по германски јазик така?“

„да.“

„добро какво е тоа твое надмено однесување?“ - се јавува заменикот директор Двеста Грама Кафе, кој, сакаш уби ме, немам поим како му е името.

„видете... јас мислам дека не баш сосема е во мене кривицата.“

„ами? беше тука Марија. ТЕ КАЖА! кажи ја и ти неа, кажи сè!“ - вели класната со џандарска реторика.

„шо да кажам? крив е и малце наставникот.“

„не може да зборуваме за наставникот кога тој не присуствува тука. тоа не е етички“ - вели г-ѓа Вчерашна.

„океј. сакав да кажам наставникот е едноставно... досаден. ако направил нешто интересно предавање јас не би се занимавал со споредни работи нели?“

сите за момент закутуваат, кога ете ти скрипува заменикот.

„кој си ти да критикуваш бе!“

„да, кој си ти да критикуваш бе синко?“ - повторува и мајка ми по него.

„тц,тц,тц, штета за него навистина, млад човек а толку критички настроен“ - вели резигнирано класната.

„Никола, не се обидувај да избегаш од одговорноста. физичката пресметка е сериозен прекршок. за тоа ученици летаат од школо! - сериозно вели г-ѓа Вчерашна.

„ние разговараме со него дома. се обидуваме да му укажеме...“ - дофрла загрижено мајка ми.

го гледам заменикот попушта, му се темни. станува, едно време се поврткува со рацете в џеб по што ни вели:

„луѓе, веднаш ќе се вратам!“

гледам на сатот: 3:15. кафе. ќе лока од леген 200 грама кафе.

„еве ти, ќе ја потпишеш оваа молба, во која бараш на некој начин да те помилува наставничкиот совет, бидејќи наставникот ќе те предложи за казна. поведението ти е веќе на тројка.“

го земам листот. чист, убав, педантен на мајка. со таксе-на марка на кошето.

„сакаш да ти го намалиме на единица?“ - прашува класната ко да плаши мало дете.

„не, не, ќе се подобри, ќе видите“ - вели мајка ми.

„и шо да напишам овде? - прашувам.

„НАПИШИ ДЕКА НЕМА ДА ТИ СЕ ПОВТОРИ ПОВЕЌЕ“ - вреснува класната.

„па, напиши некоја изјава со која ќе изразиш жалење за постапката и дека ќе станеш подисциплиниран во иднина. во секој случај твоето е што ќе напишиш,“ - добронамерно сугерира г-ѓа Вчерашна.

„напиши дека му се извинуваш на професорот!“ - остро заповедува класната.

„значи може да напишам шо сакам?“

„да.“

мајка ми ги крева рацете и почнува да вика:

„немој синко. не прави нови глупости ти се молам. полу-девме со татко ти веќе. напиши што ти вика класната.“

„напиши бе јас што ти викам!“ - вика класната.

„професорке, може да пишува по своја воља“ - ладнокрвно ја поправа г-ѓа Вчерашна.

„не, не. јас му зборувам што да напише за негово добро, не ме сфаќајте вие погрешно“ - почнува да се правда класната.

за тоа време додека се расправаа се прашувам себеси - дали воопшто ова срање некој ќе го чита?

почнав да пишувам.

јас, Никола Димитриевски, давам ветување дека повеќе нема да се повтори да ја попречувам наставата... па размислив добро? толку бунт ова-она, па сеа за да се попиздам? дали сум и јас пизда ко сите други? или просто прашано ДАЛИ СУМ ЈАС КО МАКЕДОНЦИТЕ?

не, не баш, изгледа... додадов *и можејте да ме казнейте, но не и да ме победите*. фин компромис, пола реченица е на класната, а втората половина е моја. или на некој славен генерал кој одбил да потпише капитулација.

:108:

„а-ха, добро“ - вели г-ѓа Вчерашна.

„што напиша, што напиша?“ - нестрпливо прашува класната.

„коректно е“ - одговора смирено г-ѓа Вчерашна и го пика во една од папките.

мајка ми се издишува, и ги спушта рацете на колена спокójно.

„може сега да си одам? - прашувам.

„да, да, АЈДЕ БЕГАЈ НА НАСТАВА!“ - вика класната.

излегувам. чекорам бавно правејќи долги чекори кои силно одекнуваат во празниот ходник.

погледнувам на часовникот.

3:35 (попладне)

„добро е“ - си велам. не мора да одам одма на час. има уште 15 минути додека свони.

ЗПО¹

не спиев цврсто, се наоѓав во некоја полусонлива состојба.

дотогаш неколкупати на кратко ме беа разбудиле викотниците низ станот на мајка ми и сестра ми... се спомнуваа панталони, фармерки, а можеби и шминки и други облека. ги отворив очите, и веднаш почувствував како нешто го тресе креветот во кој спијам. потстанав и го видов татко ми како со десната нога сè уште насилнички го ниша креветот. во левата рака пак држеше метар, метар и пол долг стап, со избелен врв, претпоставувам од вар.

мајка ми беше на работа, постарата сестра скиташе ко по обичај, а малото братче беше на училиште или во играчница.

„станувај, ајде станувај, помина скоро цел ден.“

„добро стар, еве ќе станам“ - одговорив со цел да го запре нишањето. но не го запре, продолжи помпезно да говори.

„денот да те види ејјј! сонцето надвор блеска.“

повторно заспав. конечно ме разбуди упорното звонење на вратата половина час подоцна.

стариот се затрча да отвори. тоа беше закажаниот поп, кој требаше да ни бае во куќата.

¹ ЗПО - некогашниот школски предмет - „Запознавање на природата и општеството.“

„облечи се и доаѓај веднаш во дневната“ - ми заповеда стариот.

на масичката имаше длабока чинија, полна вода која нели требаше попот да ја освети ли, благослови ли, не знам.

попчето беше релативно младо, побрба на комплицираниот старословенски 3-4 параграфи.

стариот побожно се прекрсти, му се заблагодари и потем го искешира.

„види го, види го...“

почнав да се бунтувам додека попчето продолжи да ровари по зградата.

насекаде корнеше на хемиски нетестиран темјан.

:110:

зржав во чинијата која беше полна вода. вода ко вода. најдов една удавена мушичка во неа. хаа - си реков, сега можеби ќе воскресне.

„не ми се верува еј... дојде брбр и кеш. другар ми Спиро треба триста километри да извози дневно за тие пари. единствениот бог кој некогаш сум го видел е Ѓорѓи Колозов со белите чаршафи“ - реков обидувајќи се да наметнам тема.

стариот си го миеше лицето и се трудеше да ме игнорира.

„тебе ти се обраќам пролетеру!“ - вреснав.

стариот ме погледна намкоресто и продолжи како ништо да не било. тоа ме охрабри.

„стар, не беше ти комунист? ти си комунист, не знам зошто ги примаш скапаните попови? добро, чоек, не гледаш дека не крадат? срамота.“

„...“

„биди комунист до коска. до крај. а не ко сега. види се

сега. камелеонски си се претворил во верски фанатик.“

„шо знаеш ти шо е тоа да си комунист?“

„знам!“ - извикав славенички, оти стариот конечно падна на провокација. „тоа ти е чоек кој му пружа отпор на религиозните рекетари. ко овој... го виде? права рекетарска фаца. кога би си ја избричил брадата, нормално!“

„ех?“

„данок, арач. добро знаеш дека поповите во турско вака слично рекетирале по куќи за празници во придружба на заптии?“

комунист не беше? ти си комунист зашто ги примаш поповите, не гледаш дека нè крадат, а? срамота.“

„кути ај, смачен ми си.“

сепак, стариот последниве неколку години кога го прогласија за технолошки и го пензионираа со некојси таму безврска стаж, беше длабоко индоктриниран во религијата. купуваше календарчиња, цевни библии, чуда! но, муабетов за комунизмот и тие дрн-дрн досадни муабети ко да го трогна и го попали да почне да полемизира на тема „убавината на некогашните социјалистички времиња“.

„не се сеќавам дека беше така. сè шо се сеќавам беше будењето рано. мама викаше - ајде синко купи млеко. млеко ебате! не стана до 8 ч., нема млеко. абе осум касно е. до седум и пол. чекај во ред. и го правеа во некои смрдени најлони, ко да не слушнале за картонска хартија.

1991 ја дочекав на шест и пол години.

„апсолутно немаш поим шо збораш! - се противеше стариот.

„добро, ете ајде. кажи ја најпозитивната работа на стариот голем идеолошки систем?“

тоа го лупнав на заебанција, ама стариот си го зеде на душа.

„ајде кажи, кажи ако постои било што позитивно!“

стариот мозгаше ко одеднаш триумфално замавна со тупаницата на маса и викна:

„тогаш тогашшш... можеше слободно да отидеш до, до... ајде да речеме Приштина!“

„Приштина?“

„да! и да легнеш во паркот на клупата таму и ништо да не ти биде следниот ден кога ќе се разбудиш.“

„е и?“

„како ‘е и’, а денес... денес ќе те кренат со се клупата, имаш ли ти ум што зборуваш?“

зедов во себе да се смеам. веќе и на лицето не можев да сокријам. клупата во Приштина. јако.

:112:

прашав:

„оти на клупа? ако веќе одиш во Приштина спиј во хотел.“

„да де... ама за хотел требаат пари... тогаш не требаа ни пари ни ништо.“

„за клупата? во Приштина?“

„ајде бе, не си играј мајтап со мене. газот ти е полн лајнушки и уживаш да се контраш со сите.“

стариот страшно се уљандиса а моите саркастични насмевки го дотепуваа.

„не ми се верува уште значи. дојде поп и не опљачка.“

„ајде, ајде кути таму. и оди купи ми весник.“

само што ги облеково патичињата на врата се појави Баксата.

тежок пијаница-хроник значи. екс-колега на стариот од пропадната фабрика за телевизори која е без никакви реални надежи за рестарт на производството.

ме баци.

ме излигави. со ракавот од блузата зедев да си го бришам излигавениот образ.

ко влеговме в соба стариот ме погледа со укорувачки поглед. џабе, предоцна.

како по клише, Баксата го побара атласот.

„ајде, отвори карта на СФРЈ! кај пишува Пула? е? барај сега Тиват. не, не не... тууука, туука, е тука! го гледаш?

ми го зеде показалецот и почна да ми го лизга низ излитената од лизгање патека на хартијата.

труеше ко и обично за неговиот легендарен воен рок 76-тата година, устата му се пенеше, течеа и лиги ко стрмна планинска река. раскажуваше. исти те исти нешта. слушавме по милионити пат за единствениот ебан период од неговиот ебан живот во кој имал некаква ебана улога.

имаше и тетоважа на подлактицата која радо ја покажуваше. беше тоа ми се чини некоја глупа котва.

над неа имаше „хиероглифски втиснат“ датум.

се дофати за џебовите од панталоните и извади едно снопче пари.

„сине, ајде по пиво.“

фрлив поглед накај стариот а тој ко да ми вика „не, и не!“, добив впечаток дека е готов да скокне и да ми го одгриза увото од бес.

„купи пиво... види го! ајде да не се караме! ако го сакаш чичко Бакса!“ - неумолив беше Баксата и навалуваше пак да ме излигави.“

Бакса дојде до финалната фаза во која бевме да го избркаме со планот „Б“. стариот почна да се облекува и му кажа дека треба да оди на пазар. го гледав кутриот татко како несмасно се облекува. делуваше прилично смешно. горе беше со кожна јакна а долу со сиви тренерки

со дупченца направени од киселините на акумулаторот кој нон-стоп го влечкаше дома на полнење.

Ќути да го ебам. му ги манаваме клоците некако и стариот се врати ко стана „безбедно“. дојде време за ручек, мајка ми се имаше вратено од работа.

бев ко пес гладен, ја прашав - шо има за ручек?

„не гледаш синко сега доаѓам од работа, шо не го прашаш татко ти?“

:114:

и да сакав не можев да го прашам татко ми. се караа со него. кирациите над нас трештеа ко стоки. стариот го зеде стапот и со него почна да удира и да прави дупки во таванот. кирациите запреа, но почна да лае едно кученце. лаеше ко улаво, го чуваше млад брачен пар кој не беше тука во последните неколку недели, но го беа оставиле кучето да лае во дворот од куќата пред нашата зграда.

ние и понатаму ѓутевме, но кутрето завиваше ко ново-компонирана фолк пеачка чиј газда ѝ ветил турнеја по Австралија.

гогаш стариот стана. се одвиваа следните сцени кои подоцна детално ги опишав во мојот дневник.

џаџо го зеде ѓрвин скајаниоџ кромид. мама вресна, осџави го него, море со него џтреба ручек да ви најрам! џаџо возвраџи дека целиоџ е скајан и дека за кур не го бива. мама обвини дека не оџишол на џазар да куџи сѐ шо џтреба. џаџо се бранеше, џаџо го зеде ѓрвин скајаниоџ кромид. мама вресна осџави го него, со него ручек џтреба да ви најравам.

џаџо возвраџи дека е целиоџ скајан и за кур не го бива. мама обвини дека оџи не оџишол на џазар да куџи сѐ шо џтреба. џаџо се бранеше и ѓраша дали мислела маџце со

главата дали има пари за да оди на пазар да купи сè што треба. го фрли големиот скапан кромид.

промаши. кучето сè уште лаеше. се врати до мијалникот и отиде извади бомба. што беше едно празно пивско зелено шише во која мама порано полнела домаши.

го понесе со себе. му го забриши врвот небаре чистиш шоповска цевка. во меѓувреме дојде и сестра ми, така сите се нацртаа на прозорциот.

мама ни нареди да посмајраме само преку чистотот перде. подзамижавме. што силно замавна пројатно со „мркви да ти ебам цукелата“. шитето лејна. не видовме точно кај падна можеби затоа што стариот умотреби прекумерна сила удирај си го пришоа палецот.

му пошече крв. кучето заквичи болно ко шитето да му ја расекло главата на ситни парчиња. по два-три изнасилени лаежи што преслана. сè почувствуваме гордо.

:115:

сите го мразеа ебаното куче во маалото но само нашиот што успеа да го замолкне. кучето а не нас.

повторно настана молк во собата, сè додека мама не го прекина со вообичаената закана:

„ебете си мајката, има сите да ве напуштам!“

никој петпар не даваше за тие закани на мама. таа пак испровоцирана од сето тоа пожестоко повторуваше.

потоа му се обрати на стариот кој лежеше на каучот и гледаше ТВ.

„дали му ги имаш видено патиките што му ги купив минатиот месец?“

се сврти накај мене и рече:

„глуп!“

„пичка му матер, кај оди не знам. кај газиш ебате, а? да не газиш по минско после?“ - се вмеша и стариот.

„ти реков да не играш фудбал со тие патики. други ти се за играње. старите.“

„на овие поубав им е шпицот“ - одговорив инаетливо.

„го слушна шо рече?“ - му викна на татко ми.

стариот ладнокрвно гледаше во ТВ, гледаше некои посрани вести.

сестра ми појде во кујната, постави фолија на шпоретот и почна да пече лепчиња.

неврозата на мајка се нафрли врз сестра ми.

„знаеш дека ќерка ти има дечко?“

„дечко наркоман“ - реков.

„мене ептен ми изгледа смирено. ти си тој кој се фикса! не умееш ниту еднаш да ја затнеш муцката“

:116:

„овој зема од тие дроги шо го тераат да ја држи муцката затворена.“

„нема такви дроги синко. ако се дрогира, ќе се забележеше и од авион!“

се вмеша и сестра ми и пукна расправија. јас закутив и ми текна за случката мината недела...

тоа беше во вторник, а во вторникот од сè ми беше доста.

на училиште кабадаите ме нашлакаа... ми беше доста од другарите пизди кои седеа настрана, од професорите кои тврдеа дека се палави деца или бетер тврдеа дека сам си го барам.

се вратив дома.

влегов во спалните. стариот хркаше и навидум цврсто спиеше. го отворив орманот. од под неговите пеглани кошулчиња за свечени церемонии го извадив пиштолот.

за момент додека ми течеше крв од распуknатиот нос, размислив дека е добро да се вратам сега назад и да ги

испукам ебаните садистички копилиња. го разгледав темелно пиштолот кој ми ги мрсеше прстињата. стариот ме учеше да пукам со него.

веруваше дека живееме во војна или дека војна набрзо ќе дојде. проверив дали е полн, оти стариот го чуваше полн - еднаш го чистеше и кажа на мама дека некој ден ако го понервираме ќе го видиме пак пиштолот наполнат. „знајте тогаш дека тоа ќе е крајот на сè и на сите.“

„шо правиш?“ - ме праша стариот кој во меѓувреме се разбудил.

„ништо.“

„е ако е ништо, марш на школо!“

бидејќи му бев завртен со грбот успеав да го скријам под блузата. сепак, му признав дека на сколија ме натепаа. подобро беше да одам таму да ги испоубијам отколку стариот да дознаеше дека сум посегнал по пиштолот.

:117:

„ајде, ќе дојдам со тебе.“

отиде и... се сретна со класниот. стариот делуваше бајаги возбуден. праша „дали е ова образовна установа или Алкатраз?“, класната се смешкаше.

„ги казнивме“— се правдаше, „и ако треба пак ќе ги казниме.“ стариот едвај се успокои.

јас не.

тргнав по улица надевајќи дека може ќе начекам некој од нив.

на ширинка, на булевар, во паркот, каде што ќе може да бегаат но не и да побегнат.

да ги убивам ко за лов, филмски.

за среќа или за несреќа, сеедно, не успеав да ги пронајдам.

успеав само да ја здогледам сестра ми како се лапа во

паркот со ебаниот социопат. им се доближив и ни пет ни шест го извадив пиштолот. не така, каубојски туку по малце смотано.

бездруго, ефектот беше силен. сестра ми вресна, а потоа ме фрли во скутот на типот кој ме гледаше рамнодушно. добри беа тие дроги изгледа.

забележав дека сестра ми држи нешто во раката.

ја прашав - шо е тоа?

ми одговори - ништо.

ја прашав уште еднаш. не ми одговори. небаре одговорот значи смрт за нив двајцата. најпосле со сила и го зедев од раце. тоа беше креон. или нешто слично. не се разбирам од шминки.

:118:

го зедев креонот, го фатив за врат идиотот и на чело му нацртав една црна точка.

„ете, овде ќе те погодам ако и напрајш нешто на сестра ми, разбра?“

на сестра ми тоа ѝ се виде смешно. почна да се клешти. низ смеа ме праша:

„океј бато, а кажи што мислиш за Дарко? убав е? те бендисува?“

„аха. убав е. многу убавј црти има на лицето... ама за жал грешно распоредени!!!“ - луто ѝ одговорив.

типот не прозбори ни збор. се одви цела ебана мелодрама а тој стоеше ко хиберниран. со точката на чело ми личеше на индијка. скоро.

на сестра ми сепак ѝ одржав мала придика.

„секој за своите дела сноси одредени консеквенци - да го ебам и не знам што најточно значеше тоа, но го имав запаметено од една пропагандна летка ‘за борба против оружјето’.“

најпосле мир во куќата. така редок... сестра ми беше излезена надвор, најверојатно со „индијката“, стариот зас-па во идеална позиција на каучот со далечинскиот в рака, мајка ми излезе со зборовите - *нема да ме видиш повеќе.*

си спржив јајца и додека ги млатев во тавчето дојде и помалото братле. го остави школскиот ранец на столот и културно појде да ги измие рачињата.

низ сите мешаници заборавив да ви кажам за него. тој има осум и пол години, второ одделение. има свој блог на интернет но ме заколна на никој да не му го кажувам.

„бато дојади, па дојди во детската да ми помогнеш малку околу домашната задача.“

ја отворив тетратката на чија корица со печатни букви пишуваше

„ЗПО“ - домашна

пролистав неколку страници и наидов на наслов

„Моето семејство“

ја запалив жолтата светилка. радиото повеќе шуштеше отколку што емитуваше програма, го зедев пенкалото в рака и почнав да пишувам ко да сум литерарен класик. или може сум. во раѓање.

„...во моешто семејство улогите се одредени. јас, на пример, сум задолжен да го фрлам ѓубрејто, сестра ми да брише прашина, кога мајка ми е уморна или е на работта, додека татко ми е шој што ошти на пазар и куйува. ние престојуваме во нашията дејска соба. посебно штоа е така кога ќе дојдат гости или некој колега чичко на татко ми.

кога ќе се случи штоа - татко љубезно прашува - што ќе се најие гостинош? и штом гостинош ќе одговори, со прчање одам до самојослугата за да ги куйам пошребните аршикли.

исто така имаме и кученце кое радосно лае и внесува радоси и живоси во куќата...“

BT CRIMI FICTION: ФИЛМО МОЈ

сеевме пиевме в кафана. бевме убото друштво собрани. пукаше играта. по седми пат се пушташе најновата на Цеца, Ване со негојо бенд „Империал“.

Ване секогаш е насмејан. нежни заврши земјоделско после шест години влечкање. (Пепи газдата на кафаната го дупеше - Е бе Ване, ти дојде исто ко факултет да заврши!)

Ване беше можи најглуп но секогаш е најнасмеан. кизнај има то скришна логика. сега ни пееше. наредени на долги споени три маси во кафаната на Пепи кој од кој беа - Ламбата, Игецо, Муфлата, Зоки шиптаро, Качо (от што се качвал по дрва, го викаме Качо) ...и едни генималци, кабадаји сите. пијат, креват раце. Качо на секое ме тресеше за рака.

„бато, бато онај ми окара...“

„не бе, така ти се чини, шо ти е.“

„жиме сè, станвам са и ќе го ебам за пример!“

от-ко-знам има некој манат во друштвото. а е, пијан, му се одврзва чафката. поарно да палам порано. ќе напрат мање.

слушам позади некој ми вика:

„кај ојш море, да ти ебам та една сестра шо ја имаш на спање.“

немав сестра, то е мајтап, иначе готово ќе се заколиме.

„кај вујна ти самовила“ - му враќам.

жив чоек глеам нема в чаршија. дувка ветре, ми ги лади мишките запотени. ом накај чешмичето.

таман стигнав кај клупите пред чешмиче на клупите таму седеа две развиени батиња. немтурски ме гледат.

продолжив по пато се качив на тротоар. осеќам како идеа по мене. а, ова го папав, си викам.

„застани, застани бато... еј Мендо!“

се мислев дали да фатам прскалица? не бе шо ќе се испичкарам са.

„а?“

ПЉАС!!!

ПЉАС!!!

:121:

ми ја фтера еднио шо беше ко копач за багер и дирек паднав кутка на земја.

друго зеде ме заклоца дватрипати по слабина. се превиткував од шо болеше.

„ти бе кога мислиш да си го вратиш борчо?“ - ми викна тој првио шо ме мана, глеам на уво имаше обетка во форма на мадиња.

„кој борч, бато бе, сте згрешиле.“

беа сè на сè 800 евра. зедев едно хаварисано Fiat Punto од 95та. чекав да добијам едни пари шо ги добив работејќи во туристичка агенција. оттаму ме издупија, агенцијата ја затворија, газдата шо беше ги запали клонпите, а јас имав позајмено од едно шанкуре в мала. арно ама, тоа побарало некој од мафијашите на Црвенио и тој му дал. така се искомплицираја работите.

„на Црвенио бе, ќор.“

„ееее.“

„е се сети да ти ебам.“

„стани, не се влечкај по земи, срамота е“ - ми викна тој со обетката.

ги знаев. умоболни беа. минатата недела во вторнико пред „Кирил и Методиј“ го натерале Тасим Вампиро да им ги лиже чевлите. збораја кај Пепи. насила почнаја да ми се заканват:

„до утревечер да ги најш парите како знајш и да ги дојсиш, иначе те ебавме тебе... а и цела фамилија.“
„разбра, да ти ебам живите?“

си заминаја. станав, се истресов. добро шо ми беше тука чешмичето, па се замив.

првата помисла ми беше од кај да нам са чакати да му ебам мајката?

:122:

решив уште малце од кредито шо ми преостана да ѝ се јавам на Светлана.

„Светлана муце кај си?“

„ти реков да не ми се јавуваш веќе.“

„шо се секираш, ти реков ќе средам сфе.“

„шо ќе средиш, умрен еден.“

„ќе те земам, за шес месеци најкасно.“

„по четири пати во две години по шес месеци ме земаш море.“

„хаха, ме изнасмеа, колку те сакам да знајш само.“

тиит, тиит, тиит.

свонам пак, го исклучила да ја ковам. зато го иам бројчето на Мара курвицата.

„Маро кај си?“

„еве седам дома се досадам.“

„си за игра?“

„кај то?“

„си за игра?“

„абе, касно е?“

„шо е мори да не ти викат твојте?“

„е, добро ај.“

„те отепав кандисвање. ај иди во парко.“

дојде Мара. та ми е швалерка. пичето го има фрлено на асфалт.

шом дојде одма ја залапав. седнавме на клупа пред џамија и зедевме да се буричкаме. Мара без збор - Маро те сакам жими најмило!

шо викаше дедо ми Панде, бог да го прости - НА ВРЕ-
МЕТО ПЕТ КУРВИ НЕМАШЕ ВНУЧКО; СА ПЕТ
ПОШТЕНИ НЕМА!

:123:

„Мендо, кочан ладно е, матуф си какоф си.“

„сеј мори, романтика прајме“

„е шо романтика море, априло не е дојден уште.“

„ами да ми ја даваше Качо пезетката во неа ќе те земев.“

„побарај му ја.“

„е, кај на куро сеа? којзнај кај се запијани.“

повторно се залапавме, се напрајвме жива кисла.

„але ми студи“ - ми се жали Мара.

„да појдам до дома...“

„И?“

се мислам шо ако ом дома па? ме фаќа смеа и ѝ викам:
„да зеам винтијага?“

ко се засмеја Мара (шо ги клачка забите ко зарови, е то да видиш брат) помислив ќе се угуши.

и така пола сат покасно, бес скршен динар, по фармер-ките од пред војска, оев накај корзото. сè ми беше преку таквото. имаше некои кабадаи шо се враќаја од удољу, еднијо плав го извај куро и се измоча пред „Веро“. чоеко шо го обезбедуваше конзулатот, излезе од бутка и му се развика. овој кур го заболе.

а јас оев и оев ко ртка. бев некапан три дена. смрдев корнев. ме фатија кризи, ме мана лошото в гла. ми падна идеја дека тука подолу кај „Епинал“ има такси шо стојат. а да зачукам некој? 800 евра бато нема да нам то сигурно, ама малце-помалце мож да се собери некоја банка!

влегов во првото количе така поголемко од другите „тиковци“, изгледа беше голф тројка?

:124:

батето ја имаше глата наведнато на волан. дремкаше. се подразбуди ко влегов, ама јас дирек го фатив одзади за врато и го извајв лептиро.

„вади го промето.“

ко шо игравме ко мали „камај, камај“. ме фати смеа. ако се насмеам го јаов на бел ориз.

не го загледав в лице.

„Менде бато ти си?“

„а?“

глеам поуубо, тој да ти бил Забо од Буримечка.

леееееееј!!!

„Мендо бато, пијан си?“ - ми вика.

„малце.“

„тргни го ножо, ќе ме заколиш.“

„е, извини чоек.“

си напрајвме муабет. која ебана среќа појќе се или кел-нери или таксисти или чувари во туланата, или копат во

РЕК кај пепелта...има некои мафијаши шо дилаат кока, ко Цанчето пример, кој штрбав од дрогите целио, со едно-брзинско „Yamaha“ се прчеше пред чупињата.

Забо ми се жалеше дека нема работа.

„немам ја!“

извади едно туце пари и почна да пребројува.

„ами како сакаш ти од два до седум возиш такси до два акаш по меани, така не се прај то. стани си рано насабајле од кај седум седум и пол и терај накај ручек, и ќе го извајш ќаро.“

„абе кој ќар треба да ом дома да се колам со стариот.“
„и то шо викаш.“

„еми така де мислиш мене до ќаро ми е.“

излегов од таксито, видов голф тројка ти било, убо пого-див.

:125:

не арамсивам шо... да пом дома од старио да побарам нема суф е. то шо го имаја го потрошија за брат ми на сколија, за да на факултет го пишат. по една година се врати ко покакан. отсекогаш ми го праеја учен, а врска си немаше. мене да ми ги дадоја тије пари три факултети ќе завршев ебаго.

но, баталив то. ме заболи срцето. без пари, другар еден неам со кој живеам, другарите в мала сите лажови, пропаднати, без жена без ништо се пијанат в меанче. тие кои успеја да фатат женска ја напумпаја и напраја по три деца.

кај екс „Јат“ кај контејнерите пред „Обител“ начекав една клока како собира колети, влошки за јајца и друга хартија.

„бато, кај да нам осумсто евра?“ - му викнав на зафркан-ција.

„еми шо не пробаш кај Шехерзада кај тие контејнери,
таму можеш ќе најдеш.“

и клоните ме дупеа!

после то, изморен, капнат, појдов дома. попат го глеав
народо како се собира по постојки за на работа. ете, си
мислат, младо чоече оди на работа.

влегов дома и одвај ги соблеко патицињата и легнав ко
прокопан. во три попладне се отвори вратата ја слушнав
мајка ми кај шо вика:

„ако ти се јави ела да јавиш.“

ја искрвав леќата. убо ми дојде. старите нешто дрндаја ко
по обичај ама не се замарав. ми зборат ко на дете. то е ако
не успејш сите ќе ти зборат, а демек се појави од тебе!

:126:

му го побарав на старио пиштоло.

имаше краток муабет:

„за шо ти е?“

„онака.“

„да не убиваш?“

„можеш треба да почнам. „

се замисли тро и луто рече:

„пој в затвор шо, не ќе те ранеме цел живот стопанкина-
му!“

„не влегувај бе стар. ќе пукаме кај куќата на Качо во
Буковски ливади.

појде го зеде и ми го донесе.

бев на улица преку дрвеното мовче, и „Хигиена“ покрај
Безистено, па тргнав накај „Јавор“. откарши задниот дел на
Уредо, беше канцеларијата на Црвенио. имаше фирма за
некакво застапништво, да ме убиеш немам поим за шо.

таму ко на филмојте, застанати две батиња, меѓу кои
едниот од сносоти, онај со обетката со мадиниња.

„кај ојш?“

„Зоран ми треба“ - му велам оти на прекар само другарите смеат да го викаат.

„за шо?“

„имаш кеш?“

„аманте бе вие? нормално дека имам. сакате да ви покажам?“

„претреси го.“

„остај го бе, ебиветер е целио. уште за претресвање. вче-ра го истресовме ко вошка, шо ќе напрај?“ - рече тој со обетката со мадиња.

„Црвенио рече да тресиме секој шо е сумљив“ - додаде другиот, една грда одвратна фаца, со дебели образи, ко булдого од „том и цери“.

:127:

готово сеа ми го напикаја в газ помислив. но, му свона мобилниот и се зазбора. тој со обетката го глеам и ми вика:

„ај, беај да ти ебам фацата.“

влегов внатре, сите мафијаши бе. сеј Црвенио во една кожна столица, се вртка ко „Кум“. а кој беше до вчера Црвенио? го тепавме ко мало дете. цигари не оттука блиску ами од кај бензиска ни купваше. сега сеј со една ТОР-БА пред мене мртов ладен, полни кеш, со снопчиња пари зема и ги пребројува.

„ооо кој глеам.“

„кај си, Црвен.“

„како ој работата Менде бато?“

„арно, еве...“

„си за по едно?“

„не фала.“

„че бе сеј. не ми идиш секој ден на гости.“

зема врти со дебелиите прстиња по телефон.

„абе вие бизнисмените.“

му мавав четки.

„сеј шо ти е.“

„бато Црвен ти го носам борчо.“

„кој борч бе бато?“

ја турнав раката надолу, накај пантолоните „заставата“ малце ми зализга, напрајв нагло покрет со рамото, ама Црвенио се кезеше и ништо не сети.

„ами 800 евра шо зедев од Качо.“

„еее... ми кажаја. епа арно. него 1000, требаше да дајш со камата. ама ај пошто цел живот се знајме, едното сме, ти пуштив на цена.“

:128:

ме уљандса фкрај. го извајв пиштоло.

„еј, еј, Мендич бато улаф си?“

„не викај да ти ибам корено.“

„абе сеј спушти го ЌЕ РАЗГОВАРАМЕ!“

„шо ќе разговараме мамицата.“

необјасниво, неописливо, осетив струја ко да ме лази. за секунда, пукав. во афект! после првио куршум, пукав празнам до крај. ко глеам на времето на филмојте то ми изгледаше претерано, сега сфе реално.

телото на Црвенио се спушташе на земја. цевката на пиштоло чадеше, не мислев да дувам во неа. ја чапнав торбата со кеш. во паниката неколку илјадарки шо беа не успеав да ги напикам. пиштоло со мене, излегам надвор - во ходничето беа собрани појке души. чим видеоја пиштол се здрвија сите. ебати мажите.

та секретарка шо му беше вресна, но не ѝ паднаја фил-
џаните. не беше фкрај ко на филм. беше ко на МОЈО
ФИЛМ.

„тргнете се. ајде, понастрана да ви го ебам племето!“

се тргнаја, ми напраја пат. ја отворив вратата и летнав низ скали. зедев во паника да трчам. пред постојка пред Уредо стоеја дивите такси. влегов в кола, некоја тетка чекаше.

„тетко излеглај.“

„шо ја бркаш жената море глауч“ - ми се задра таксистот.
„нати кеш.“

некако глупо извикав вадејќи куп пари. чоеко отпрвин се збуну, ама парата има јак ефект и ја забрка госпоѓата која со најлоните од пазар едвај излезе. влеав наоколу да не иди некој.

„кај да возам?“ - ме праша таксистот.

„ами... вози бато накај грчка граница“ - кабадајски му одговорив.

:129:

тргна со стоедното цело рѓосано. „филмо мој“ почнуваше со нов почеток...

СКОПСКА ФАЗА

АЛТЕРНАТИВНА ЖЕНСКА

ја отворив вратата од студентската соба и внатре го начекав Златко.

почнав да го торможам. немав дупено со месеци. надвор беше темна ноќ... а ни во собата немаше светло.

„и ти нешто си ѝ како другар, а?“ - го прашав.

:133:

„па, да...“

„нејќеш да ја исковаш?“

„не.“

„дури и ти даде од прва? дури и да ти се смешка и да ти ги испакне голи цицињата? или пак, не знам, да ти се натрти и сексиповикливо да ти вика - *гојди ѝлесни ми го!*“

„не, не.“

„не, а?“

„НЕ!“

го гледам во фацата немтурска. продолжив.

„ти мора да си буљаш бе бато.“

„ај доста. не сум јас буљаш... туку, сепак зависи... не, не знам навистина.“

„будала си каков си? со цел памет чекаш таа тоа навистина да го напрај?“

„ама...“

„нема ама. не, озбиљно, кажи, сам се чешлаш?“ - попиздив зашто Злате очигледно беше глуп.

„ние сме пред сè другари! конташ? не сме сите ко тебе да ебиме се шо има „п“ меѓу нозе... обиди се некако тоа да го сконташ.“

„кои другари, љоко љокосан. и речи слободно пичка. да те еби „п“.

„добро, еве - пичка.“

„ете така. туку кажи ми како тоа некому му дозволува да ѝ го гали пиченцето... а на некој друг не. ко на пример тебе. исто ко онаа песната „Скопје“ на Т.Б. Трачери - колку бев среќен кога со нив седев/чанти им носев до дома ги следев.“

„е шо сега и?“

:134:

„како шо? зошто некој ја легнува, а ти не...ајде објасни ми.

попусто „крварев“ трудејќи се да го убедам.

„не знам бе не знам, шо не ја прашаш другарка ми да ти каже?“

„види, јас можам само да ја ебам. не и да ѝ поставувам прашања!“

„седи, мажиште!“

„во ред, Злате, не можам со тебе. биди ѝ ти и понатаму верен другар. сами пази на ова: жените сите шо не сакаат да ги легнат, ги прават другари или така нешто... па сега ти види!“

закутевме и двајцата. за волја на вистината и јас (Станко) од кога дојдов тука (Скопјето) на студии им станав другар на еднооо... „20-30 цури овдека“.

луѓе, тој факт просто убива.

само што таа мисла в ум ми летна, во собата фуриозно влета цимер ми Бранко. шест години беше тука. ебан

ветеран. Бранко беше бетер од мене. последен пат боцна во јуни.

да, и сега сме јуни, ама година дена подоцна.

жал ми беше за него... секојдневно вложуваше мачен труд.

„пичка ѝ матер еј, да ѝ ебам сè!“ - се изнаразвика уште од влегување.

„која бе, бато, која е сега? онаа од Виница така?“ - прашав.

„ами која?“

„епа да ја ебам и јас неа значи... три дена, очи ми солзеа кога ѝ ја правевме презентацијата во Power Point. а ти, ти тенџере, демек скромен ѝ викаш - седи, злато ништо не треба. е, сега знаеш шо? „шо?“

:135:

„сеј на куров сега!“

Бранко удри со тупаница во орманчето на кое висеше постер од омилиениот негов Man. United.

удри и по маса, па стана, два-три пати ја зачука и вратата... и ја проби. бравата излета низ ходникот. вторпат беше во месецот да ја излупаме.

„леле ќе дојди управникот. го попушивме.“

првиот пат, џанам, јас ја залупав, откако (не знаете, нели) М. фати џенем одовде. му се пуштив на Бранко:

„ало Бранко, шо пражш ебате? сега ќе треба таа виничанката да ја викнам и покрај шо машки ќе ја избеам, ќе треба и нова врата да ми намести...слушаш море?“

„леле бе... леле бе... како се нервирам... - викаше Бранко мавтајќи со рацете во вис.

„ти си крив!“ - провоцирав.

„не јади гомна!“

„океј, океј.“

го оставив малце да диши. но, не за долго:

„шо сторе бе... кој од кој сме... тинкач поголем... а да се погодев во некое ебачко друштво покрај вас и јас ќе ебнев нешто... ти ебаммм друштвото... ти ебаммм... атмосферата... тинкаторска!“

„еј, ај не се нервирајте за глупости... ќе биде подобро“ - се вмеша, после подолго време, Златко.

„пичко, кути. оти кој ќе те слуша ако почнеш да нè советуваш како да другаруваме со женските... сигурен сум, знаеш, дека твоето име ЗЛАТЕ е со огромни букви начкртано во нејзиниот *другарски* споменар, составен од стотици, милиони овци-другари ко тебе.“

„гомнојадец“ - кусо одврати Злате.

„е шо да прам? да ебев, ќе се смеев, ама вака?“

Бранко повреди прст од раката од самиот удар.

појде да бара ханзапласт во комшии.

Злате не можеше да ме трпи. запали и тој негде. останав сам.

дојде време и јас да се обидам малку. излегов на балконче.

го извадив мобилниот. завртив.

„ало, кај си ти?“

„еј Станко.“

„да, арна си?“

„аха. еве ме начека, пишам.“

„пишиш?“

„семинарска. поправо еден другар ми ја пиши. јас му пот-помагам само.“

„му помагаш? како? го куражиш?“

„му диктирам.“

„ха, на шо?“

„ахх! ко ќе те фатам јас тебе!“

„знам дека ќе ме фатиш, ама прашање е кога?“

„не знам.“

„кој знае?“

„ако е до мене...може да чекаш и цел живот!“

„у пичку матер!“

„како рече?“

„ништо, ништо... и кога ќе се видиме? утре? задутре?“

„идната недела... ми се чини.“

„ти се чини?“

„Имам многу за учење...“

„а, да, да. ќе се чуеме, ајде чао.“

цел ебан живот да чекам? да ѝ бидам другар како
Златко? да кршам и лупам како Бранко?
ми дојде преку кур!

:137:

„ќе ве чекам, ќе ве ебам кока-кола бесчувствителни клонови.

мора да има чаре, еј! таму негде, та нели секогаш постои алтернатива?“ - помислив во себе додека марширав кон читалната.

таму: имаше неонки, пичиња во тренерки и скрипти насекаде. Злате веќе читаше. му ги зедев клучевите од југото.

„кај одиш, гад?“ - не заборави да праша.

„на пичка“ - гордо возвратив.

го запалив количето. не требаше многу возња. две, три, кој брои веќе, висеа на аголот кај бензинската крај зградистето на МРТВ.

паркирав и излегов. ја испружив раката нанапред и на највисоката од нив ѝ покажав да се нацрта. го прифати повикот.

„курва си?“ - тремациски ја прашав.

„не...“ - цваќајќи ми одврати таа.

„курва си?“ - повторив нервозно.

„Мими сум.“

„Мими, а?“

„се викам Мими.“

„ахаха! океј, а јас па мислев дека се викаш курва.“

„Мими срцка те замара ли малиот?“ - довикна нејзиниот дебел макро кој од одненадеж се појави на спротивната страна од улицата.

:138: „не, сè е у ред“ - му одговори Мими.

„сигурно?“

„ахам.“

сфатив дека мора да реагирам брзо. за да го поправам општиот впечаток, реков:

„фала... ама извини...првпат идам на... (се думав извесно време) на... курва!“

„имаш кеш?“ - ме праша и зеде заводливо да го гали ретровизорот.

„имам околу 50 евра скоро!“

„те бива ко така. супер си знаеш!“

„еи? мислиш? ајде да се повозиме наоколу?“ - кабадајски и предложив.

влеговме во југото и тргнавме.

„сега каде?“ - збунето прашав.

„терај право.“

„терам право, веќе полсат, срц ова е Партизанска.“

„ти само вози, ќе ти кажам... ехеее уште 50-тина метри...
врти тука... десно, десно! е така, ајде сега уште малку
20-тина метри право... добро, стоп. гледаш онаму кај е
темно?

„охохо-ох Мими. само црни темничести гледам пред
себе... - се изразив поетски.

нејзиниот сурат кисело ми се насмевна.

„знаеш, поет сум.“

„дете, ај не ќе муабетиме цела вечер... гајле ми е шо си!“

почна да се соблекува. без да ѝ речам. нит помош за град-
никот не побара. брилијатно. гледав со неверување.

ми ја класе раката на цицка и ме праша: сакаш тука или
на задни?

се исклучив фкрај. продолжив да ја месам за цицката
која ѝ беше мека, многу мека ко моето сино јорганче.

за секунда целата беше гола. барав да ја фатам за пичка.
кај ѝ е „златната“ по ѓаволите?

кога ми ја покажа пичката... се запрепастив!!!

у пичку матер еј!

едно месо ваму, друго месо таму, трето пак на асфалт!

ми личеше ко, ко ШАМБРЕЛА СКИНАТА. (или ко
амбрела?!)

успев да извикам едно „ох.“

„шо е? да не виде првпат пиче?“ - зајадливо ме праша.

„не, но може орален?

„како? шо?“

„сакам да кажам, може да ми го голтнеш?“

„може како не. само тоа ќе те кошта дополнителни 10
евра.“

„океј.“

и набројав на рака. Мими не чекаше многу. се наведна ми го голтна и почна да ги клачка забите ко зарови (што би рекле во моето маало).

„чекај, запри малце“ - реков.

„шо сега?“

„охохохо! чекај, чекај...пополека!“

јазичето го вртеше ко змиичка. ги знаеше „скокотливите делови“ како 100 години да лапала курови.

„еј, ајде, сега заврти се... сакам да ти го начукам отпозади...“ - влегов во порно филм.

турнав три-четири пати.

„чекај!“ - реков.

„аман бе мали.“

“...“

„тц, тц, тц... мали, глеам бабачко си свршил?“

„аха... почekaј некоја минутка. ќе ми се регенерира. но не ме бацувај в уста, океј?“

„уживај.“

изминаа пет минути. сега не размислував на ништо. буквално на празно ништо. или на сосема споредни работи. ко утакмица меѓу Пелистер-Вардар. ух, тоа возбудува. повеќе ко Башкими-Вардар.

„може сега?“ - ме праша ко да губи време.

„спремен сум.“

свршив. исцрпен. рацете ми отрпнуваа. се прашував како ќе го вртам воланот. во југото баздеше на сперма.

додека се возевме назад, не заборава на маркетингот - мило, следниот пат кога ќе идеш, глеј мене побарај ме!“

јас пак и одговорив - финтата е да не доаѓам. ама ако дојдам, давам збор дека тебе ќе те побарам.

се вративме назад. апла беше празно, освен ако не се земат предвид неколкуте комбиња на граничната полиција кои стојеја паркирани пред новото „пасошко“.

„стигнавме...кај ти е газдата?“

„немам поим. требаше овде да е! - рече Мими и погледна загрижено на саатот.

„може да ти правам друштво додека чекаш... - предложи.

„може, ако ти не се брзаш за негде.“

гледав накај комплексот факултети. таа тоа го забележа. со необична љубопитност ме праша:

„тука студираш?“

„аха.“

„на кој факултет?“

„хмм. астрофизика.“

„и како е?“

„не е баш сјајно.“

„знаеш, и јас кога би имала прилика би сакала да се запишам на факс.“

„дупиш?“

„озбилна сум. ќе студирам некој странски јазик. хмм, италијански можеби.“

„шо ќе збораш? наместо бонџорно, порноџорно? седи не зафркавај... подобри седи си.“

„зашто?“

„сега вака барем знаеш на шо си.“

се онерасположив. и закутив. го слушнав течењето на Вардар. Мими не издржа, ја прекина тишината:

„сешто чув, името не ти го чув.“

„Станко“ - одговорив, па се досетив: - „знаеш од кај доаѓа името Станко?“

„не.“

„од тоа што постојано куров ми е станат! - последните букви ги изреков во налудничаво смеа.

„Станко?“ - смеејќи се, ме праша.

„да, тој сум.“

„смешен си...“

„фала.“

„не, навистина.“

„мислиш имам смисла за хумор?“

„имаш.“

„не претерувам?“

„ич.“

„супер. да не се плескаше наоколу по толку ќе те земев за жена. - и повторно лудачка смеа ме издаде.

„па од кај си сигурен каква жена ќе земеш?“ - ме праша Мими со сериозен тон.

„и тоа што викаш. можно е некоја од твоите колешки.“

„ахахаха! ќе ти ги бацува децата пред спиење бе Станко...“

„океј, кога ќе размислам потрезвено, не се женам. туку ќе останам sameц... до умирачка.“

„остави умирачки сега. кажи имаш девојка?“

тука ме здрви.

„не. што мислиш ако имав ќе барав „услуга“ од тебе? - и одговорив подналуто.

„сигурно постои некоја која ја сакаш?

„проклетите курви значи“ - во себе си реков. „и тие имаат слушнато за љубов.“

„да“ - по подолго тинтрање ѝ одговорив.

„како се вика?“

„не е битно.“

„пред малце спомна дека си поет, пишеш?“

„не бе, се заебавав. само ѝ сум пишел љубовни писма на мојата сакана М.“

„и? ѝ се бендисуваат твоите писма?“

„не. вели дека сум забеган шовинист.“

„ако. нека ја.“

„мислиш?“

„море гони ја у пичку матер ако не ја разбира твојата литература бе дете“ - наеднаш избувна Мими, по што почна да се кикоти.

„мојата литература, мојата литература...“ - фасциниран од мислата на Мими полугласно повторував.

:143:

„о,о. морам да си одам.“

„а газдата?“

„можам и без него не се секирај.“

„сигурно?“

„чао мило“ - рече Мими и излезе од југото.

„чао. се гледаме, еј! па-па! - ѝ мафнав и заминав.

кога се вратив во студентскиот, го начекав Бранко како ја поправа вратата... не можеше да ја поправи. вратата овој-пат не се поправеше.

КАДЕ Е ТОЧКАТА ДА ГО ЕБАМ...

ајјјј факултетот. и таму ништо. мислам, очекував нешто. иако, штуки врие. барем на мојот. моментално сето ова го пишувам на скалите во холот. карневали е околу мене. пичиња шлак-шлак, со штикли и со скрипти во рацете кружат постојано. ме иритираат и сакам барем пола од нив да ги легнам. пишувам ли пишувам. остава ли тоа интелектуален впечаток кај нив!? пред малку се обидов да полагам. професорката го наостри погледот, ги поткрена наочарчињата, за да делува позастрашувачки и со прилично голема доза омраза рече:

„знаеш ли кога ќе положиш?“

„не, не знам.“

„ќе чекаш првин јас да умрам, па дури потоа... јасно!?“

„јасно.“

го јадов брутот. сега единствено ми преостануваше да пишувам, сè додека не огладнам. се надевам дека дома ќе ме примат.

а каде е грешката!? односно каде е Точката да го ебам?

ќе се вратам назад уште на почетокот. кога беше облачно и октомври.

во групата сите беа кутуци. сите сакале книги, сите слушале Doors (бљак), сите го ценеле Кафка (бљак), пишувале поезија а не објавувале... најмногу пак од сè, ме разочараа девојките.

реков девојките!? океј е, напредуваме. да, мислев на пичињата кои глумеа дека книгите им се многу важна работа во животот. другите беа бетер. за нив направив листа.

една клока (нагалено од клошар) седеше на последната клупа, исто како и мене, само од другата страна даде интересен одговор.

„сакам да добијам Нобелова“ - рече со длабок глас. имав впечаток дека гласните жици му се наоѓаат во некој длабок селски бунар.

„Нобелова?“ - праша професорката, „да, Нобелова, смеат дека досега не ја добил ниту еден Македонец“

„а кој од македонските автори ја заслужува а не ја добил?“ - праша повторно професорицата очекувајќи клоката да даде одговор, во кој ќе ги спомене некој од овие (блаже маже и компанија). „не, никој од Македонците не ја заслужил досега. освен, јас се разбира“.

ваквиот одговор ме воодушеви за кратко. помислив, веднаш после предавањето ќе отидам да се запознаам. сепак мистериозниот клока му ја спрашти набрзинка.

доаѓаше и на другите предавања ама глас не му се слушаше. кој го еби! повеќе не ме интересира.

не помина многу, исто како во основно, средно и наекаде каде што има куп шаблонски срања, дојдов во конфликт со медиокритетите.

Борче читаше поезија. поезијата му беше: мека, млитава, лигава, стереотипна; знаете, со оние идеи од стилот „види ме, виде ме, јас тебе те сакам“ и „јас правам сè за тебе, ти не ме ебиш 2 посто“, „немам кеш, ама имам срце полно љубов“ итн.

малоумниве френетично му ракоплескаа.

професорката задоволно се кикотеше. атмосферата корнеше на лицемерие.

во секој случај, Борче не беше крив. тој беше еден од

прототипите каде што ги има насекаде. знаете, земаат еден просечен ама упорен дегенерик, му вградуваат мислење дека тоа што го прави е океј и кул, и така со години го форсираат постојано насекаде. зошто така?

едноставно, на оваа будала никогаш нема да му текне да каже дека ОВА и ОВА не е во РЕД, дека тоа и тоа не е како што треба. ќе кути и така нема никогаш никого да провали, посебно не тие на чие благодарение дотуркал некаде.

Борче почна да ја чита песната со наслов „Ќерката на кралот“.

почна да реди колку е убава и секси, што им прави на мажите кога се трти и слично.

на крајот професорката банално праша што дознавме од оваа песна!? решив да преминам во акција.

:146:

„оваа песна“ - реков... „Борче...“ - и му се обратив нему, „слободно можеш да ја прекрстиш во ДУДЛАЊЕ“.

сите почнаа првин да се смеат а потоа и да негодуваат.

какаа нешто демек кобајаги свесен си ли ти што кажа; немаш ли почит спрема професорката; се кажуваат ли такви работи на факултет итн. гњаважи.

професорката, не знам дали од култура или од незнаење праша „што е тоа дудлање?“, ама не се најде јунак да ѝ одговори. Затоа Точката се вклучи велејќи:

„Јас, кога би бил крал, и кога некој би ми напишал песна со борчевиот дудлаизам (така рече, убаво чув), јас сместа би го обесил.“

„добро е што не си крал, инаку ти сите ќе нè обесиш“ - се побуни и несреќниот Борче.

„сите не... ама пола...“ - експресно му одговори клоката.

„добро, добро, да преминеме дел по дел да ја разработуваме песната“ - се вмеша и професорката со цел да ги прекине репликите.

„ајде, кажете ми, што мисли поетот со тоа што вели

„седум дена сум болен/седум дена неа не сум ја видел“?
„тоа значи дека за уште седум дена кај и да е ќе цркне“
- саркастично дофрли клоката. се кезев јас, се кезеше тој.
другите нè гледаа со презир.

„што сака да каже во овој дел - „не сакам никакви
лекови, мевлеми, тревки и билки/сакам само неа да ја
видам“?

„не е болен. се фолира.“

„до тревките ќе да е. некавалитетна роба набавил.“

„престанете и двајцата!“ - растревожено викна профе-
сорката.

„професорке, и јас ќе бидам некултурна ама морам да им
речам и на двајцата - ај престанете да го дрвите!“ - се јави
една видно возбудена колешка.

оттогаш не видов Борче веќе да чита поезија. сега
читаше Петар. видете, тоа е најголемиот проблем. без
разлика што еден ќе истребите/ликвидирате, наеднаш
ќе се појават 100, кои со задоволство ќе му го заменат
местото.

:147:

конечно, се запознавме после завршувањето на часот.

„викај ме Точка.“

„Точка?“

„аха.

„сакаш да прошеваме наоколу!?”

„ај. ми скурчи веќе овде.“

излеговме на паркингот. двајца дебели гангстери килаво
туркаа да запалат една стара шкода. едниот од нив, отка-
ко со раката си ја избриша потта на челото, ни довикна:

„еј, извинете децки?“

„ние?“ - праша Точката притоа кревајќи ги веѓите во
облаци.

„да, вие. може да дојдете да ни помогнете да ја турнеме колата?“

помислив дека треба да тргнеме натаму, кога Точката му одговори отсечно на дебеликото:

„не!“

НЕ? да, рече „НЕ“ и продолжи да оди, како ништо да не се случило.

по инерција се движев и јас, иако не бев на чисто што се случува.

ме праша дали ми се јаде. му одговорив потврдно по што се упативме до сендвичарница.

:148:

јадевме тост. како и пред многу сендвичари, и тука дежураше една 'ртка, целата во црна боја, како од кумбе излезна.

јас лакомо си го јадев тостот, Точката немоја посматраше цукелата. едно време, откина мало парче од тостот, и му го фрли на цукелата милозвучно и хумано велејќи - „еве на! јади и ти нешто... од синдикатот.“

„сепак, има срце човеков“ - во себе си помислив, за секунда потоа Точката веднаш ме демантира. набрзина го доцвака тостот, ја стутка хартијата и направи топче. ја намери цукелата и потоа удирајќи ја со топчето наеднаш извика - „РЕЧИ ФАЛА!“

кутрата 'ртка квичејќи испоплашена фати џенемите. му реков:

„шо направи бе клока... ми го зеде дандало!“

„и кучињата не се тоа што беа.“

„неблагодарни се и тие.“

„па, се нема култура... тоа ти е.“

набрзо со Точката станавме едното.

во суштина гледано, не беше некој опасен тип, освен на моменти кога го прифаќаше, се разбира. од таму доаѓаше и неговиот прекар Точка.

кога во моменти на афект, на некоја врска „епилептично лудило“ не знаел што зборува или прави наоколу, другарите велеле, „го удри точката“. отпрвин се бунел кога го викале така но дури потоа кога сфатил каква е неговата природа, смирено го прифатил.

во една друга прилика додека ме возеше со колата, ја прицкаше до крај на автопат, уверен бев дека ќе загинаме.

возеше ко улав, сè додека не здогледавме сообраќаец како со палка покажува да застанеме.

Точката едвај успеа да закочи 200 метри подолу. дојде џандарот целиот уљандисан.

:149:

„добро бе ти кор си, не ја виде палката“ - беше неговата прва реакција.

„не бе... абе јас гледам само некое куче, маче да не помине, каква палка... „ - одговори смирено Точката.

секако, џандарот напиша казна, но Точката не изгледаше премногу вознемирен.

месеци и недели со Точката не се прибиравме дома. шетавме, акавме, пиевме, повремено на места и провоциравме, правевме инциденти, тепачки, глупости број.

на факултет одевме повремено, забавајќи се со сите комплетно, тргнувајќи од колегите, асистентите, професорите... пичвајз насекаде.

отидовме во „Студентски прашања“. одма се јави проблем со тамошните бирократски скотови. како и насекаде, ништо, ништо не е формално во оваа држава. јас успеав да средам некако, додека Точката, пак, го враќаа пет-шест пати назад. седмиот или веќе не знам којпат реши „да им

ја еби мајката“. како што претходно се изрази.

„ај, потпиши се тука бе...“ - му рече бирократот.

„кај да се потпишам!? излези, излези.“

„кој јас?“

„ти, ти излези, излези... да ти се потпишам.“

„што ти е бе?“

„да, да да се потпишам... излези да ти ја ебам фамилијата!“

„викајте полиција аааа.. викајте полиција... ааа...“ - почна да паничи една постара госпоѓа, која мафташе наоколу со ладалото.

„излези, излези дибек.“

„и што дека ќе излезам бе, што дека, а!?“

„жив ќе те оставам будала ќе шеташ!“

:150:

за неколку секунди внатре дивееше тотален хаос и анархија. службениците седеа заклучени внатре, додека Точката расфрлаше хартии, удираше по стаклата, ги превртуваше клупите и столчињата. врескаше и бараше некој да излезе „за на чело да му се потпишам“, викаше Точката. останатите студенти потајно навиваа. конечно, со мадиња.

после таа случка, одредено време исчезнавме од факултетот.

се криевме во дупката на Точката. помисливме дека старата тетка, што се шлогира од реакцијата на Точката е веќе мртва.

пиевме, се излежувавме, гледавме ТВ... конечно еден ден решивме да појдеме повторно на факултет.

„абе, Точка, жена некоја.“

„а да дупневме нешто!?“

„аха.“

„ај чекај. ало ти си? си сиремна за утре!? не за во „секое време“ глупачо, шуку за во осум. Да, да, на истото место. ѝа-ѝа. ај сине утре.“

„утре?“

„дојди порано пола сат, пред предавања.“

„ќе те чекам кај автоматот за кафе.“

„океј.“

следниот ден, Точката дојде со девојката што ја договори.

средна висина, цицка просек, малце поширооки колкови, носеше некое безвезно плаво костумче, бели сандалчиња...

му реков:

„Точка, оваа е курва!“

„а која не е!“

„ама шо ја носиш тука на факултет?“

„тука ами каде. пратен си да учиш тука, така?“

„да.“

„е па, земи учи. првин јас или ти?“

„шо знам?“

„одлучи се бе ајде, девојкава работи на саат ебате.“

„хмм... дди де оди. втор ќе бидам јас.“

„сигурно?“

„да.“

чекав надвор, додека Точката ја ебаше во ве-цето, и тоа женското. „ако дупиме во машкото, ќе се насобери публика“ - ми рече претходно и ми намигна со окцето изигрувајќи пичлеме.

гледав на саатот и едно 20 мин. ако не и повеќе Точката не излегуваше. влегов внатре. се слушаше шлапкање. не знаев само чиј газ се плескаше од плочките.

„Точка полееека, аман“ - викаше девојката.

„шо ти е?“

„подизвади го малце...“

„зошто?“

„хаха, што мислиш? за да си го крцнам вратот?“

„Точка, ајде бе шо направи“ - викнав.

„почекај, бато, почекај. Соња не е лесна женска ко што

ти си мислиш.“

по пет минути Точката излезе целиот испотен и задишан.

„одам на воздух јас.“

влегов внатре.

„кој си бе ти?“

„јас?“

„да ти. мајка ти ја бараш тука?“

„не.“

„е па?“

„јас сум вториот...“

„ма каков втор, будало една, не сум расположена за реденка денес...“

„добро ко така. извини.“

излегов надвор, Точката пушеше цигара пред споменикот на Кире и Менде.

„Точка, Точка... зошто ме заеба бе клока!?“

„те заебав!? имаш ти ум во главата, а!? лекција прва бато. за секс ред не се чека. или одиш да ја исчукаш машки, или тоа некој друг ќе го направи. нема втор, трет, после...“

„така значи!?“

„уживај. чичо ќе ти најде нешто. каде-каде појака од оваа. башка цицлеста.“

„и со поцврст врат бато.“

„нормално.“

тоа беше последен пат кога се видовме. оттогаш ниту абер ниту траг од него. земјата ко да го лапна и потоа ждригна во вселената.

не можеше, пустата таа, да ја трпи неговата хистерија. Точката беше крај за сите. но, сега го нема.

да, каде е Точката да го ебам?

морам да прекинам со пишување.

ќе одам да ја замолам професорката, ако може, сепак да ми дозволи да полагам.

ЗАСТАВНИКОТ ОДИ ВО ПЕНЗИЈА

1.

тоа беше последниот работен ден на заставникот. седеше на остарената кожна фотеља врзувајќи две папки со назнака „строго доверливо“.

„да ги спастрам на брзинка и да се куртулам што побрзо...“ - си рече во себе.

потоа пушти рака до фиочето од бирото и од под неговата омилена лектира „Нема кој да му пише на полковникот“ од Г.Г. Маркез, извади еден сметководителски тефтер со нови светнати скај корици.

зеде бавно да ги разлистува и да ги чита пригодните белешки.

ги напишаа неговите колеги и пријатели на свечениот скроман испраќај неколку дена претходно.

ги читаше сите, ред по ред, веќе по иксти пат.

„заставниче ми беше вистинско задоволство да работам со вас четврт век скоро...“

„... незаборавни беа вашите вицеди!“

„ех, ех Иво останавме чесни и поштени, додека некои други...“

тоа пак беа поплаките на еден колега кој дури и за време на прославата кукаше поради својот чиновнички статус.

сепак покрај ваквите, обични, здодевни и излитени имаше текстчиња кои кај него предизвикуваа восхит и прилично му го галеа заставничкото его.

„заставниче се секавам кога дојдовте 83-тата во касарната... бевте млад, револуционерен, бунтовен во секој поглед, за сите нас претставувавте македонски Лех Валенса!“

и една друга, сосем кратка:

„24 јануари 78ма, Криволак, Ладно“

му полазија морници по телото. се присети на премрзнатите прсти, копањето бункери и ровови, гладот, нередовната исхрана, пијаните старешини, изматугените војници, неподносливото трештење на хаубиците од 101 милиметар, на милион безуспешни обиди да се затоплат во војничкиот шатор на Кајмакчалан.

:154:

се наврати и на првиот ден кога беше на воена вежба и кога ненадејно од еден камион излета два и пол тони тежок топ кој му ги смачка нозете на еден негов војник. војникот врескаше од болка бараше помош, викајќи на цел глас „мајко, мајко“...

2.

уште долго ги читаше споменарските белешки кога некој затропа на вратата.

„ајде.“

влезе службеничка Наташа. висока и стамена, со тенка става, мачкини очи, коса со црвен прелив, прилично симпатична на возраст од 35 години.

„извини Иво ама мислев дека треба да те прашам...“

„не ме прашувај ништо денес ми е последен ден.“

„абе имаат дојдено двајца новинари. што да им кажам?“

„кажи им заставникот оди во пензија.“

„ма не. доаѓаат да направат интервју со генералот.“
 „какво интервју?“
 „па, за реформите.“
 „какви реформи?“
 „оние кои НАТО ги бара од нас.“
 „а-ха и што има врска тоа со нашиот генералисимус?“
 „слушај цел живот си овде, дај кажи кај би можел да биде. тука е ми кажаа... мобилниот му е исклучен.“
 „тука е де, тука. се шутка негде по канцеларии“.
 „аман Иво бе, новинарите се нестрпливи“.
 „добро тогаш, викни ги нека влезат овде.“
 „зошто?“
 „абе оди викни ги.“
 збунето влегоа двајцата новинари.
 „извинете вие сте генералот?“
 заставникот цинично насмевна:
 „стар сум ко генерал. сè друго ме прави заставник“..
 и потоа тивко додаде - „кој денес оди во пензија.“
 „каде може да го најдеме генералот?“
 „качете се најгоре на трети. соба 44. игра шах со потполковникот Коста. Или пак ако не е таму барајте го еден спрат подолу во одделението за безбедност. таму со некој од безбедњациите пие виски.“
 службеничката направи зачудувачка гримаса од дрскоста на заставникот. нему сè му беше рамно. и новинарите беа некако зачудени од односот. саставникот продолжи:
 „знаете отсекогаш кај безбедњациите имало виски. кај нас има вино, ракија, пиво..но не и виски. претежно има ракија...што ја носат војниците. ракијата те поткупува вискито

те купува. биди доволно време заставник и се ќе ти биде јасно.“

„фала ви господине...“

„пријатно.“

3.

неколку часа после таа случка, заставникот седеше во својата канцеларија и помирено гледаше во сидниот часовник кој го имаше добиено како заслуга за крводарителство. имаше уште 15 минути од работното време. можеше веднаш да стане и да си замина, знаеше дека никој нема поради тоа да му прави никаков проблем.

:156:

сепак, јанса го јадеше за тоа што се случи денес. помисли некому да му раскаже едно искуство од минатото за кој тој сметаше дека е од особено значење. но, на кого? на младите потпоручници кои се бесни зошто немаат сеуште решение? на колегите старешини кои се во некоја дупка запиени? на службениците кои вртоглаво шетаат по канцеларији и очајно се обидуваат да бидат отргнати од следниот список на отпушање?

го отвори повторно сметководителскиот тефтер и како Чехов во најдобрите денови, почна да запишува.

„генералот го бараат за НАТО реформи? види мајката. ех, кога пред дваесетина година бев млад водник... бев многу слободоумен, бунтовен... добро не ептен многу, да бидам реален... туку толку колку што тогашните времиња дозволуваа... за да станеш трн во око доволно беше да слушаш рокенрол на пр. ги слушав „Чорба“, „Азра“, „Булдожер“... сега имам син во пубертет кој гледам се занесува нешто, постојано се буну. свире во бас гитара во бенд. уверен е дека стариот негов цел живот бил напикан во некоја ваква посрана канцеларија затрупан со секакви бирократски срања...

не беше секогаш така. се сеќавам 83-тата спроти 84-тата ме ставија дежурен за новогодишната вечер. ние малку-те старешини што бевме на смена си имавме насецкано салатичка, саламчиња, месни нарезаци, мала софричка онака... алкохол се разбира не ни смеевме да помирисаме... кога негде полсат пред н.г. ни засвони телефонот... се јави генералот! оној кој денес го интервјуираа. само што тогаш беше мајор.“

застана со пишување. хмм, помисли заставникот, толку свежо се сеќавам што напамет го знам и дијалогот кој се одви таа вечер. што да не го запишам како што си беше во оригинал.

„шта се то доле код вас дешава?“

„па славимо друже мајоре“

„како то славите мајку вам божју, тенковска бригада сваког нас момента може напасти! непријателј је на 50 км, у Грчкој“

„друже мајоре... нисам ни претпостављао... знаете нова година је... и за нас и за нѝх!“

„ма јебе се мени за нову годину ви сте на ратном положају... еј, није то зајебанција ово не тражим ја од вас, то тражи наше највише државно партиско руководство!“

„у реду, друже мајоре разумем!“

„само ми ڏибрите тамо, због вас ћу завршити на војном суду...“

4.

Заставникот најпосле, доврши со пишување и излезе.

фрли поглед на касарничкиот круг.

есенските лисја еден по еден паѓаа.

наскоро целата касарна требаше да се затвори.

гарнизонот се префрлаше во друг град.
војниците мирно стоеја. беа претпоследна класа, пред то-
тално да се укине задолжителното служење во војска.
десетарот им даваше наредби. некои носеа капи, други
не.
еден наместо војнички панталони носеше фармерки,
втор наместо маслинесто зелена, носеше бела маица, трет
имаше долга коса и беше небричен...
заеднички сите отпоздравуваа пред избледеното држав-
но знаме.

АДОЛЕСЦЕНТСКИ ФАКЕР

после обемно пребарување на Google испечатив податоци во кои се содржеа објасненија за толку експлоатираното зборче - адолесценција.

појдов дома и легнав.

лежев неодредено време цврсто закован на креветче проучувајќи ги значењата.

да не влезеше вујко ми и да не ја прекинеш навреме оваа напорна психоаналитичка сеанса, ќе ги изцрпав хартиите на правлавиот под, ќе го земев машки в раце, ќе го истинкав, и ќе се чувствував многу многу подобро.

вујко ми кој инаку има 46 год. не е оженет (и заедно со еден негов другар оди дури во Бугарија само за да клецне), ме погледна со неговиот немтурест off fashion поглед и со цел да звучи ем поинтелектуално ем помангупски, направи едно „кхм, хмм...“, па продолжи велејќи:

„многу читаш море еј... знаеш ли дека тие што многу читаат многу и знаат... а сето тоа ги тера да се разочаруваат од животот...“ - веднаш потоа ги спушти веѓите и ко за првпат на неговото полигонско чело забележав дека нема некои изразити брчки.

„и нема жена која би му ги направила“ - со притаен цинизам си спомнав во себе.

„кажи што сакаш,“ - арогантно му се одвргалив, што е патем сосема дозволиво за еден адолесцент со недефинирани генијалности.

„дојди да видиш како свирам. си купив гитара. почетник сум, но веќе умеам да свирам неколку акорди“.

се запрепастив.

ова не го очекував. од каде ли се пробудил сиот музикален ентузијазам кога за некоја година ќе слави половина век!?

„почекај ме, те молам, мора да одам по нужда“ - реков и му дадов знак да се одвиси од вратата со цел да ми обезбеди простор за излез.

додека си мочкав, шаблонски размислував „мора да има повторно буричкано во некој од оние xxx-огласите...и има најдено некаков оглас со содржина од типот - „барам умешен дечко кој знае да свири на гитара, не барам да е убавец или да поседува материјални богатства, само сакам навечер да ми свирка љубовни балади“ - потпис „Музикална“.

:160:

епа дали е музикална или не, не можев баш да воочам, но сепак очигледно нашол „некоја“.

последниот пат, токму во екот на неговиот средовечен занес ме тераше да му држам часови по англиски јазик.

имаше конкретна и лоша идеја да стане рецепционер.

но... варијантните мисли престанаа кога го слушнав запишаниот глас на баба Цана како вели: „сине, не заборавај да полиеш вода со кофето“.

„добро, бабичко“ - милозвучно ѝ одговорив.

баба ми Цана само за да заштеди (која стипса бо!) за мали нужди строго забрануваше да пуштаме вода од казанче.

не' тераше да користиме кофиња полни со валкана вода, која претходно беше обезбедена од едно-дозволеното седмично туширање.

кога на моите им се жалев за востановениот претерано штедлив режим, добив прекор кој официјално гласеше отприлика вака: „тоа ќе те научи на ред!“

во тој момент наеднаш ми се појавија насилнички пориви (помислив колку би било добро кофето да го акнам од земја), но успеав со крајни напори да ги скротам.

трезвено помислив дека: „попусто е да се обидеш да промениш навики на 84-годишна бабичка со северно-корејски навики и сфаќања“.

го напуштив нужникот. не ми беше дојдено да отидам во дневната да го слушам вујковото почетничко гитарско дркање.

на сила ја отворив вратата и за час се најдов во полутемниот ходник, во тет-а-тет средба со стариот воен пензионер Жарко. средбата беше неизбежна.

„да живее генерал Франциско Манера!“ - извикав како што вообичаено се поздравуваме.

„не“ - извикна отсечно Жарко педагошки покажувајќи со показалецот кон мене.

„Да живее Аугусто Пиноче!“ - викна Жарко правејќи го неговиот мал финтациски салуто.

се чини ставовите на Жарко се беа радикализирале.

мексиканскиот генерал го беше заменил со суровиот чилеански диктатор. иако тоа беше единствената „новост“ бидејќи при натамошниот краток разговор, стандардно по шема, ме помеша со некој од неговите внуци.

„амнезијата продолжува“ - констатирав по којзнае којпат.

едвај успеав да се извлечам, и тоа најмногу благодарение на неколку локални клинци, кои скокајќи околу мене вриштеа „Факер, факер, факер...“

ахх, да...

прекарот кој на „несакање“ го здобив во досегашното 6-месечно живеење во лудово маало во Влае.

некни вујко ми имаше донесено еден чичко „кој имал проблем со компјуторот“ и ме замоли да отидам до кај него за да му помогнам.

проблемот беше сосема едноставен и не ми одзеде многу време.

додека работев чичкото (кој дознав дека се вика Борјан) постојано хистеричеше викајќи „дечки алал да ти е, дечки бе браво, дечки абе рацете да ми ти се позлатат“.

„а кликни на иксот за да ја затвориш апликацијата“ - му реков.

„кој икс!?“ - забезекнат ме праша.

„тој... во горниот десен агол“ - му појаснував бидејќи очигледно беше дупка од основните познавања.

„ааа.. го гледам.. е како да го исклучам сега.“

„па, со глушецот, се разбира...“

Борјан го чапна глушецот в рака, и несмислено го залепи на десниот горен агол од мониторот. тогаш ми беше непријатно да се смеам, и за тоа потоа се покајав.

:162:

неговата сопруга инсистираше да пробам слатко од смокви.

добро, решив да го пробам слаткото само за не бидам приморан да ги слушам пофалбите на чичко Борјан, кој со тоа претпоставувам сакаше да ме купи за да не го прекажувам колкав незнајко е пред другите.

„опасен си дечко, опасен“ - по стопати повторуваше.

„а-ха... хакер сум“ - шеговито дофрлив заборавајќи дека тој не знае што значи зборот.

„хакер викаш, а!? опасен хакер си... опасен...туку, ти кажав дека имаме и ќерка... се вика Симона... има седумнаесет години... некој ден ќе те запознаам со неа... бива ли!?“

„нема проблем“ - промрморив, прашувајќи се во себе, дали не е тоа згодната риба со црвена танга која секојдневно ми ги пара очите во „улазот“.

„да, таа беше“ - прашалникот веќе беше решен следниот ден, кога Борјан запознавајќи ме со неа го одржа ветувањето.

„тој е ќерко... тој е... опасниот... Факерот. Факер, факер ли беше“!?

„Х, хакер, не факер, чичко Борјан“ - најпрвин рутински го поправив, а дури потоа сфатив каков гаф трасна... и веднаш го свртив погледот кон ќерка му која имаше некоја згрчена насмевка - најверојатно тоа требаше да ја прикрие непријатноста предизвикана од незнаењето на зборот што стариот нејзин пред малце го изустил.

хах, сега листајќи ги мозочните датотеки целава работа добива хумористични димензии, но тогаш ми се чини ќе пропадне в земја од срам.

но за да не биде така сè красно се погрижи маалската мангупана која цокајќи пред кооперација го слушаше разговорите.

и не требаше многу за Борјановата бламажа да се прошири.

и јас да го добијам заслужениот дел - ироничниот прек-ар ФАКЕР.

:163:

се приближував до еден од градските паркови, кој честопати го посетував... сам, читајќи дневен печат и трудејќи се да останам незаинтересиран за околината - околина во која испомешани беа: шумолењето на децаниските дабови; ѓагорот произведен од наивната детска игра; вревата на тн. клупче на пензионери кои симулираа собрание и пред сè, најмногу и пред сè, згодните девојки кои носеа „провев“ парадирајќи покрај мене, што пак незадржливо ги провоцираше моите хормонални ресурси.

наеднаш осетив фрустрантни вибрации, осетив како ми се врти, лоши и повраќа. станав и се приближив до фонтаната без размисла и веднаш се фрлив во неа. водата

ми беше до колена и аздисано се шлапкав, блискав, се обидував да пливам.

забележав дека при падот си го изгребав коленото од кое почна да грга крв.

минувачите околу мене ми посветуваа само неколку-секундно внимание. по сè изгледа помислија дека сум алкохолизиран, или дека сум под дејство на некакви стимуланси.

„кога свесно се глумираш ти фали само еден човек кому би можел да му кажеш дека не ти е гајле за мислењето на другите“ - генијално заклучив од целава будалаштина.

тој еден очигледно дека го немав.

приквечер се вратив во станот. баба ми ококорено се цареше во телевизорот гледајќи ја дневната сапуница, додека вујко ми сè уште вежбаше на гитара истовремено фалшливо свирејќи и пеејќи некоја лигава глупа балада од репертоарот на Владо Јаневски.

„по сè изгледа баш не останува уште многу време...“ - прокоментирав во клише фазон и појдов во собата, каде што ги собрав хартиите... и потоа ги фрлив во ѓубреџиската црна вреќа.

ПАЛЕСТИНСКА НОЌ

1.

ме разбудија викотници. на радио постојано вртеше веста за убиените војници на АРМ, начекани на заседа на Шара...

седуммина од нив беа од Битола. се читаа нивните имиња.

решив да излезам, да прошетам малку, да погледнам што се случува во градот.

гореше дуќанот „Сан-пром“.

се наоѓаше на влезот од чаршија на десетина метри од зградата во која живеам. повеќето комшии од маалото беа излезени пред брезите кај паркингот пред Ленски мост. тивко муабетеа.

помали деца палаво трчкаа навака-натака. нервозните им мајки побеснуваа - жестоко даваа наредби да не го преминуваат дрвеното мовче преку рекичката Драгор која одамна жабуркаше како крв во вените на човек пред умирање.

целата навидум мирна атмосфера ја наруши тромавото движење на дебелата старица тетка Летка (во нашето ма-

логаѓанско соседство сите баби ги викаме тетки) која јуришно ја креваше раката викајќи:

„само со Госпо напред!“

тоа го правеше неколкупати по ред.

единствено изреагира чичко Миле, пензионираниот наставник по физика.

„луѓе ова е лошо. ваков примитивен национализам не смееме да си дозволиме.“

Баксата и Црво, двајца маалски ликови кои цокаа пиво, го гледаа ко да е чукнат.

„земи напи се чичо Миле“ - го понуди Баксата.

:166:

„е шо да се напијам, не е на арно работава“ - резигнирано одби наставникот и продолжи да дрнда по инерција. тоа го испровоцира маалската будалетинка Муле да се вртка и подрипнува како дете кога ќе виде убава играчка на најгорната полица во продавница.

„а, на нашите во Тетово шо им прават?“ - му се свереше на увце.

наставникот мирно му реплицираше, но се чини Мулето не чекаше да одговори до крај. ко навиеен го повторуваше тоа па тоа.

шоуто продолжи кога тетка Летка сконта дека наставникот е нешто против, па уште поиритирачки почна да извикува:

„Со Госпо напред.“

и Мулето и Летка замреа.

наставникот виде дека никој не го еби два посто и запали.

некој дофрли дека бил „пизда“, друг потврди и рече нешто во стилот „уште на времето беше таков и не служеше војска.“

од некаде се појави некогашниот водач на „Чкембарите“, Томасо.

со акцент на првото „о“. го галкаше за врат огромниот вучјак кој повеќе личеше на степски волк.

ја прашав мајка ми дали ќе дозволи да прошетам со него низ градот.

„никако, нема шанси“ - беше нејзината првична, да не речам природна реакција.

„но, ќе бидам со Томасо, ви колкаво куче има.“

настана пауза. Томасо осети дека е приклетшен, но не ме изневери.

„бидете без гајле, госпоѓо“ - кротко ѝ рече Томасо.

„никако.“

сепак, старата ми попушти. авантурата можеше да започне.

:167:

имав 16 години. полуанархија во родниот град не се гледа секој ебан ден.

излеговме на улицата на Свончарите и се најдовме пред старата стокова која денес е некаков супермаркет. карши него беше дуќанот на познатиот скарација Ајчо. се збораше дека кај него пронашле список за финансирање на УЧК.

кога се нацртавме таму, банда млади луѓе вооружени со стапови, палки и метални шипки, „систематски“ го делкаа дуќанот.

Томасо ме праша:

„а, така, а така. акасакаш појдиити? одиистушисемалце...“
„не, убо ми е и вака“ - му одговорив.

обиколката продолжуваше низ центарот на градот. разгледавме 10-тина слаткарници, семкарници кои беа ис-

покршени, искрадени... на нив стоеја националистички пораки и православни крстови.

една од покомичните сцени таа вечер, беше кога видовме како трча еден Ром со маица по прерамки и со качен климатизер на рамо, додека друг кој заради дебелината не можеше да го следи му довикуваше: „кај трчаш море умрен? абе го заборај даљинското.“

пред полноќ се спуштивме по Широко Сокак... застанавме точно кај улицата пред хотел „Епинал“. глупите џандари дотогаш нигде ги немав видено. сега двајца џандари стоеја покрај знакот „стоп“. онаму знаете кај што обично паркираат таксистите.

пред нив, на 15-тина метри на големо се грабаше „драгсторот“.

:168:

(стариот драгстор кој во социјализмот беше единствена-та продавница која работеше до полноќ.)

„а шо кур драгсторот?“ - инстинктивно прашав.

Томасо не знаеше. потоа ги праша двајцата копиљаци кои сигурно немаа повеќе од 14,15 години. носеа по два пакети во рацете и лакомо се клештеа.

„незнајме колку е вистина ама слушнавме дека газдата со шиптар бил ортак... а и еве џандарите не прат проблем“ - рече првиот.

„со шиптар нашол ортак да биде?“ - праша вториот.

„их, сами си прајме да ни биде вака бе“ - одговори Томасо.

се заврти накај мене:

„појди крени и ти некој пакет бе. ми се јај сладолед.“

„не.“

„ако се плашиш од џандарите не бери гајле. јас сум тука!“

кутев.

едно од децата ме спаси:

„ние еве имаме сладолед.“

повремено застанувавме за Томасо да се поздрави со неговите „другарчиња“. ми беше неверојатно кул сцената која ја повторуваше со секое.

првин ќе се наведнеше на прозорецот од колата, ќе фрлеше еден длабок поглед право а потоа драматично ќе го погледнеше шоферот в очи. ги потсобираше дебелиите образи, рутински правеше едно „ц“ и го кажуваше следниот текст:

„БАТО... УТРЕ... НА ПАЗАР... ДА СЕ СОБЕРИМЕ едно дестина души... јас, ти Бале, Капсата, ти реков ми рече... значи, наши луѓе шо сне и... пот хитно да се УДРИ НА ЖИВА СИЛА, дааали ме раз-би-раш!“

:169:

шоферот ќе ја клаеше раката на менувачот. ќе се задумаше за да ѝ даде на искажаната идеја големо значење. Томасо не можејќи да дочека ќе го прекинеше:

„ти текнува, да ги начекаме шиптариштата шо идат од поселата на пазар?“

„океј, во ред, јави ми се, го имаш мојот број, јави му и на Зеко.“

напорно се трудев да му објаснам на Томасо дека луѓето кои има намера да ги тепа со своето друштво не се Албанци туку сиромашни Македонци од Мала Преспа кои препродаваат на пазарот за ги прехранат своите семејства. но Томасо ко да имаше некоја чудна логика да мисли дека од Албанија доаѓаат само Албанци. Албанци кои нормално треба да се исколат.

потоа му засвони телефонот и еден од неговите пријатели го извести дека „интересното е во Маџар Мале“.

фативме такси.

кога стигнавме кај „Црн мост“ од горе, од „Охридска“ видов мала група деца како одат во редици. пред нив еден дечко вееше државно знаме а сите зад него ко папагали повторуваа „за шиптари гасна комора!“

малиот број Албанци кои живеела во Битола беа сместени во населбата Маџар Мале. населбата беше претежно со куќи и една од најстарите населби во Битола во која некогаш живееле Турци. (нешто ко скопски Чаир)

гледав како горат куќи... целиот ебан ритуал при палење на една куќа беше ваков: итреци се приближуваа до куќите, гледаа да не има поставено бомба, а потоа шанкуре ќе излезеше на тераса за да каже дека е безбедно. толпата надвор тоа нестрпливо го чекаше... разјарено ќе се втурнеше, и почнуваше дирек со пљачкање.

:170:

од балконите, од прозорците фрлаа мебел, апарати и секакви други предмети... на крајот, откако ќе се умореа, едноставно ја палеа.

потоа се одеше на друга, па на трета итн.

ко лешинари после завршетокот на цела „церемонија“ идеа сомнителни типови со пикап камиончиња и дигаа сè што ќе најдеа. крадеа, арамисуваа... и тоа го правеа сосема рутирано и спокојно како да доставуваат, а не крадат... гледав крвава престрелка на 100 метри растојание со свои очи кога се пукаше од комбе во движење... сите се исцитнавме во блиските треви и џбунови... додека се одвиваа пукотниците а рацете ми беа ставени над главата дали помислив дека еве у пичку материн сега може да бидам лесно убиен? не, како во најопасните случаи не ни имав време да размислувам за смртта... не ни размислуваа како може да ме погоди куршум... лежеа сите, лежев и јас по некаков рефлекс... по некоја минута се заврши, почнаа

сите да стануваат, по што некој од толпата гордо праша „кој е храбар ко нас?“...немаше ниту ронка иронија во неговото прашање. еден автобус со полициски специјалци веднаш се истовари на местото на раскрсницата каде што се пукаше, па толпата почна да вреска:

„дајте ни оружје, дајте ни оружје.“

„шо кур барам овде јас?“ е првото нешто што ми падна на памет.

„Томасо бато, абе вака да нè гледа некој од страна, не личиме на Палестинци?“

„абе шо ти е тебе...“

„не, јас мислам дека личиме на Палестинци... мислам, оти не личиме на Француз, Германец некој... кој лежи на плажа во Мајорка, го прчи, јади портокал и гледа танга наоколу?“

:171:

„оти, како оти? оти имаме војна и еве ја браниме државата.“

„а ти добро, Томасо бато, ти си националист?“

„да. секој над 40 години ебате е националист.“

апсолутно не знам што му значеше тоа „секој над 40 години е националист“.

погледнав убаво одделно во секое лице на толпата пред мене.

не видов еден кој би можел да ми даде одговор.

Томасо беше тука и сè уште среќаваше свои пријатели и им го кажуваше големиот план со истите цак и зборови.

„бато, да се удри на жива сила, жива сила.“

беспрекорно одсвонуваа во мене неговите зборови...

2.

рано изутрина, по цела вечер акање со Томасо, се најдов со другарите од гимназија. со нас беше училишниот водач (денес има блескава партиска кариера), Томче, кој претходно денски ги водеше класовите ученици да протестираат по улиците.

ми рече:

„доаѓај ти сине со нас, паметен си, ни требаш. јас сум за пред камери, ама ти знаеш како да збораш.“

се наоѓавме кај една портокалова сендвичарница кај автобуската станица. чудно ми беше како веќе е четири по полноќ а ја оставиле нечепната. најверојатно зашто се наоѓаше надвор од градот.

:172:

другарите се нафрлија во сендвичарата и почнаа да ја кршат. јас ко по обичај седев настрана и набљудував.

Игор од третиот клас го облече белиот мантил, излезе пред излог и почна да вика:

„повелете, повелете, каков сендвич сакате?“

„напрај ми еден со плескавица“ - викна некој.

„мене со виршла“ - викна друг.

„да ти ја дам виршлава? - праша Игор.

„ако твојот е виршла мојот е колбас“ - одговори Томче.

изби спонтанa смеа.

јас седев на фрижидерот кога дојде Цревото.

„ако не правиш ништо, барем не пречи.“

го зеде фрижидерот, удри и го скрши стаклото.

„ох тука има само овошни“ - рече некако разгалено.

потоа го распутка фрижидерот сосе тркалца на автопатот за Грција.

„а ти седиш со скрстени раце, а?“

„пичка е“ - довикна некој.

„сејте, не ме силете.“

„е шо ние кршиме ти се прајш на умен.“

„добро бе, еве.“

имаше една реклама за „битолско пиво“.

ми дадоа една малку рѓосана метална шипка. удрич ед-
наш, но ништо. удрич повеќе пати, но само напукнуваше.

нив им здодеа да чекаат да гледаат како се крши. важно
им беше што зедев учество. на крајот сепак ја скршив, се
разлета на десетици парченца.

Томче го спушти својот ранец на земја. извади еден моло-
тов коктел од него и го фрли. сендвичарницата пламна.
ние од блиску седевме и свечено во таа Палестинска ноќ
посматравме како да сме подмладок на кјуклуксклан.

ТАНЦ СО БРЗОСМРТКИТЕ

Брзосмртка - еџтин џијалак, некаква мешавина на џро-
сурно вино и киселкав оџеџ, за која велат дека се џрави од
осџаџокоџ џалог во винскиџе буриња.

се џакува во џласџични џуби џо 2-3 лиџри.

ја конзумираат најчестџо сиромашни сџудентџи или „џија-
наџа работничка класа“.

„ало, Букар, пер кај си?“

„на гости кај еден другар. Лазо ти си?“

„да, да... слушај еј, доаѓај наваму, пошто овој твојов скроз
полуде да го ебам!“

„шо кур напрај овајпат?“

„се наџокал излеа... крши, мава, лумпува...а, бе, дој смири
го да не му идам ја да го зачукам!“

„океј идам.“

прво на што наидов кога влегов во студентската населба
„Стив Наумов“ беа искастрени дрвја од домското паркче.

беа поштедени само стеблата и тоа негде во висина од
два, два и пол метри. почувствував грозничав амбиент;
соголените стебла ми личеа на класични бесилки. се
чинеше ова ќе биде ноќ на масовни погубувања.

влегов во втората машка зграда. од повеќе соби трештеа

турбофолкерски песничкиња... со оној гаден синтисајзерски звук тну, ну, ну, ну...

Лазо портирот („без решение“, како што често нагласуваше) седеше на портирница и со прстињата нервозно тропкаше на маса. возбудено го прашав:

„кај е бе бато?“

ми одговори:

„не знам. и ја го барам.“

„е се скина барање“, во себе си реков. ги запалив патичињата на втори.

пред соба 106 имаше топка народ. имаше млади многу... пичиња.

се трудев да препознаам некого.

го здогледав Стариот, ко-шо-го-викавме - еден од Штип. цели петнаесет години живееше во „Стив“.

:175:

в раче држеше брзосмртка.

„педеришче, педеришче... ти ќе бидеш исто како Љубче!“

„стари, халуцинираш.“

„верувај ми. секавам се ко денеска. он седеше горе у 202 и исто како тебе и он пишуваше... имаше една машина за чукање, и чук, чук чукаше со неа по цел ден!“

„голем кур.“

„е па ти имаш компјутер!“

„понапреден сум, ебате! туку кај е Марче бе?“

„не знам. питај го Шминката, може он знае.“

„кај е па Шминката?“

„долу у 24-ка праат журка.“

слогов во 24-ка. пред вратата од собата киснеа толпа студенти.

на неа тропаа повеќемина. изгледа беше затворена. нај-
силно тропаше Шминката, човечето со карирана кошула
што јас го барав.

„Марче бе да не си го видел?“

не добив одговор. слушнав како блада „нема солушн.“

упорен бев со прашувањето, по што почна да објаснува:

„си седааме, си пијааме од тии брзосмртките и са весе-
љааме... Ване зема га и га извади маас'та, столофто у
ходнико и изгаси га музиката и почна да вика - излезејте
вонка излезејте вонка!

нии излезеаме как едно време закца га врат'та мисл'ш
сичко ќе паднеше. и зема закључи се!

викааме, викааме, ништо не отвара. ај пичка му мајчина
шо да прааме саа?“

„од кај знам ебате.“

„ај бе главо гулема, проби ти, мож на теб ќе ти отворе таа
нашио лунгур!“

„шо да прам? а да ја викнеме Цеца тогаш ќе излези а?“

„молимте, молимте батко пробај некако.“

троп-троп

затропав на комшииската врата, и ми излезе едно корпу-
лентно бате во тегет пижамчиња. му објаснав што, како.
ме пуштија внатре, појдов на балконот. надвиснав и поч-
нав да викам:

„ЧУШКООООООО!!! ЧУШКО јави се!!!“

„кој е тама?“

„хаха куро мој е!“

„хахаааааа!!! ти ли си ГЛАВО ДЕБЕЛА!“

„шо прајш бе гној?“

„ја си седам и пиим.“

„море како си седиш така, слушам си им ги манал клоците на гостите?“

„како?“

„си ги изгонил гостите ебате матуф еден!“

„ејјјј...абе... они сами си ојдеа.“

„како бе сами? шо стори исклучвање!“

„слуши абе јас ептен се опијав и ми са споии жичките у главата, така да ништо не знам шо сум правил!“

„...“

„и саа не можам да го наам клучо пошто ништо не гледам оти неонката исфарбааме га сино и саа унатре ко сината соба!“

а слушам вонка некој се дере... Шминката лее тај?“

„не, вујна ти самовила е. тој е ами кој! чек, одма ќе се вратам.“

„дек ќе одеш бе ееее?“

„кор ќе ти дојсам еден електрик па со него ќе го светкаш наоколу и ќе го бараш клучо, ти текнува!“

„как, как шо да праам?“

„сеј таму да ти ибам и кути.“

„ахауахахаха! БУКАРСКА ГЛАВА!!! ААААА ГЛАВА ДЕБЕЛА ААААА!!!“

собата моја беше крш: креветите беа изместени на среде, постелата сосе чаршафи беше цитната на земја, книгите, листовите хартија, скриптите, хигиенскиот прибор, сè беше расфрлано.

пробав да запалам светло, а-а, не работеше. под патиките крцкаа стакленцата кои беа остатоци од неонката.

буричкав на слепо, лево-десно, и успеав најнакрај да го најдам електрикот кој тенок ко виршла беше испикан

меѓу две ребра од парното.

по пет минутки се вратив рикверц кај Шминковци.

туу народот го нема.

вратата гледам ширум отворена: во собата зачекав еден пијан-гон беровчанец со ванила ајс фризура.

лежеше летаргично на сив распаран душек од кој пуфкаа парталчиња.

„аљо шо се случи бе педерко?“

„ништо Буки се степаа!“

„кој и кој?“

„Шминката се изнервира и удари по вратата по што флазина фнетре, најде го тове Ване и строши му коските од чотек.“

:178:

„абе аман шо збораш? кај се сеа?“

„у ве-це си мијат и двата!“

„не контам? е нели си качеа по две-три досеа?“

„Буки бе Буки сфатија одма оти од тепање аир нема па ударија на пиене.“

„а другите кај се?“

„другите ојдеа фоф парко там да продолжат да се ТРОВАТ.“

се завртив и го видов дуото Ване и Шминка како се наближува накај мене. беа гушнати, пееја.

„братче слуши га песничката, ногоо јака!“

од кога знам во собата на Ване со бр. 24 се случуваа нај-пакосните журки.

управникот пред само некој ден беше му направил нена-јавена инспекција и после како што сам раскажуваше го видел следново:

„триесет илјади народ има во тоа сопчето, плус масичка,

башка фрижидер си ставил... добро ајде тоа... ама врие, врие, пеесет души имаш само на столчиња, триесет стојат, осумдесет лежат на кревет, два-три тројца пак висат на прозорецот... чоек да сака да свитка некое ѓубренце и скришно да го ڇитне под кревет, шо ќе види таму? сигурно уште 10-тина души ПОД КРЕВЕТ КАКО ЗЕАТ ПИЧКА ИМ МАТЕР!“

во меѓувреме успеав да запалам и тргнав да се качувам на вториот спрат кај мојата соба. влегов внатре, воздивнав, се думав од кај да почнам кога некој ми затропа на врата.

Палучката од Демир Хисар, иначе исто така лик од вечната студентарија.

:179:

„циркуси беше со цимер ти...“

„кај е бе тој го барам?“

„знаеш шо сè не ми направи море? испотури пиво на тасатура, ме гаѓаше со столицата... ама ڃути одблизу беше... клучот го загубил попат па малце ја проби бравата... со една дрвена ногалка мафташе и се закануваше...“

„и ти?“

„нишо... реков сеј да не го зеам еднаш в`ум в костозглобно ќе се најди!“

пред некоја вечер токму заради дивеењето на Палучката не можев да заспијам.

„ти не лупаше пред некој ден бе Палучка?“

„јас мавав, ама мавав трезен... на апаратон за кафе. дагебам ми изеде три банки по ред а не му текина дупло топло чоколадо да тури. е ко го размавав нејќи ни паричка ни

бутур. навали цел дом да локат сè додека не се исцица до последно. три дена ко вампири шетаја сите будни налокани. и никој не ми рече за тоа фала.“

„арно бе уживај руски! кажи кај да најдам осветлување? треба да го расчистам нередот, како да спијам ебате?“

„добро да му се плукнам до ко'а да те учам ој крени една од читална.“

„не го дупи коњо од читална... требаат таму.“

„море пој таму и ако ти прај некој проблем кажи Палучката те прати.“

„и шо ако не те знај?“

„ќе му се собериме ќе му појдиме и ќе го залупаме!“

:180:

во читалната беше притушно, никогаш не можев да учам таму. никогаш не сконтав како другите можат да учат таму...

едвај успеав да се провнам низ дебелата метална цевка која беше ставена пред вратата за да не се краде инвентар.

внатре имаше студенти по тренерчиња „навлезени во материјалот“, читајќи од лошо фотокопирани скрипти.

„ќе ги биде.“

за да стигнам до неонката истуркав една клупа и се качив на неа. еден студент кој школски со рачињата клаени на клупа читкаше во дебели учебници, презриво ми викна:

„дечко шо правиш ако смеам да прашам?“

„ја дигам неонката бе бато... ако?“

„па, како?“

„Палучката ме прати да ја земам.“

типот попарено стана и си реков, готово сега ќе падни тешка туча.

наместо тоа, ја фати клупата и рече:

„терај бато, јас еве држам!“

се вратив в соба . Палучката ми ја намести неонката...

лежев на креветчето, имав средено малце; го испратив Палучката.

мп3 на „Мизар“ свиреше на компјутер.

на парното имаше стари весници а над нив три-четири романчиња. погледнав што имам на располагање: немаше којзнае што.

првиот автор беше домашен, вториот исто, третиот беше странец ама се викаше Умберто Еко...

најпосле станав и од плакарот ја извадив „Никој и ништо во Лондон и Париз“, на Џорџ Орвел. пишувавше дека Џорџ Орвел миел чинии по 12 сати во Париз, скапувал по улиците во Лондон и после тоа на човек некако полесно му паѓа дека живее во овакви лајна.

почнав со читање, не знам не поминаа повеќе од пет минути, кога некој тропна на врата.

Палучката:

„цимеро ти е во вецето... ја ака корпата од земи!“

„е шо сеа да го отпревртам?“

само што го дореков тоа, се слушна кршење на стакла. доаѓаше од правецот на вецината.

се затрчавме со Палучката.

цимерот Марко лежеше потпрен на една врата од тушевите; парченца стакло од огледалото беа расфрлани насекаде.

од една од цевките вирееше цел ебан вир вода.

наеднаш се собра цган од станари.

Палучката одма се спречка со еден смеј дечко кој чинам дека беше претседател на советот на станарите.

„а утре утре кога ќе дојдат од сојузот шо да им кажам а?“

„ништо шо... извај се некако, кажи им дека... куров ми, студентите решиле да си напрат шадрван.“

„хехе знаеш не е ти лоша идејата!“

„глеј бе какви заебанти имаме на функција.“

ми стана јасно дека Палучката е готов да го зашлака. појдов да го смирувам. најпосле го смилив.

„кај е Марко?“ - викнав, по што сфатив дека Марко се измушнал и загубил негде во гужвата.

:182:

панично вртев со главата во ходникот, додека не слушнав како викаат „еј, ќе се сече“. се завртив во вецето и го видов Марко.

никогаш го немав видено така збеснат, со крвосјани очи, со отворени усни и затегната вилица, анимално збивтајќи ко да сака некој жив да изеде.

во рацете држеше големо парче стакло. силно го стегаше.

капеа капки крв кои му се лизгаа низ прстите.

повеќето од студентите околу него почнаа да се повлекуваат.

„Марко бато шо ти е бе.“

целиот се тресеше мумлаше нешто тоталка неразбирливо.

му зборавме сешто.

„Марко немој бе, аман, полека, дај смири се!“

таа напната драматика траеше минута до две. на крај го

удри стаклото од земја, се затрча накај лавабоата и почна засилено да повраќа.

Лазо портирот ко џандарите од нискобуџетен кримифилм пристигна најпоследен и искака нешто во манирот:

„ќе ебам сеа некој у гз бе смрадови! мене уште пола саат ми завршува смената. глејте прајте шо ќе прајте, почекајте само ја да си заминам па да дое колегата... а он коа ќе дое ако сакате запалете го целиов дом, ебете си скроз мајката.“

исто виде дека е скршено огледалото. беља.

го разубедувавме пола сат да не вика џандари.

Палучката ми помогна да го одвлечкаме грогираниот цимер в соба.

му ја преврзавме раката и го легнавме на кревет. се поздравивме со Палучката.

после сиот тој целовечерен танц, мртов уморен се бапнав в кревет да спијам.

ВИКЕНД НА ГЛАДОТ

Петок

во џебот имав уште 100 денари и требаше да се видам со девојката која многу ја сакав пред 3 години.

појдов до бакалче. си купив литар иполско „kenbach“.

беше три и нешто попладне, немав залак клаено в уста.

на гладно, пивото најубаво слизгува. за полсат го испив слушајќи ги „Клати и тркалај“ од ТБ Трачери. пивото троа ме опушти но истовремено ми даде и засил. ми дојде ко спанакот на Попај.

излегов и се нацртав на клупите пред домскиот парк. таму, никој банка во џебот.

Манго не би можел да има бегалец од Тетово со тешко досие.

35 г. вечниот студент Шминка исто така.

тоа се моите пријатели.

во интернет кафето борчев 700 денари. Манго ми предложи да побарам од Даре.

„веќе му должам.“

„не знам како да ти поможам.“

тргнав.

„абе ај?“

„кај одиш бе Букар?“

„секако рибите ме сакаат и беспари.“

слушнав силна смеа зад мене.

и ете ме, пред „Holyday Inn“ ја чекам девојката на која ѝ
испишав цела библија љубовни писма на времето по што
таа ми врати:

нема да искачам со тебе зашто

1. себичен си

2. сакаш премногу да доминираш

3. твоето понашање у живо е ужас

:185:

после две години од нашиот состанок се гледаме пов-
торно.

дојде во бели штикли и тесни фармерки со бела маица
корсет.

разговаравме и ми кажа дека ги чува сите мои писма.

„да знаеш дека кога би ги издал на хартија ќе станат бес-
тселер.“

сигурно.“

„но, ќе ти серат знаеш.“

„и вака и онака серат, па шо?“

неа повеќе ја интересираше нешто друго.

„дали јас сум клучна девојка за почеток на твоето пише-
ње?“

„клучна? може да се рече битна.“

„дали бев прва?“

„прва? може.“

зркак индискретно во нејзините потпораснати цицки.

„прекини да ме гледаш во цицките.“

набрзина го облече фармерското.

„ти пораснале...“

„знам. но, и газето ми е добро. мој заштитен знак.“

„газето? да, да. ај стани.“

„И?“

„покажи ми го.“

„пред цел народ?“

„аха.“

„ај подобро не.“

:186:

на крајот дојде келнерот.

„еднаш јас да платам“ - рече и извади пари.

се правев мангуп. ја бакнав за на крај.

„ќе те побарам деновиве“ - ми рече.

се вратив во студентскиот. дотогаш не ми се јадеше, но
полека почна да ми станува мачно. иако сè уште немав
развиено апетит.

легнав на кревет, почнав да го тинкам. го тинкав некое
време, мислев на М.; мислев на сите девојки кои ги марки-
рав попат додека се видов со М.; мислев на сите девојки
кои ги маркирав попат откако се видов со М.

најмногу од сè мислев на еден кус, блиц момент кога при
испраќањето подзастанав и ја пуштив два, три чекори пред
мене и долго, долго го гледав нејзиното најпрекрасно газе.

свршив, не истурив сперма којзнае колку. се забришав,
појдов до ве-це, видов како еден студент фрла ѓубре и при
истурањето видов како се тркала еден краешник.

да го јадам? не бев до толку гладен.

го пуштив лаптопот. тој ебан, стар петгодишен лаптоп на кој мониторот на моменти трепка КАКО НА СТАРИТЕ ТЕЛЕВИЗОРИ и треба да му се маваат боксови. не работат еден куп копчиња од кое најважно е она back space.

луѓето ме прашуваат како функционирам без тоа копче?

јас се курчам „па, сè шо ќе напишам НАПИШАНО Е И НЕМА ВРАЌАЊЕ НАЗАД“.

пишам ама некако слабо ми оди, повеќе ми текнува на храна.

земам да читам раскази од Ирвин Велш.

во читателските паузи си создавам утешителни мисли:

„секогаш, секогаш кога ти е тешко, најтешко на светот, помисли дека во моментов постојат барем 1000 души во светот на кои им е потешко па не кукаат.“

:187:

после си реков, кој кур па има сигурно 1000 души кои сега јадат, пијат, ждерат на пространа ливада мрсна скара, околу нив врие zgodни пички, слушаат Драгана Мирковиќ и сл.

продолжив да читам до два по полноќ. потоа се превртив и успеав брзо да заспијам.

Сабота

се разбудив. погледнав во мобилниот. ми беше стигната смс порака од мајка ми:

„банката не работи во сабота. снајди се некако до понеделник.“

пцуев едно пет минути.

цимерите беа заминати за викенд. комшиите често ми бараа лажичка шеќер но јас никогаш не им дадов ништо за сега да можам да им побарам пари.

ја отворив комодата со алишта. почнав да претурам по ионака израстурените рафтови. вадев валкани алишта. буричкав по цебовите барајќи евентуално некакви заборавени пари.

барав во крем панталоните, во тегет фармерките, во виетнамските.

и

најдов. 10 денари!

појдов до бакалница. не сум влегол во продавница со 10 денари можеби од 93-тата, но тогаш со 10 денари се купуваа многу продукти.

:188:

гледав долго, за 10 денари имаше мастики и тоа две... некое бонбонче. на крајот видов дека треба да избирам помеѓу смоки и еурокремче од 50 грама.

решив да го купам еурокремчето. има повеќе калории, ќе држи некоја секунда повеќе.

го излапав еурокремчето.

ми истекна на еден колега од факс. со кој имав каков-таков муабет.

„бато, дај некој чакат на заем?“

ми стигна смс-реплика:

„мислев баш од тебе да позајмам, немам.“

седнав на компјутер. отворив документ и почнав да пишам:

„драги идни млади ученици кои сега седите на ебано досадниот час по литература...“

на почетокот на 21 век младиот Букарски ја продолжи традицијата на гладување на македонските дејци. Григор Прличев, Кочо Рацин...

прекинав. појдов на интернет, отворив пребарувач и отворив неколку песни од Кочо. не беа нешто.

барав уште и најдов извадоци во еден дневен весник од неговите поетски картички.

„А во картичката со стиховите под наслов „Исповест“ К. Р. уште еднаш се исповеда:

Ја,

што презирем цео један свет и борим се против њега,

оној,

за коју сам пробушио сопствено „Ја“

почетним словима њеног имена,

којој сам поклонио и своју душу

и све... и све...

а која ми је поклонила -

Ништа...

:189:

Проклетство. Срам. Исмејување... и Бол.

зедов да го допишувам во писмото до идните генерации.

ЛУЃЕ 70 ГОД. ОТКАКО КОЧО НАПИША И ПОТОА ОГЛУВЕ ПА ГО СТРЕЛАА БОЖЕМ Е ИСТО. ФКРАЈ ИСТО. НИШТО НЕ Е СМЕНЕТО.

...

ЕВЕ МЕ, ЦРКНУВАМ ОД ГЛАД ДОДЕКА КНИЖЕВНИОТ ЕСТАБЛИШМЕНТ ИМ ГИ ЦИЦА КУРОВИТЕ НА ТРАНЗИЦИОНАТА БУРЖОАЗИЈА!!!

...

ПИШАТ ЗА ГЛАДНИОТ НАРОДА И НИВНИТЕ ГАЗОВИ
СЕ СМЕСТЕНИ НА Т.Н.УЛИЦА НА ПИСАТЕЛИТЕ
НА ВОДНО!

ИМ ГО ОДЗЕМАМ ПРАВОТО ДА ПИШАТ ЗА ГЛАДОТ.
ГЛАДОТ ИМ Е ТУЃ, КАКО И НАРОДОТ, КАКО И
ЛИТЕРАТУРАТА...

сфатив дека нема фајде пишење на гладен стомак. гнев,
гнев, и само гнев. дали идните генерации можеби воопшто
ќе учат за литература?

стигна 11 часот. решив да одам до студентското меанче.
таму често јадам, веројатно ќе ми дадат на вересија.

:190:

„дечко, затвораме“ - ми рече девојката со црна виткана
коса.

Недела

станав. се чувствував чудно. стомакот ми беше празен,
ја осекав дупката во него, мислите ми беа чисти, но не и
длабочни.

па, еј, вака можам да терам уште.

почнав сам да си зборувам. некои дијалози, вежбав.

дали лека-полека полудувам? или отсекогаш сум бил
луд, но требаше да изгладнам за да дознаам.

се измив лице и заби во ве-це. ми дојде идеја. а да
пребуричам во корпата кај што го видов парчето леб?

тоа на расказот ќе му даде појак ефект. улав сум, дури
при уминачка од глад мислам на мојата литература.

да си гладен три дена и не е нешто посебно. но да

буричкаш во корпа со отпадоци барајќи парче леб е навистина јако.

во ве-цето се бричеше некој тип. чекав да заврши. си замина, фрлив еден поглед во корпата која беше претрупана. зедев едно пластично шише и почнав да пребарувам. хартии и отпадоци паѓаа на плочките. повремено влегуваше некој на мочање и ме гледаше но јас и понатаму пребарував.

кај е ебаниот леб. ме фати инает. не вела дека ќе го јадам, ама го сакам, сакам да го најдам, тој е мојата инспирација на крајот на краиштата.

ја кренав корпата, излегов во холот и појдов до неговиот крај во кој имаше друга корпа, речиси празна. внимателно претурав, но ништо. од краешникот ни трага.

излегов надвор, неделното сонце сјаеше и ми ги подзатвораше очињата кои од три дена в соба ми беа закржлавени ко на крт. поодив стотина метри и седнав пред студентското кафанче.

„повелете“ - ми вели љубезно девојката со црна виткана коса.

„20-ка со кромид, шопска и кригла.“

се вртам, гледам врви Манго.

„од кај најде пари Букар?“

„не најдов.“

„ами?“

„долгот ќе го плаќаат идните генерации.“

„како?“

„ништо, ништо.“

ми го донесоа пивото. манава едно седум, осум голтки. воздивнав задоволно што го преживеав овој викенд. викенд на гладот.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРОТ

Алекс Букарски, роден во Битола, 11.12.1984. Основно и средно училиште (гимназија "долна") завршува во својот роден град.

Моментално студира на Катедрата за општа и компаративна книжевност во Скопје.

Ова е негова прва книга, составена од раскази кои претходно ги објавувал на разни страници на интернет. Најголем дел од нив се објавени на блогот Цртичка.

www.bukarski.com

e-mail: bukarski@yahoo.com